DEN NY VERDENS.

impuls

FORUM FOR KOSMOLOGISK INFORMATION

- Sjælens tempel
- Hvem er Martinus?
- Menneskehjernen og fænomenet bevidsthed

Nummer 4

December 2003

Tidsskrift for åndeligt søgende

DU ER BEDRE, END DU TROR

Et af Martinus' glade budskaber er, at du er "rigere", end du selv tror! Du har en stor opsparet "kapital" stående i "karmabanken", som blot venter på det rette tidspunkt for at komme til udbetaling.

I sin bog "Sol og måne" (s.58) fortæller Per Bruus-Jensen, at Martinus engang sagde: "Menneskene er for flertallets vedkommende betydeligt længere fremme i deres personlige udvikling, end man skulle tro efter deres standardopførsel i hverdagen at dømme. De er som isbjerge, der kun stikker en lille del af deres sande masse op over vandet, medens det meste er skjult *under* vandet.

Og det, der i menneskets tilfælde svarer til den usynlige del af isbjerget, er det, som den nye verdensorden skal grundlægges på. Nemlig alle de nederlag og andre lidelseserfaringer, som det enkelte menneske gennem sin deltagelse i evolutionen gennem årmillioner har høstet, og som nu ligger gemt i dets åndelige struktur.

Alt dette er som en båndlagt formue af moralsk natur. En formue, der venter på at komme til udbetaling. Og i det øjeblik, dette sker, vil alting ændre sig fuldstændigt. Til det bedre ...! Og jeg kan se, at flertallet af mennesker er tæt på dette stadium.

Dette er også den sande grund til, at jeg er blevet født på Jorden. For det kosmiske verdensbillede på den ene side, og den resterende del af livets egen barske tale på den anden side, vil i den kommende tid påvirke dette flertal på en sådan måde, at de uvilkårligt og målbevidst vil begynde at arbejde for det gode, samtidig med at de på én gang humant og effektivt vil bestræbe sig for at neutralisere ethvert tilløb til manifestation af mørke og uret, svarende til den gamle Adam og alt hans væsen.

Så der er ingen grund til hverken fortvivlelse eller nedtrykthed på grund af den nuværende tingenes tilstand. Tværtimod er der al mulig anledning til at se fremad og opad og i samme forbindelse efter evne træne og dygtiggøre sig i alle de færdigheder, som skabelsen af den nye verdensorden vil stille krav til. Både moralsk, intellektuelt og uddannelsesmæssigt.

For på denne måde kan man allerede her og nu effektivt begynde at bidrage til at bane vej for virkeliggørelsen af det, jeg kalder det *rigtige* menneskerige, og som i virkeligheden bare er et andet navn for det Guds rige på Jorden, som allerede Kristus profeterede."

Indhold

3 *Ruth Olsen*:
Fysisk redskab eller sjælens tempel

7 *Lars Nibelvang:*
Hvem er Martinus?

9 *Gunder Frederiksen:*
Indigobørn eller Stjernebørn

13 *Ruth Olsen:*
Opstarten - også en slags "sæd(eligheds)fejde"

15 *Charlotte Ettrup:*
Hildegard von Bingen

17 *Harry Rasmussen:*
Det guddommelige verdensalt

21 *Ruth Olsen:*
Forskellig virkelighed?

23 *Ellen Løvendal Ørnæs:*
Mit møde med Mother Meera

24 *Charlotte Ettrup:*
Martinus og Adamvæsenet

28 Om bøger:

28 *Gunder Frederiksen:* Stilhedens budskab

29 *Gunder Frederiksen:* De nye åbenbaringer

31 *Birgit Nielsen:* Min engel Daniel

31 *Ruth Olsen:* Den nye verdensimpuls

32 *Børge Christiansen:*
Holder healere hellige køer

33 *Lise Grandt:*
En misbruger var min læremester

34 *Ruth Olsen:*
Spirituel intelligens

37 Dialog

40 *Ruth Olsen:*
Lidt om tallenes mystik

42 *Per Bruus-Jensen*
Menneskehjernen og fænomenet bevidsthed

46 *Ruth Olsen:* Kort fortalt

51 *Per Henrik Gullfoss:*
Den alternative sædcelle

52 Mødekalender

Den Ny VerdensImpuls nr. 4/2003

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,
E-mail: kos-info@worldonline.dk
og
Gunder Frederiksen, Klintvej 85, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 36 51
E-mail: K-I@VIP.CYBERCITY.DK

Layout: Tina Raahage
Tryk: Idé og Tryk ApS, 5620 Glamsbjerg
ISSN 0904-0633

DEN NY VERDENS
impuls

ABONNEMENTSPRIS

180 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige og Norge **200 kr,** portofrit tilsendt.
Dansk giro: 925 4242 - Norsk giro: 7877 08 07521
- Svensk giro: 39 27 16-7

Bladet udkommer medio marts, juni, september og december

LØSSALG

40 kr stk plus porto, i alt 50 kr

ARTIKLER og andet stof til næste nr. bedes fremsendt **senest 1. februar 2004**
Artikelforfattere står selv inde for deres artikels indhold, der ikke nødvendigvis deles af redaktionen.

KOSMOLOGISK INFORMATION
er et bogforlag med speciale i sekundærlitteratur i relation til Martinus' verdensbillede.
Få bogliste tilsendt! Forlags- og redaktionsadresse:
Kosmologisk Information, Klintvej 104,
4500 Nykøbing Sjælland.
Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11) -
E-mail: kos-info@worldonline.dk

Man må hjertensgerne gengive og kopiere artikler fra dette blad - men meget gerne med angivelse af kilden!

Kære Læsere!

Så er det tid for alle gode juleønsker! Hvad man end mener om kristendommen, står Jesus' kærlighedsbudskab der stadig som et lysende håb og et fælles mål for vor længsel. Det kan vi alle være med på at fejre i denne tid.

Martinus kom for at tage "tråden op" og vise os, at menneskenes forening i næstekærlighed ikke er et naivt fremtidshåb, men realistisk åndsvidenskab for kommende slægter. Hans opgave var som en kærlig storebror at tage os ved hånden og føre os et stykke op ad "bjerget", så vi kunne få et glimt af den udsigt (indsigt), han selv havde.

Nu er det så op til os selv at tage det til os, vi kan bruge. For som Martinus sagde, skal vi ikke tro på noget, fordi han sagde det, men fordi vi selv fornemmer, at hans logiske verdensbillede er rigtigt. Hans store værk blev skabt som en hjælp til og pejlesnor for vor egen udvikling.

Martinus havde det store universelle overblik. Det, der var svært for ham, var at få omsat dette i umisforståelige ord. Derfor kan hans sprog ind i mellem virke tungt, og der kan være detaljer, man vil sætte spørgsmålstegn ved, måske fordi de ikke forekommer at være i overensstemmelse med den "livets tale", som Martinus så ofte opfordrede os at lytte til.

De forskellige opfattelser står til åben diskussion i dette blad, som tilstræbes at være forum for seriøs spirituel debat. Således kan vi ved fælles hjælp måske få opklaret noget af det, der synes dunkelt eller svært at forstå. At forholde sig kritisk er ikke det samme som at forholde sig negativ. En hel del skepsis er nødvendigt i vor tid, hvor vi skal lære at skelne mellem rigtigt og forkert!

Kærlig julehilsen Ruth

Forsidekunstneren er:
Anette Raarup
Sinebjergvej 6
5600 Faaborg
Tlf. 63 61 0039

FYSISK REDSKAB ELLER SJÆLENS TEMPEL

v/ Ruth Olsen

Den gamle verdensimpuls (især Jesus) fokuserede på, hvordan man ifølge livets lov bør behandle sine medmennesker. Den nye verdensimpuls (især Martinus) fokuserer derudover også på, hvordan vi bør behandle de levende væsner, vor egen krop består af. Erkendelsen af, at alting består af levende væsner indeni levende væsner, og at vi mennesker er en slags Gud for kroppens mikroorganismer, giver en ny forståelse for, hvor vigtigt det er, at vi kender vort mikrounivers. Det er en stor gruppe "tjenestefolk", som er i vor varetægt. Men hvor meget kender vi til dem og deres liv? De udgør dog vor sjæls tempel.

I det filosofiske og teologiske verdensbillede er kroppen noget uvæsentligt og derfor nærmest ignoreret. I en kultur, der har adskilt ånd og materie og gjort ånd til noget meget finere end materie, har man været meget længe om at bruge sin begyndende intelligens på at forstå sin egen fysiske krop. Så længe instinktet tog sig af det nødtørftige, gik det endda. Kroppen er heldigvis for en stor del styret af det, Martinus kalder natbevidsthedens automatfunktioner. Men som han påpeger i bogen "Den ideelle føde", er vore ernæringssanser nu så degenererede, at vi sjældent føler en naturlig sult og tørst. Vi er på det sted i udviklingen, hvor vi må til at erstatte instinkt med intelligens.

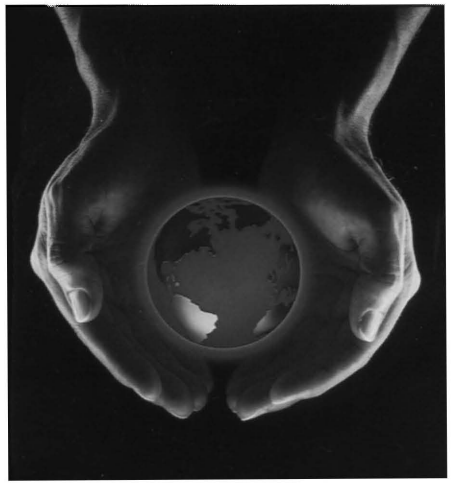

Det er vi endnu ikke blevet særlig gode til. Det ses afspejlet i problemerne vedrørende det almene velbefindende og den stadig ringere sundhedstilstand. Det ses i de stigende sygehusudgifter og det øgede medicinforbrug, men også i den tiltagende søgning til alternative behandlere. Vi lever i det, Martinus kalder en "fejtagelsestilstand".Den lektie, vi nu har fået i livets skole, handler om selv at søge større indsigt. Vi kan ikke længere bruge den gamle autoritære holdning og blot tillidsfuldt overlade problemerne til nogle eksperter (f.eks.læger).

Men vejen til en større forståelse for, hvordan vi skaber "paradis" for vore tjenende mikrovæsner, synes uendelig lang og uoverskuelig. Jo flere forklaringer, vejledninger og patentløsninger, vi får serveret, jo sværere bliver det at skelne mellem rigtigt og forkert. Det er ikke alle "æbler på kundskabens træ", der er lige spiselige! Men der er ingen anden vej end stadigvæk at prøve på at blive lidt klogere. Martinus har givet et overordnet billede, men i den konkrete hverdag er vi oftest henvist til en meget mangelfuld lægevidenskab, der ikke altid har menneskets ve og vel som vigtigste formål.

BATMAN'S BUDSKAB

Hvor mangelfuld, lægevidenskaben er pt, får man en stærk fornemmelse af, hvis man f.eks. "går sig en tur" på internettet. Her udbredes noget af den alternative forskning, som den etablerede videnskab og medicinalindustrien ikke vil vide af. Her kan man f.eks. læse et interwiev med den iranske læge Batmanghelidj, der har skrevet bogen "Your body's many cries for water" (anmeldt her i Impuls nr. 4/2002). Han påviser grundigt, logisk og videnskabeligt, at vand er den bedste medicin i de fleste sygdomstilfælde. Den recept tjener han ikke mange penge på - det skaber en vis tillid!

Han - lad os kalde ham Batman - blev uddannet som læge i England, sat i fængsel af præsteskabet i Iran, men kom som flygtning til USA. Lad os se på nogle af hans erfaringer - i uddrag. Han mener, de fleste mennesker er mere eller mindre dehydrerede, og at sygdom er kroppens forsøg på at overleve, dvs det er vore mikrovæsners råb om hjælp. Du mærker måske ikke noget meget længe, men hvis din urin ikke er helt lysegul, er du dehydreret!

Han siger bl.a.:
Vandmangel fører til mavesmerter og dernæst til mavesår, fordi: når bugspytkirtlen ikke har vand nok til at pro-

ducere sin syreneutraliserende væske, trækker mavens lukkemuskel sig sammen for at hindre den stærke mavesyre i at flyde ud i tyndtarmen.

Vandmangel fører til astma, fordi: kroppen vil forsøge at bevare det vand, den har - bl.a. ved at nedsætte den vanddamp, der følger med udåndingen. Det sker ved at øge stoffet histamin, der trækker lungernes celler sammen for således at reducere væsketabet. Kroppen tror jo, det kun er en kortvarig situation.

Vandmangel fører til forhøjet blodtryk, fordi: kroppen søger at kompensere ved at nedsætte blodmængden, hvilket får blodårerne til at trække sig sammen. Det kan give hjertekrampe, blodpropper og måske hjertestop. Når lægerne ordinerer vanddrivende piller i den situation, fremskynder de patientens død.

Vandmangel fører til for tidlig ældning, til udvikling af farlige frie radikaler og til fedme. Kronisk dehydrering stresser kroppen, hæmmer immunsystemet og kan i sidste ende føre til kræft.

Vand tilfører energi til kroppen, hvilket især er vigtigt for hjernen og nervesystemet. I levende væv producerer vand energi ved hydrolyse, dvs når det deler sig i ilt og brint. Træthed og depression kan således ofte skyldes vandmangel.

Ved at drikke rigeligt med vand skylles giftstoffer ud af kroppen, men også en del vitaminer og mineraler. Derfor må man øge sit indtag af disse ting - især salt! Det er en myte, at salt er usundt. Uden salt får du ikke glæde af det vand, du drikker. Hvis du får kramper, kan du gå ud fra, du mangler salt! Drik ikke destilleret vand, for det er "tomt" og vil søge at opløse stoffer i sig, dvs det er ætsende.

SALT-LOGIK

Salt er en vital substans for levende væsner. Det regulerer indholdet af vand i kroppen. Vi har to "oceaner" i kroppen, et indenfor cellerne og et udenfor cellerne. Godt helbred er afhængig af en hårfin balance mellem disse to oceaner, og den balance opretholdes af salt. Bedst er uraffineret havsalt. Kroppen søger at opretholde balancen ved gennem nyrerne at tilbageholde hhv vand og salt. Ved vandmangel får nyrerne besked om at tilbageholde salt. Derfor får man væskeansamlinger ved dehydrering, f.eks. i lungerne. Væskeansamlinger kommer man kun af med ved at drikke mere vand! Vanddrivende piller gør kun situationen værre!

Salt har uendelig mange funktioner i kroppen. Salt er bl.a. vital for: 1) udtrækning af syrer fra cellerne, især fra hjernen. 2) genereringen af hydroelektrisk energi i cellerne. 3) nervecellernes kommunikation. 4) rensning af lungerne for slim. 5) for søvnreguleringen, salt er et naturligt sovemiddel. 6) for dannelsen af knoglemateriale. 7) salt er et naturligt anti-histamin. 8) modvirker overdreven spytproduktion. 9) vigtigt for seksuel formåen. Osv. (Fra Batman's seneste bog: "Water:Rx for a healthier pain-free life".)

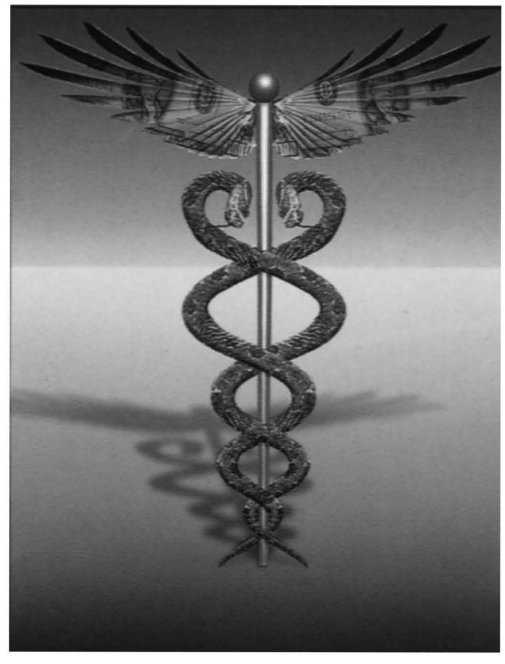

Da man udbredte den information, at salt nærmest var farligt, kan man vist kalde det et meget helbredsnedbrydende "umodent æble", man der fik plukket på "kundskabens træ"! Det ville heller ikke være logisk al den stund, vore mikroorganismer formodentligt har en fortid som beboere i Jordens salte have! Ja, nogle regner med, at vi levede i havet igennem det meste af den tid, hvor det geniale samarbejde mellem alle vor krops mikrovæsner opstod.

Vi har 27% af kroppens salt i knoglerne. Når den øvrige krop mangler salt, hentes det her. Knoglerne består af 22% vand. Også det lager tappes ved dehydrering. Resultatet er knogleskørhed.
Havsalt indeholder 80 forskellige mineraler. Almindelig salt fra supermarkedet er renset for disse mineraler. Til gengæld tilsættes f.eks. aluminium sulfat for at holde det pulveragtigt. Aluminium er gift for vort nervesystem!

SYRE-BASE-BALANCEN

De fleste har sikkert hørt om denne balance og om konsekvenserne af at spise for syret mad, gigt f.eks. Anbefalingen er at spise ca. 80% basisk og 20% syreholdig. På en Ph-skala fra 1 til 14 er 7 det neutrale midtpunkt. Vort

blods Ph skal ligge mellem 7,3 og 7,45, ellers dør vi. Især kødspisere får oftest mere end de 20% syreholdig mad. Det søger kroppen at rette op på, bl.a. ved at tage basisk kalk fra knoglerne. Hofteoperationer hører velstandssamfundet til!

Vore samarbejdende mikrovæsner må gøre et stort arbejde for at stabilisere blodets Ph. Et eksempel: Hvis man hælder et glas cola i 10 liter vand, falder vandets Ph straks fra 7,8 til 4,6. Men vi har jo kun ca. 5 liter blod, så hvorfor dør vi ikke af at drikke et glas cola? Fordi kompensationsmekanismen er ret så effektiv. På kort sigt. I det lange løb kan vi godt drikke os ihjel i cola! Vil vi forbedre vort liv, skal vi drikke vand, som normalt har en Ph omkring 8.

Af alt dette fremgår det, at det er blevet meget kompliceret at holde sig i live i det moderne kommercielle samfund. Da vore instinkter kunne advare os allerede inden, vi puttede noget i munden, var det lidt lettere. Nu må vi afvente kroppens reaktioner, lytte til dens signaler, og lære af det for at undgå at gøre de samme fejltagelser alt for mange gange. Som Martinus skriver: "Ethvert individ må nøje holde sig til de fødemidler, som det ingen gene har af, og hvis fordøjelse det så at sige intet mærker til."

Men problemet i vor tid er, at mange helbredsproblemer mærker vi ikke noget til, før f.eks.kræftknuden er en realitet. At vore fødevarer f.eks.mangler de nødvendige vitaminer og mineraler, mærker vi som regel ikke før den dag, mangelsymptomerne er langt fremskredne.

"ALLE DØR AF ERNÆRINGSMANGLER"

Dette udsagn er fremsat af en nobelpris-nomineret forsker i USA, Dr. Joel Wallach. Det bygger han bl.a. på tusindvis af obduktioner af mennesker, der menes af være døde af "naturlige" årsager. Han har også undersøgt mennesker fra de 5 steder på Jorden, hvor folk normalt bliver 130-140 år gamle og aldrig er syge. Desuden har han nøje gransket resultaterne af den virkning, det havde på 6 mennesker, der i et forsøgsprojekt blev lukket inde i 3 år i en kunstig "dome" i Arizona, hvor alt var økologisk perfekt tilrettelagt.

Wallach siger, vi behøver 60 forskellige mineraler, 16 vitaminer, 12 essentielle aminosyrer og 3 essentielle fedtsyrer, hver dag året rundt hvis vi vil undgå ernæringsmangler, der giver sygdom. Fordi vore madvarer slet ikke indeholder nær det, vi har brug for, må vi tage det som kosttilskud. Det er sludder, siger nogle, for bare vi spiser sundt, får vi det, vi behøver. Nej, siger Wallach, p.gr.a. jordens udpinthed, kunstgødning osv får planterne ikke de nødvendige stoffer. Desuden sker der megen unaturlig behandling af fødevarerne, inden de når forbrugerne, f.eks. plukkes frugt og grønt længe før de er modne. Eks: hvis dåsetomater er solmodne, når de plukkes, er de derfor sundere end de importerede "friske"!

Han siger også: De der advarer mod salt er dummere end køer, for hvad er det første, vi sætter ud til kreaturerne? En saltblok. Ellers dør de. Folk som lever meget længe lægger en klump salt så stor som en drue i teen, og de drikker mange kopper om dagen!

Han stiller så mange relevante og provokerende spørgsmål og fremlægger så mange overbevisende indsigter, at han er med til at give håb for fremtiden. Det giver også håb for kommende generationer, at vi har fået internettet til udbredelse af de endnu uønskede forskningsresultater til alle. Så kan man hver især tage stilling alt efter, hvor langt man er kommet i sin udvikling. Selv om vi endnu ikke kan gennemskue alt dette, ved vi, at vi vil komme til det en skønne dag. Indtil videre må vi bare prøve.

(hans hjemmeside: http://www.dsgnet.dk/sites/Joel Wallach/Death Doctors.asp)

VI LEVER IKKE AF MAD ALENE

Til sidst skal det dog bemærkes, at ifølge Martinus er det vort tankeklima, der er den mest afgørende faktor for helbredet. Tanker er kroppens livskraft, en form for elektricitet, der via de synlige såvel som de usynlige nervebaner forsyner kroppen med energi. Fra den almindelige videnskab ved vi, at en elektrisk strøm skaber et magnetfelt. Således magnetiseres blodet af vore tanker, hvilket har stor betydning for dets evne til at tiltrække og indeholde f.eks. ilt. Det er jo derfor vi bl.a. har jern i blodet, da det er det stof, der er nemmest at magnetisere.

Et lavt tankeklima, dvs negative tanker, kan ikke give organismen sund harmonisk energi, hvilket gør den mindre modstandsdygtig overfor sygdom. Positive, kærlige tanker har en højere energifrekvens og dermed en mere effektiv magnetisering. Vi skaber således forskellige klimatilstande for vore mikroorganismer, enten det er vredens hærgende orkaner, depressionens golde frostvejr eller glædens livgivende solskin.

Hvor stor betydning, tanker reelt har, har mange velkendte forsøg med f.eks. planter vist. Fik de vand, som depressive patienter havde holdt om, mistrivedes de for til sidst at visne. Fik de derimod vand, som glade kærlige mennesker havde holdt om, blev det store og stærke planter.

Uanset hvad vi gør eller tænker, skaber vi virkninger for os selv og andre, altså også vore mikrovæsner. Om dette skriver Martinus i bogen "Bisættelse" kap. 193:

"At få disse virkninger til at blive af en for alle behagelig og smertefri natur er udviklingens store mål her på det jordiske tilværelsesplan. Men opnåelse af dette mål er umulig uden kendskab til virkningernes årsag. At give individerne kendskab til virkningernes årsag er at give dem magt til selv at bestemme deres skæbne, er at give dem evne til ikke at handle i blinde. Det er at hæve dem ud af den lidelsesskæbne, som nu er ligeså almindelig, som den er uforståelig for det store flertal af de jordiske mennesker. Det er den sande verdensgenløsning."

DIN VEJ

Som solen stod den dag, du lyset så,
på himlen og ved himlens stjernemylder,
sådan bestemtes vejen, du skal gå.
Hvert skridt, du ta´r, en skæbnelov opfylder,
du kan ej fly, du handler som du må.
Det sagde alt profeter og sibyller,
og ingen tid og magt tilbageholder
den form, der indefra sit liv udfolder.

Goethe

Hvem er Martinus?

Følgende er uddrag af en artikel, som Lars Nibelvang skrev i bladet "Okkultisten" i oktober 1945. Lars var meget belæst udi al spirituel litteratur og den første, som lærte Martinus' særlige evner at kende. Det var Lars, eller Lasse som han blev kaldt, der hjalp Martinus i de første svære år. Han har for længst forladt det jordiske plan, og selv om han måske er reinkarneret igen nu, kender jeg ikke hans nuværende identitet. Derfor har jeg ikke kunnet bede om tilladelse til at bruge hans artikel, men jeg er sikker på, det er ok for ham. (Red.)

v/Lars Nibelvang

Ja, hvem er Martinus? Jeg ved det ikke! Da jeg i sin tid stillede ham det spørgsmål, fik jeg dette svar: "Jeg er essensen af alt, hvad jeg hidtil har været. Jeg er for hver især det lidt, meget eller intet, som vedkommende selv kan se, og jeg ønsker kun at blive bedømt efter mine manifestationer. Jeg er alles ven og tjener for den mindste!"

Jeg har aldrig opstillet nogen hypotese om den individualitet, som har inkarneret under navnet Martinus, jeg holder mig til rækkevidden af hans manifestationer. Hvori består da hans mission? Ja, han sagde engang: "Jeg er kommet for at vise menneskene Gud og for at retfærdiggøre Kristus!"

Dengang inkarnationen af kærlighed, visdom og renhed gik om blandt menneskene i kød og blod, forsøgte man at gøre ham så latterlig og lille, at uforstanden ikke kunne tro på ham. Nu da han for snart 2000 år siden har forladt vort jordplan, forsøger man at gøre hans liv så stort, at forstanden ikke kan tro på ham. Lad denne historiske kendsgerning blive stående som et varsko mod en lignende "molbologik".

Da Kristus i sin tid fremstod, ventede man godt nok en ny messias, men man ventede ham ikke i en krybbe. Han, den lille fattige dreng, er det ham der vil forsøge at lære vore "skriftkloge" noget? Er han blevet gal og vil spille profet? Ham, brændehuggeren fra Nazareth?
Og nu ham Martinus, vogterdrengen fra Sindal, som hverken har været på højskole eller akademi. Vil han nu vise en intellektuel fremskreden tidsalders største ånder universets indre struktur og love og den nærmeste vej til guddommelig bevidsthed?

Ja, det er ham! Fortidens Store symboliserede det HØJESTE ved lyset, solen og tonerne, Martinus symboliserer det HØJESTE og de evige principper ved hjælp af farverne.

Tænk engang, så stor er denne mand, at han næsten ser ud, som om han var lille! Og så fjernt er majoriteten fra at kunne forstå ham, at de ikke engang er nået så vidt, at de kan undres.

Nå, mener den gode Nibelvang altså i sin himmelråbende blåøjethed, at Martinus er en ny inkarnation af Kristus! Nej nej, kære læsere, det mener Nibelvang aldeles ikke! Jeg indskrænker mig til at mene, at der i Guds endeløse verdner må findes så mange kosmiske væsner, som der er sandskorn ved havets bredder. Altså bliver det menneskehedens kollektive bevidsthedsnuance, der i kraft af tiltrækningsloven vil drage den i øjeblikket mest hensigtsmæssige lære til sig.

Kan man tænke sig et mere slående bevis for de evige sandheder, end dette, at forskellige hverandre ukendte seere, med årtusinders mellemrum, kommer til de i realiteten samme resultater? Er dette ikke et indirekte vidnesbyrd for, at hvad der betragtes som tro - eller overtro - på et lavere plan, kan blive viden på et højere? Man ser altså, at forskellen mellem tro og viden kun er grader i udvikling. Har Martinus så ikke ret, når han siger: "Sandheden er noget, man skal vokse sig til - den er organisk."

Dersom man vil spørge: Hvad forskel er der i grunden på Martinus' verdensopfattelse og de øvrige gangbare systemer?, vil jeg svare: der er en principiel forskel. De fleste systemer synes at være opbygget efter princippet nedefra og opefter. De har givet os værdifulde brudstykker af verdensaltets fysiske og mentale struktur, mens Martinus er i færd med at vise os det guddommelige

verdensbillede indefra og udefter. Hos ham afsløres enheden på en sådan måde, at alle brøker går op.

Martinus har vist os, hvad elektricitet, solkraft, tanke- og tyngdekraft er. Han har løst de faldne engles og Lucifers gåde. Han har afsløret hele vor udviklingsspirals inderste hensigt, dens principper og love. Han har påvist det evighedslegeme og de talentkerner, der sikrer os frugten af vort arbejde, vore erfaringer og vort sammenspil med de øvrige levende væsner.

Han har revolutioneret vore begreber om ret, uret, godt og ondt. Han har vist os uretfærdigheden som en art gødning for retfærdighedens vækst. Han har oversat selve livets tale. Han er seeren, der skænker en lemlæstet verden noget af den viden, der hidtil har været forbeholdt de højere planers beboere. Under hans overblik drukner alle nationale mærkepæle i en naivitet, der ligner børns leg med sand.

Han holdt ikke sit indtog i hemmelige loger eller templer. Han brød kundskabens monopoler, sløjfede misforståelsens afgrunde og byggede bro mellem høje og lave, rige og fattige, rene og urene, hellige og vantro. Han gav hundene at æde ved herskabets bord og viste os det ene blod, som flød gennem alt og alle.

Han kom ikke som en plagiator eller mental drøvtygger af ånden i de gamle systemer. Hans bevidsthed var så universelt favnende, at den inddrak alle realitiviteter, som farvenuancer i en og samme hellige enhed. Han dukkede ikke op som en kunstig drivhusplante, der savner moder jords kulde og storme i sine blade. Han valgte sin vugge i lyngens og marehalmens fattige jordbund og lod sig ikke opflaske ved filosofiske spekulationer. Han kom som den fødte lysbringer som et svar fra den evige ånd på vor sjæls inderste og hemmeligste længsler.

Aldrig mere vil man kunne bortforklare betydningen af hans ord, fordi vi har hans direkte nedskrevne arbejde at holde os til. Enhver må jo i kraft af sit erfaringsmateriale og øvrige bevidsthedsindhold have lov til at opfatte ham som "det lidet, meget eller intet", de selv kan se. Men fjernt vil den dag oprinde, hvor ikke ekkoet fra den store defensors stemme vil komme til at klinge i vort indre øre: GUDS BILLEDBOG - GUDS KORRESPONDANCE.

Martinus som 46-årig

Indigobørn eller Stjernebørn

v/ Gunder Frederiksen

En enlig moder med en treårig søn havde besøg af en mand, som åbenbart prøvede at vinde hendes hjerte. Som man let kan forestille sig i den situation, prøvede han at indsmigre sig hos sønnen for med ham som genvej at opnå moderens kærlighed. En aften, da moder og søn var alene, kom drengen med følgende overraskende bemærkning: "**Du er brevet, og jeg er konvolutten**". Da moderen bad om en forklaring på denne kryptiske bemærkning, sagde han: "Alle river konvolutten op for at kunne læse brevet, og så smider de konvolutten væk". - Dyb tavshed!

Hendes hjerte brast, tårerne stod hende i øjnene. – Og som hun tilføjer: "Hans iagttagelse af situationen har fuldstændig forandret mit forhold til mænd, og jeg er blevet meget mere bevidst om, hvad jeg gør."

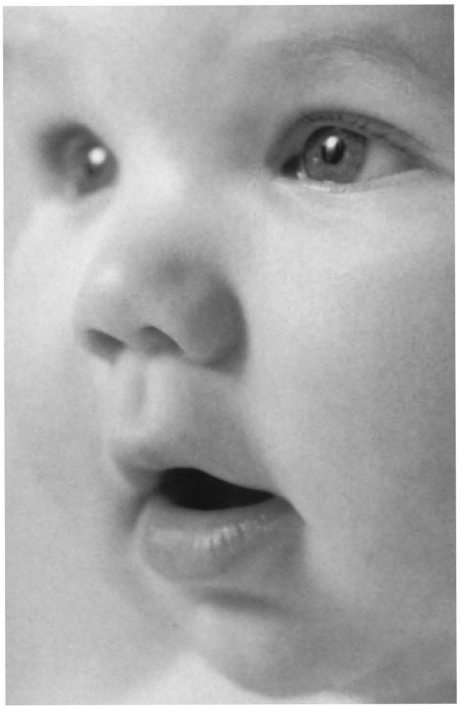

*

Zachary på seks sad på sofaen i stuen med lukkede øjne, medens hans legetøj lå spredt overalt i stuen. "Vær sød og ryd dit legetøj op", sagde faderen på et tidspunkt. Der kom intet svar, og intet tydede på, at drengen havde hørt noget. Lidt irriteret gentog faderen opfordringen med hævet stemme. Zachary åbnede øjnene og sagde: "Ikke nu far. ***Jeg taler netop med mit højere Selv,*** og jeg er endnu ikke færdig". Naturligvis blev faderen noget overrasket, men fik en forståelse af, at Zachary ønskede at blive taget med på råd, ligesom han gerne ville stilles over for valgmuligheder frem for direkte ordrer. Da forældrene indrettede deres samliv med sønnen på det, gik det langt mere gnidningsfrit.

*

En moder, der var blevet skilt, havde en treårig søn, som på sædvanlig vis skulle deles mellem faderen og moderen. Moderen havde haft ham i sommerferien, og faderen kom nu for at hente ham. Forståelig nok var moderen fuldstændig knust over at skulle sige farvel til den dreng, hun elskede. Han omfavnede hende og gav hende et kys på kinden, før han gik med faderen på vej til flyet. Pludselig vendte han om og løb tilbage til moderen og kyssede endnu en gang på kinden. Med en blid knyttet hånd gned han hende på kinden, idet han sagde sagde: "**Jeg gnubber kysset ind i dit hjerte**". – Hvorefter han løb tilbage til den ventende far.

Hvad er karakteristisk for indigobørn?

Hvad mener du, som læser om sådanne reaktioner fra henholdsvis tre- og seksårige børn? Tyder de ikke på kærlighed og en modenhed, som normalt ikke kan forventes i den alder? Svaret er, at der heller ikke er tale om børn, som de er flest. Men måske (og forhåbentlig) som man kan forvente i fremtiden. Der er tale om såkaldte stjernebørn eller Indigobørn, som de også kaldes, fordi clairvoyante mennesker kan se deres indigofarvede aura, samt at de også på anden vis skiller sig ud fra mængden.

Men hvad forstår man ved Indigobørn? Hvad er karakteristisk for disse børn? I Lee Caroll og Jan Tobers bog "The Indigo Children" er nævnt følgende 6 karaktertræk:

1. De kommer til verden med en vis royalfølelse – en udpræget følelse af selvværd
2. De har en følelse af "at fortjene at være her" og har ingen problemer med at fortælle deres forældre, "hvem de er".
3. De har problemer med absolut autoritet (autoritet uden forklaring eller valgmulighed).
4. De bliver frustrerede over systemer, der er ritualorienterede (systemer uden forklaring eller valg) og som ikke kræver kreativ tænkning
5. De virker asociale, med mindre de er blandt ligesindede. Det vendes indad som en følelse af, at

ingen forstår dem. Skolen er ofte ekstrem vanskelig for dem rent socialt.

6. De er ikke tilbageholdne med at lade omgivelserne vide, hvad de behøver.

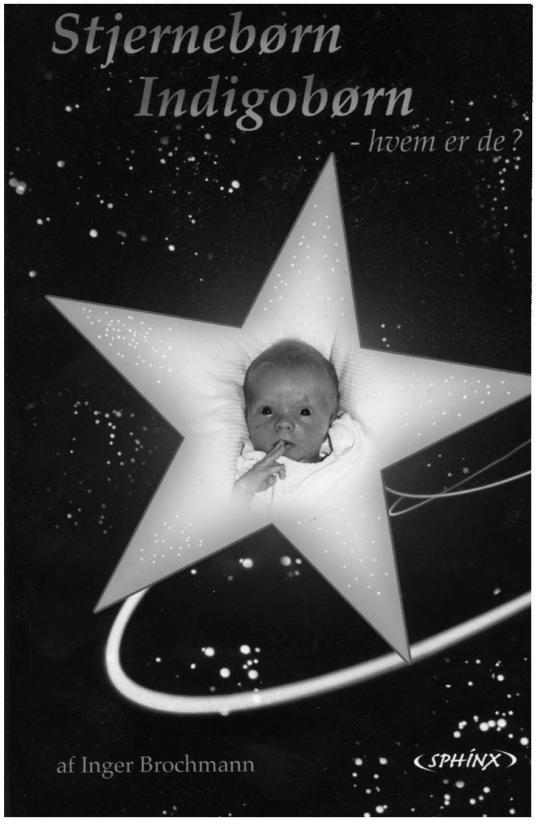

Et seminar om Indigobørn

Som en del læsere sikkert kan huske, behandlede vi fænomenet Indigobørn for tre år siden i "Den Ny VerdensIMPULS" (se nummer 1,2,3,4/2000!). Interesserede kan med fordel genopfriske disse artikler, idet fænomenet Indigobørn har fået ny aktualitet. Det ser ud til, at der forekommer flere og flere børn, der er anderledes.

Den 2. august 2003 blev der afholdt et seminar i Grøndal Centret i København om disse børn. "Børn som vindere", som de kaldes i et referat fra seminaret. Som arrangører stod Landsorganisationen NaturSundhedsrådet, Dansk Antroposofisk Selskab og Livskilden – Institut for Holisme og Forskning. Dertil kommer, at der nu på dansk er udkommet en bog med titlen "Stjernebørn Indigobørn – hvem er de?" af den danske ekspert på området Inger Brochmann udgivet på forlaget Sphinx 2003.

George Kühlewind, der driver forskning i begrebet stjernebørn, skriver: "I de sidste tyve år er der kommet stadig flere børn til, en ny generation af sjæle, som medbringer en stor modenhed, og som er utilfreds med den måde, vi behandler jorden på. Det er den vigtigste begivenhed i vor tid".

Som særlige karaktertræk for disse børn nævner han, at de taler med den største selvfølge om den åndelige verden, samt at flere kan kommunikere med denne verden. Allerede fra fødselen skulle man kunne se, at barnet har særlige evner; dets blik er gennemtrængende og dybsindigt – altså et træk, der kan tyde på, at det er en gammel sjæl, der er født til verden.

Indigobørn som fødte healere

Inger Brochmann, der har et grundigt kendskab til stjernebørnene, udtaler, at de optrådte første gang i USA i firserne. Da de viste sig vanskelige at opdrage, blev der afholdt kurser, hvor man stillede spørgsmålet: Hvordan skal vi forholde os til disse meget vanskelige børn? Som et svar udkom bogen "The Indigo Children" af Lee Carol og Jan Tober, der hurtigt blev bestseller, og som også er refereret i ovennævnte numre af IMPULS. Senere er der udkommet flere bøger om emnet. Inger Brochmann blev opmærksom på fænomenet Indigobørn, da hun så en udsendelse om tre børn, der havde svært ved at komme ind i fællesskabet. Alle tre havde lært sig selv at læse i 3-årsalderen. "Pludselig kunne jeg læse", sagde det ene.

I samme bog kan man læse, at Indigobørn er født med healende evner, som sædvanligvis er aktive, men at de ikke selv ved, at de bruger dem. (s.33) I de fleste tilfælde dannede de par for at blande deres energifelt med kammerater, der manglede energi, men undertiden dannede de trekantede eller diamantformede mønstre (diamond-shaped patterns), hvilket kunne tyde på, at de har umiddelbar fornemmelse for arketypeenergi f. eks. svarende til pyramidekraft. Debra Hegerie, som er forfatter til dette afsnit i samme bog skriver: "Det var forbavsende. De gjorde det bare. De ønskede ikke at debattere det. I nogle tilfælde var de endog ikke bevidste om, hvad de gjorde eller hvorfor".

I skolen

Nogle indigobørn får vanskeligheder i skolen p. gr. a. deres gode evner og høje selvfølelse. De bliver isoleret – lukker sig inde i sig selv. De er ikke ydmyge, men har tilbøjelighed til at gøre oprør mod det bestående system f. eks. i skoler, som kører efter traditionelle systemer, og hvor de ofte kan se på lærerens aura, at han/hun ikke selv lever op til den moral, han/hun docerer for eleverne.

Inger Brochmann mener, at Steinerskolernes undervisning passer bedre til dem end de offentlige skolers. I Steinerskolerne skulle undervisningen være mere levende, og der er flere kreative fag. I Jyllandsposten d. 3. septr. 2003 omtales en højtbegavet dreng med IK 200. I en alder af fire år komponerede han, som 7-årig læste han lektier svarende til gymnasieniveau. Som 9-årig begyndte han på universitetet. Han er nu 12 år og læser medicin på Chicago universitet, og for at det ikke kan være nok, så tager han ph.d. samtidig med lægestudiet.

Han er imidlertid stadig et legebarn og uimponeret af sin høje intelligens. – Er han så et indigobarn? Det forekommer svært at svare på. Det er en kendsgerning, at der med visse mellemrum optræder sådanne vidunderbørn, og man kan vel ikke kalde dem indigobørn udelukkende på baggrund af høj intelligens?

Et problem – ikke mindst i skolen – er indigobørnenes aktivitetstrang. De er ofte hyperaktive i deres trang til at ændre, hvad de ikke synes er dikteret af kærlighed. For at opdragelsen skal gå gnidningsfrit, og stjernebørnene skal blive behandlet rigtigt, må de voksne forvandle sig. Som Inger Brochmann skriver: "blive spirituelle voksne". For indigobørnene er den åndelige verden en selvfølge, som de ofte korresponderer med. Måske er deres optræden her på jorden et varsel om indgang til en kultur med en forståelse af en åndelig verden bag den fysiske. I så fald er det måske slet ikke helt forkert, når en dreng skulle have udtalt, at han var den vigtigste begivenhed i de sidste 100 år.

Hvor kommer de fra?

Allerede i 1920-erne skulle Rudolf Steiner have forudsagt tilsynekomsten af Indigobørnene, og da hans tænkning jo også bygger på reinkarnation og karma, mente han, at disse børn måtte komme et sted fra. Men hvorfra gør han ikke rede for. Og hvem kan vide det? Indigobørn kommer med mange overraskende udtalelser. Som nævnt kender jeg et indigobarn, som nu er voksen, men hvorom hans moder fortæller, at han som treårig spontant udtalte, at han kom fra Venus. Selv om mange naturligvis vil sætte spørgsmålstegn ved en sådan usædvanlig bemærkning, så er det ikke desto mindre en kendsgerning, at han på mange måder har udvist en modenhed, som ikke er helt almindelig og som sagtens kan tolkes som udtryk for en ældre sjæl. Det er også interessant, at han i et tilfælde, hvor han var udsat for alvorlige færdselsuheld har oplevet en klar beskyttelse fra oven.

Med hensyn til hvor disse børn kommer fra, bør vi nok erindre, at iflg. Martinus' kosmologi er vi faktisk alle interplanetariske borgere, idet vi til hver en tid fødes på den planet, som giver de mest optimale udviklingsbetingelser. Vi kan således udmærket have tilbragt en eller flere tidligere inkarnationer på andre kloder end vor nuværende moder jord.

Men man kan jo også forestille sig, at indigobørnene faktisk er hjemmehørende på vor egen blå planet, men repræsenterer en slags åndeligt kvantespring til en menneskетype, hvor den udprægede materialisme gradvis afløses af en større vægt på åndelige værdier (se f. eks. Peter Russel "The Awakening Earth"). Trods megen benhård materialisme i store dele af verden, er der alligevel tendenser, som peger i retning af, at vor kultur bevæger mod større accept af åndelige værdier. En sådan udvikling skal herfra bydes særlig velkommen. Guderne skal vide, der er behov for det

Sans for arketyper

Indigobørnene er kærlige og udstyret med åndelige evner fra fødselen. I et indlæg af Debra Hegerie s. 33 i bogen "Stjernebørn Indigobørn – hvem er de?" beretter hun om en spektakulær iagttagelse, hun har observeret: Nogle indigobørn dannede grupper, som var tilpasset dem selv – f. eks. omkring et barn, som var syg eller ude af ligevægt for som ovenfor nævnt at blande deres egen energifelt med barnets – altså at dele deres egen energi med kammeraten. I mange tilfælde delte de sig op i par, men i andre tilfælde formede de grupper enten i trekanter eller andre arketypiske mønstre. Det er interessant at de her helt spontant vælger disse former, som i sig selv indeholder en vis lys magisk kraft f. eks. svarende til pyramideenergi, Davidstjernens energifelt eller Martinus´ symboler.

Det er forbavsende skriver Debra Hegerie, at de blot gør det, uden at ønske at debattere det. I nogle tilfælde var de end ikke bevidst om, hvad eller hvorfor de gjorde det. Det var således naturligt for dem helt ubevidst f. eks. uden samtale at sætte sig ved siden af en kammerat en kortere eller længere tid, hvis han/hun havde behov for noget - f. eks. energi – fra vedkommende.

Indigobørnene er mestre, skriver hun. Og vi må forstå, at de forventer, at vi gør, hvad de finder naturligt at gøre, og gør vi det ikke, skubber de på os, til vi gør det rigtigt – altså til vi er herrer over vort eget liv. Sikkerhed er et vigtigt element i Indigobørnes liv. Det er vigtigt, fordi alle børn behøver sikkerhed for fuldt ud at udforske universet.

Ydmyghed

Læser man om Indigobørnene ud fra kendskab til Martinus Kosmologi, vil man sikkert savne ydmyghed, idet netop dette vigtige karaktertræk betragtes som et krite-

rium for modenhed i det verdensbillede, han præsenterer os for. Som bekendt skriver Martinus i bogen "Vejen til indvielse s. 5: "Ydmyghed er nøglen til visdommens port" og han fortsætter: "Med "visdommens port" vil her være at forstå: "indvielse", "den store fødsel", der igen er det samme som oplevelsen af kosmisk klarsyn".

Og som man kan forstå af ovennævnte beskrivelse er det just ikke ydmyghed, der præger Indigobørnenes adfærd – i al fald ikke dem alle – snarere tvært imod. Som nævnt i punkt 1 har de en udpræget følelse af selvværd - ja, endog en slags royalfølelse altså en følelse af at være noget særligt, hvilket ikke sædvanligvis forbindes med ydmyghed. De vil tages alvorligt, tages med på råd osv. Her tror jeg, vi må huske på, at Indigobørn ikke alle er skåret efter samme læst. Også her er der store forskelle, selv om de som nævnt ovenfor har en del fælles træk,. I min bekendtskabskreds er der således et indigobarn, som nu er voksen, men som ikke synes at udvise den mangel på ydmyghed, som åbenbart præger mange af dem. Måske er deres udprægede selvfølelse tegn på, at de her på jorden fødes med en vished om, at formålet med deres inkarnation her er at introducere os for en ny kultur med et anderledes moralkodeks, hvor kærlighed sættes i højsæde – altså en slags ambassadører for en fremtidig mere fremadrettet kultur.

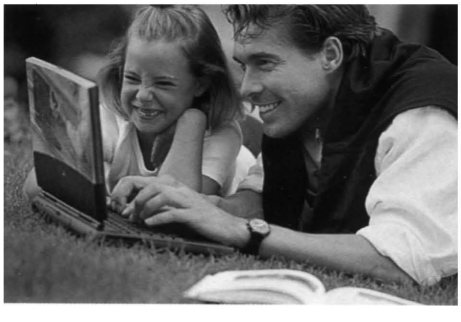

Er forældre altid de klogeste?

Med hensyn til deres opdragelse og især deres krav om at blive taget med på råd, må vi andre nok også gribe i egen barm og spørge os selv, om ikke vi i vor opdragelse af børn vurderer ud fra en forslidt vanetænkning, der går ud på, at vi forældre er de klogeste, fordi vi er de ældste, og at det derfor er os, der skal belære dem, der er de yngste, og derfor mindre kloge. Især med reinkarnationstanken in mente er det absolut ikke sikkert, at vi forældre er de klogeste – eller "ældste" i livets skole.

Her må vi nok anvende en mere beskeden målestok end den almindelig kendte. Livet er jo evigt, og det vil sige, at vi alle har levet altid altså i en evig fortid, ligesom vi har en evig fremtid foran os. Kosmisk set er vi er altså alle lige gamle, børn forældre, bedsteforældre osv. – vi er alle evige væsener. Det er kun ud fra et enkelt-livs perspektiv, at vi har alder og kan sige, at vi er så og så gamle. Martinus: "Alle levende væsener, de såkaldt "Yngste" og "Ældste" de "Mindste" og de "Største" fremtræder således i absolut forstand med samme alder og størrelse, nemlig evigheden og uendeligheden". Den almindelige forestilling om tid som et lineært fænomen kan ikke anvendes her. Livet går i kredsløb – et evigt spiralkredsløb, hvor vi må vurdere vor kosmiske alder efter, hvor i livets store udviklingsspiral, vi befinder os. Skal vi f. eks. vurdere vore børns alder i forhold til os selv som voksne, så er der hele tre muligheder. De kan være yngre end forældrene, på alder med dem eller ældre, hvor det altså er et spørgsmål om deres aktuelle placering i det store spiralkredsløb i forhold til forældrene.

Men hvordan skal man så vurdere det? Med vort ganske almindelige sanseapparat er der kun en mulighed: vi må vurdere ud fra modenhed. Og her kommer indigobørnene ind i billedet. Disse børn er sandsynligvis ældre brødre og søstre i udviklingen – altså placeret længere fremme i spiralkredsløbet – gamle væsener, også selv om de sidder på potte og ligger i vuggen med sut i munden. Her finder vi også forklaringen på, at en treårig indigopige kunne læse som treårig. "Jeg kunne bare læse", sagde pigen. Hun havde ikke modtaget undervisning af nogen art i dette liv. Hun havde sikkert lært at læse flere liv tilbage, medens såkaldte ordblinde måske først skal lære at læse i den aktuelle inkarnation. Ingen tvivl om, at forældre til indigobørn har noget at lære, og det har vi jo alle. Med indigobørnenes optræden på jorden blive det for alvor sat i relief.

Dertil kommer, at det er svært at få fremkomsten af stjernebørnene til at passe i det materialistiske verdensbilledes begrebsramme. Det er derfor ikke utænkeligt, at flere og flere tænksomme mennesker begynder at sætte spørgsmålstegn ved denne snævre verdensanskuelses tilstrækkelighed.

Det bliver spændende at se, om der vil fødes flere og flere indigobørn i fremtiden og i så fald hvor? Du kan læse mere om indigobørn på www.indigochildren.com.

Jørn Martin Steenhold, der forsker omkring Indigobørn efterspørger beretninger fra forældre, bedsteforældre, pædagoger, som har viden om og eksempler på børns intuition og særlige sanseverden.

Man kan komme i kontakt med Jørn Martin Steenhold på mail: rabo@rabo.dk eller tlf. 51 55 04 51

OPSTARTEN-

også en slags "sæd(eligheds)fejde"

v/Ruth Olsen

Helt op til 1860'erne mente man(d), at mandens sæd var den egentlig aktive spire til nyt liv. Kvindens livmoder var blot "en passiv mark", der nærede det nye liv i de første ni måneder. Det var sådan, man mente, det hang sammen med det korn, man tilsåede markerne med om foråret. Begge dele fik derfor betegnelsen sæd. Der har iøvrigt været den samme forestilling om fænomenet penge, som man gav ud og fik tilbage med renter. Penge var således "avlsdygtige" i sig selv, og opbevaredes ligesom sæd i en pung. Man tror forresten stadig, at penge formerer sig selv! Sæd kan man iøvrigt nu sætte i en sædbank!

Da man i sin tid iværksatte den såkaldt "grønne revolution" i Indien, gjorde man meget ud af at forbedre sædekornets kvalitet, for det var jo det, der skulle øge udbyttet. Mente man. Det viste sig dog snart, at det snarere var jordbundens kvalitet, der var det afgørende. Forskningens udvikling har nuanceret mange ting, også vedrørende den menneskelige formering, hvor det har vist sig, at sæd og æg er ret så ligestillede aktører i den sag.

Men Martinus har da engang fortalt os, at det er mandens sæd, som det inkarnerende væsen knytter sig til først. Er det så alligevel sæden, der er det mest afgørende? På et spørgsmål i Kontaktbrevet 3/11-1950 skriver han bl.a. "Der, hvor et diskarneret væsens aura er nøjagtig på samme bølgelængde eller individuelle natur som fællesauraen fra samlejets to partnere under dettes naturlige udøvelse, går nævnte fællesaura i en psykisk-kemisk forbindelse med det diskarnerede væsens aura. Denne forbindelse får sin rodfæstning i den mandlige sæd, der ved samlejet bliver indført i den kvindelige kønsorganisme, og i den heraf affødte befrugtning og begyndende fosterdannelse."

Jeg ser det for mig - - tusindvis af sædceller myldrer ud af pungen - - hvilken een skal det inkarnerende væsen nu vælge? Det skal være en dreng, altså er første sortering afgjort. Derefter må han vel bare holde på den "hest", der synes at ville komme først "i mål". Sagen skal jo åbenbart afgøres, før sidste etape af spurten!

Siden Martinus gik her på Jorden, har den videnskabelige forskning i forplantningens mysterier vist, at de inkarnerende væsner er mere fleksible end som så. Det har vist sig muligt at klone får og køer, så hvorfor ikke også mennesker? Vi er trods alt stadig dyr i så henseende. Her er ingen sæd nødvendig. Ægget befrugtes af en celle

fra moderdyret selv. Men hvad skal det inkarnerende væsens aura så "rodfæste" sig i?

Der er noget, der tyder på, at Martinus i dette spørgsmål ikke var helt så skråsikker, som han var på så mange andre områder. Han skriver f.eks. i småbogen "Den ideelle føde" (s.42): "Ved deres seksuelle samleje har de nævnte to væsner således tilsammen virket som "modtagerapparat" for et ufødt individs glorie eller "bølgelængde". Denne "bølgelængde" bliver igen direkte fastholdt af "modtagerapparatets" "kondensator", hvilket vil sige hunvæsenets befrugtningsorganer."

Der var mange ting, jeg gerne ville have spurgt Martinus om, hvis det havde været muligt. For eksempel: Hvis fællesauraen fra de to involverede består dels af en mands sadistiske magttanker, dels af kvindens skrækslagne afsky, som den typisk vil være ved en voldtægt, hvilket slags væsen føler sig mon tiltrukket til at inkarnere der? Der skal jo være en vis samklang med parternes aura, og den må se temmelig mørk ud i det tilfælde.

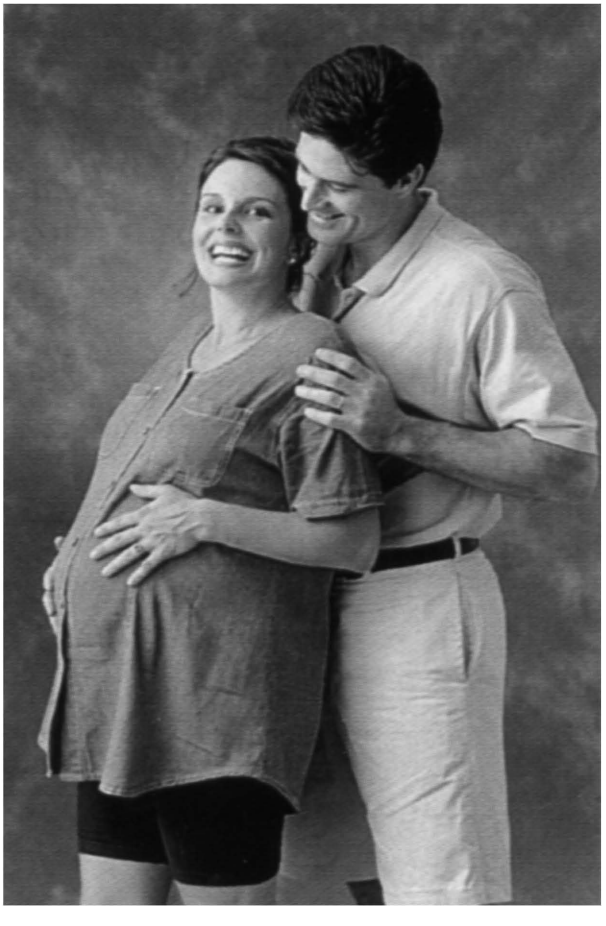

I denne tid er der i aviserne en debat om, hvorvidt den sæd, der ligger på køl i en sædbank, kan bære arvelige præg af dens ophavs psykiske habitus. En mand, der for anden gang har slået sit eget spædbarn ihjel, har leveret sæd til mange børn i vor del af verden. Det bekymrer nogle kvinder. Først tænkte jeg: sludder, psyken er ikke arvelig, den sidder jo ikke i generne. Men hvilken energi var mandens aura mon fyldt med, da han onanerede sin donorsæd? Når donorsæd nedfryses, går jeg dog ud fra, at interessen fra evt. diskarnerede væsner også nedkøles, dvs de forsvinder. Men hvad afgør, hvem der har lyst til at inkarnere, når sædcellerne tøes op igen?

Hvis det er rigtigt - og det tror jeg - at vi inkarnerer hos de personer, hvor vi har mulighed for at lære det, vi har sat os for at lære i det pågældende liv, evt. for at få et gammelt karmaregnskab ud af verden, så vil det mest logiske være, at det er moderens auraudstråling, der er det mest afgørende for valg af sted. Hos de fleste levende væsner i dyreverdenen, incl. mennesket, har det jo været det mest almindelige, at ungernes opvækst var moderens eneansvar, evt mødrenes fællesansvar. Historisk set. Det er først i nyere tid, at faderen er gået mere og mere med ind i opgaven, og nu ikke bare økonomisk.

Gennem regressionsterapi er der kommet beretninger frem om, hvordan beslutningen tages før en kommende inkarnation. Hvis historierne her står til troende, kan man til støtte for beslutningen få oprullet et fremtidsdrama over diverse muligheder. Men det gør næppe selve inkarnations-realiseringen mindre kompliceret. Og under alle omstændigheder må der en tiltrænings-mekanisme til, for at man kan stige ned i den fysiske dimension, da alle bevægelser jo bygger på fænomenerne tiltrækning og frastødning.

Tiltrækning er en form for magnetisme. Men udgår denne mon lige meget fra begge forældre? Carl V. Hansen skrev noget i bladet Okkultisten juli 1944, som jeg synes er lidt interessant i denne sammenhæng. Efter at have forklaret, hvordan det æteriske legeme er et formdannende elektromagnetisk kraftfelt, der styrer kroppens fysiske stof, skriver han: "Medens det fysiske legeme hos manden er positivt, er det æteriske negativt. Hos kvinden er det lige modsat, her er det fysiske legeme negativt og det æteriske positivt. Tiltrækningen mellem kønnene beror på dette faktum."

Hildegard von Bingen

- Om en middelalderkosmologi set i lyset af Martinus' analyser.

v/ Charlotte Ettrup

Hildegard von Bingen (1098-1179) var en enestående skikkelse i den katolske højmiddelalder. Hun levede, den første halvdel af sit liv, ganske anonymt som Benediktinernonne på Didisbodenberg ved Rhinen. Som 42-årig oplevede hun en ilddåb/et kosmisk glimt af betragtelig styrke. I den forbindelse modtog hun en omfattende åbenbaring af *Guds Frelsesplan*, som *Det levende Lys*, der talte i åbenbaringerne, befalede Hildegard at offentliggøre. Det tog i alt ti år at skrive værket ned.

Men allerede fem år senere, under mange kvaler, og præget af en dyb tvivl og frygt for omverdenens fordømmelse, sendte Hildegard de første dele af åbenbaringsværket frem til en af kirkens fremtrædende mænd, Bernhard af Clairvaux. Denne foranledigede en synode, hvor 24 kardinaler og bisper mødtes med paven for at læse og vurdere Hildegards åbenbaringer. De blev begejstrede og anerkendte Hildegard som ægte profet, i lighed med profeterne i Det gamle Testamente, og opfordrede hende til at forkynde og prædike offentligt. Rygtet om *Rhinens Sibylle* spredtes hurtigt herefter fra Rom og langt nordpå.

Efter sin død gik Hildegard hurtigt i glemmebogen til fordel for andre af kirkens store lærere. I nyere tid, ikke mindst op til 900-året for hendes fødsel, er Hildegard atter dukket frem af glemselens tåger, og hendes bøger oversættes fra latin til flere sprog. En ting, der i den forbindelse interesserer mig personligt, er, at centrale dele af Hildegards kosmologiske udredninger, teologi, erkendelsesteori og filosofi repræsenterer en nytænkning i den katolske middelalders verdensbillede, der forekommer at pege frem mod og være en slags forløbere for Martinus' kosmiske analyser.

F.eks. ser Hildegard en vision af kosmos i seks forskellige sfærer, der i overensstemmelse med antikkens og middelalderens lære om elementerne, netop symboliseres gennem disse, men som, for mig at se, dybest set også repræsenterer de seks grundenergier med tilhørende riger. Treenigheden står centralt hos begge, og gennem Martinus' analyser forekommer Hildegards indsigt i Guddommens treenige væsen at være langt forud for sin tid.

Analysen af "det onde" som et "ubehageligt gode", fremhæves af mange Martinuskosmologer som et omdrejningspunkt, der udgør en afgørende grund til at nære tillid til Martinus: Udtrykket *Alt er såre godt* er det slutfacit, som alle skabelsesprocesser ender op i, hvilket hos Martinus fremstår som bevis på Guddommens eksistens.

I middelalderen var man naturligvis også optaget af "det ondes problem". Der var mange mennesker, der spurgte Hildegard til råds i religiøse spørgsmål. I et brevsvar sammenligner Hildegard den menneskelige erkendelse med en ørns flyvning, der kræver to vinger: Den højre vinge svarer til erkendelse af "det gode" mens den venstre vinge er erkendelse af "det onde":

"Erkendelse af det onde tjener det gode, det gode bliver gennem erkendelse af det onde styrket og ledet, og sådan giver erkendelsen mennesket visdom". (Briefwechel: Hildegard til Wibert af Gembloux)

Syndefaldet

Syndefaldet står centralt i den kristne traditions begreb om "det onde". Mennesket skal straffes, fordi det er ulydigt mod Gud. Hos Martinus er forståelsen af *det evige liv* gennem visionen af et evigt spiralkredsløb, med skiftende ophold i lys- og mørkesfærer, bærende for konklusionen *alt er såre godt*. Meningen med mørket og lidelserne er, at vi skal kunne erkende lyset. Martinus betegner Bibelens beretning om *syndefaldet*, bl.a. som en spejling af "det første syndefald", nemlig den begivenhed at det kosmisk bevidste væsen, efter gennem årmillioner at have opholdt sig i verdener af lys og atter lys, begynder at længes mod mørket.

Efterhånden degenererer de kosmiske evner til fordel for udvikling af evner til at manifestere forskellige typer af tilværelser på det fysiske plan. På den måde kan vi opfatte vore jordiske lidelser og ufærdige mentalitet som del af en gigantisk kosmisk plan med mening i. At Eva og Adam spiser af den forbudne frugt, er ikke et spørgsmål om ulydighed, men et indbygget, nødvendigt led i *udviklingen mod kosmisk bevidsthed.*

Hildegard placerer ligeledes Bibelens syndefald i en større kosmologisk sammenhæng, om end denne er af ufærdig natur, og fortalt i billedsprog. Hildegard opfatter ikke Evas forførelse af Adam som et udslag af iboende ondskab, men som en begivenhed de var forudbestemt til: Hildegards version af syndefaldet er meget uortodoks, idet forførelsen med æblet slet ikke er med. Tværtimod sædvane fremtræder Eva som en musling, der indeholder talløse stjerner (kostbare perler). Hun er urmoderen til menneskeheden, der er forudbestemt til at blive stjerner (dvs. engle) lig.

Lucifervisionen

Verdenshistoriens igangsættende impuls ser Hildegard som en gruppe stjerner, der stødes ned fra himlen, så der dannes en brændende sort, svovlstinkende os, helvedesilden. Gruppen anføres af lysenglen Lucifer, der var den smukkeste og mest fuldskabte af alle engle. Lucifer bliver bevidst om sin egen skønhed, og gribes af hovmod. Han udser sig et sted i himlen, hvor han vil regere og skabe sit eget Herredømme. Da stødes han straks ud af himlen sammen med sine tilhængere, der alle med et bliver helt sorte.

Men Faderen sidder på sin trone, og gemmer lysklædningen i sit hjerte. Dette er baggrunden for, at Gud finder på den idé at skabe et menneske. Han former det af jordens ydmyge ler, så det ikke skal kunne hovmode sig ligesom Lucifer. Det er en del af Guds plan, at mennesket skal gentage Lucifers ulydighed, så det kan forstødes fra Paradiset, og tugtes gennem elementerne. Alle de menneskelige prøvelser og lidelser skal tjene til at finpudse og tilslibe mennesket indtil det er fuldskabt i Guds billede, og på den yderste dag bliver værdigt til at modtage lysenglens tabte glans.

Parallellen mellem Lucifervisionen og Martinus' beskrivelse af det kosmiske spiralkredløb, hvor åndelige væsener bevæger sig fra lysets tilværelsesformer mod det fysiske mørke, oplever jeg som ganske klar. Myten om Lysenglen, der blev Satan, var mere alment kendt i

middelalderen, end det er tilfældet i dag.

Det unikke og nyskabende hos Hildegard er dette med, at Faderen gemmer lyset i sit hjerte for at give det tilbage i et kredsløb, og ikke mindst den konsekvens dette får for Hildegards menneskesyn: På trods af at hun er solidt forankret i den katolske dogmatik, fremhæver Hildegard menneskets, også kvindens(!) principielle uskyld, og erkender det jordiske liv som en læreproces.

Overfladisk betragtet forekommer visionen om Lucifer muligvis som overtro og naivitet. Men, set via Martinus analyser, som symbolsprog, spejlende en større sammenhæng og en dybere mening - så oplever jeg Hildegards åbenbaringer og indre sammenhænge som foreløbige, ufærdige manifestationer af evige kosmiske principper. Dette giver en fornemmelse af den omfattende, gradvise, fremadskridende proces, som hele vor eksistens bygger på.

Det guddommelige verdensalt

af Harry Rasmussen

I et par tidligere artikler i bladet KOSMOS har jeg blandt andet omtalt nogle af mine åndelige oplevelser i barndommen og den tidlige ungdom. Som 13-årig havde jeg en nær-døds-oplevelse, der overbeviste mig om at vort inderste selv så at sige er hævet over den forgængelige fysiske verden og dermed udødeligt. I de sene teenageår oplevede jeg i fuldt vågen tilstand ved flere lejligheder nogle højst overraskende ud-af-kroppen-situationer, som overbeviste mig om, at vi er i besiddelse af en åndelig kopi af den fysiske krop, der ligner den, vi betjener os af i drømmetilstanden. (1)

Allerede som 17-årig var jeg i 1946 begyndt at interessere mig for yogafilosofi og yogapraksis, og praktiserede herunder især koncentrations- og meditationstræning, men ikke med andet formål, end et oprigtigt forsøg på at trænge ind i og eventuelt afklare jegets og bevidsthedens mysterier. Det viste sig imidlertid snart, at der åbenbart fulgte forskellige psykiske evner og færdigheder med som en slags sidegevinst. Blandt andet fik jeg evne til at kunne suggerere og hypnotisere enkelte personer i min omgangskreds, men brugte dog kun denne evne en kort overgang, og kun som eksperimentelle – og fornøjelige - forsøg. (2)

Psykiske evner

Det var antagelig også som følge af min yogapraktisering, at jeg i teenageårene og begyndelsen af tyverne var i besiddelse af en vis clairvoyant evne, der dog forsvandt totalt efter nogle års forløb. Denne evne viste sig især som en evne til at finde bortkomne eller forlagte ting, hvilket var meget praktisk både for mig selv og andre. Der var på ingen måde noget sensationelt ved de omstændigheder, hvorunder evnen kom til udtryk, men især kolleger og andre var meget forundrede over denne evne hos mig til lige på stedet og øjeblikkelig at kunne udpege, hvor f.eks. en vigtig skrivebordsnøgle eller lignende havde forputtet sig. Som 25-årig oplevede jeg ved en enkelt lejlighed i et spontant opstået syn at se min dengang etårige søn omgivet af en nærmest ovalformet aura, der strålende stærkt i alle regnbuens farver. Også drengens krop var i selvlysende farver og virkede usædvanligt plastisk. Det nævnte syn gjorde selvfølgelig et stærkt og uudsletteligt indtryk på mig, men jeg omtalte det ikke for nogen, især ikke, da jeg var kendt for at være skeptisk overfor såkaldt okkulte evner og fænomener, som jeg egentlig ikke havde megen tiltro til.

Ved siden af den clairvoyante evne kunne jeg lejlighedsvis også spontant fremmane slørede, men genkendelige skikkelser af enkelte afdøde slægtninge, som f.eks. min mormor, der i levende live havde stået mig meget nær. I sådanne situationer følte jeg forud en vis kulde gennemtrænge min krop, som også begyndte at ryste ganske let, nærmest som en slags kuldegysning. Det lykkedes mig imidlertid ikke at opnå direkte kontakt med den 'afdøde', som få øjeblikke efter fortonede sig i det værelse, hvori jeg befandt mig. Også denne evne forsvandt totalt efter nogen tids forløb. (3)

Et dilemma: Hinduistisk sjælelære

Det skal her indskydes, at på det tidspunkt, hvor de ovenfor nævnte okkulte fænomener forekom, kendte jeg intet andet til Martinus og hans kosmologi, end at han eksisterede og boede ude på Mariendalsvej. Der skulle komme til at gå hen ved en halv snes år, før omstændighederne – eller skæbnen om man vil – førte til, at jeg begyndte at studere Martinus' kosmiske analyser. Med dette hang det sådan sammen, at omkring 1956 var jeg for alvor begyndt at tvivle på indisk filosofis forklaring på enkeltsjælens kosmiske skæbne. Denne blev forklaret som, at sjælen (atman) på et tidspunkt "udskiller" sig fra alsjælen (Brahman) og grundet sin uvidenhed (avidya) føler den sig tiltrukket af og involverer sig med materiens verden (Maya's slør), og herunder mister sjælen enhver erindring om sit oprindelige tilhørsforhold. Men gennem de utallige og mangeartede lidelser, dette i forbindelse med reinkarnation (samsara) afstedkommer, vækkes sjælens længsel efter atter at blive genforenet med sit universelle ophav, og gennem bevidst arbejde på sin frelse eller befrielse fra materiens åg, vil dette – efter mange inkarnationer – til sidst lykkes. Dermed vil sjælen have fået en erfaring, der sikrer den imod at gentage "fiaskoen" eller engagementet med materiens verden.

Denne sjælelære kunne jeg simpelthen ikke få til at stemme med, hvad jeg selv forstod ved logik og fornuft. For det første, hvorfor lod sjælen sig i sin fuldkomne urtilstand af væren og ikke-væren overhovedet friste til at forlade denne

og indlede og gennemgå et engagement med materiens verden? – På grund af begær, som skyldtes uvidenhed og mangel på erfaring, lyder svaret. - For det andet, hvordan kan man være sikker på, at sjælen efter sin genforening med alsjælen ikke endnu engang eller eventuelt flere gange kan lade sig friste til at gentage engagementet? – Svaret lyder: Det kan man, fordi sjælen under sit lidelsesfulde engagement med materien har høstet så tilpas megen erfaring, at dens begær efter materiens verden for altid er udslukt, og så megen viden, at den har gennemskuet illusionen. (4)

Som en følge af klassisk indisk filosofis og religions verdens- og livsfornægtende karakter, søgte de pågældende filosoffer og vismænd efter en årsag til sjælens i deres opfattelse uheldige engagement med den materielle verden. Forklaringen mente de mere præcist at finde i sjælens

grundlæggende begær, som er nært forbundet med den seksuelle kraft (kundalinikraften), og under engagementet udmønter grundbegæret sig efterhånden i en lang række specielle begær, herunder ikke mindst det seksuelle begær. Altså måtte vejen til frigørelsen gå gennem en bekæmpelse af grundbegæret, og som metode til at opnå dette formål udviklede man de forskellige former for yogatræning.

Utallige er de mennesker, både i østen og i vesten, der i tidernes løb i stor oprigtighed og i håbet om udfrielse (moksha) har søgt at undertrykke og ophæve deres eget begær efter livet i den materielle verden. For nogle er det sandsynligvis lykkedes bedre end for andre, som har måttet give op undervejs, primært fordi livsviljen trods alt har været for stærk og overmægtig. Til de sidstnævnte hørte jeg selv, og det forstærkede yderligere min tvivl på den indiske filosofis sjælelære, hvor interessant denne end kan synes i sig selv. (5)

Dilemmaets løsning: Martinus' sjælelære

Tvivlen var virkelig et problem og dilemma for mig på det tidspunkt, for jeg kunne ikke selv umiddelbart se nogen løsning. Man kan derfor sikkert let forestille sig, hvilken befrielse det var for mig, da jeg i sommeren 1957 for alvor stiftede bekendtskab med Martinus' Kosmologi, for heri blev stort set alle spørgsmålene besvaret og problemerne løst. Primært gennem forståelsen af "det treenige princip" og "urbegæret", og sekundært gennem forståelsen af især "spiralkredsløbsprincippet" og af den rolle "det seksuelle polprincip" og "polforvandlingen" spiller i sammenhængen. Desuden blev enhver fødsel opfattet som reinkarnation, og denne blev i øvrigt ikke betragtet som et onde, men tværtimod som et i høj grad positivt, selvfølgeligt, nødvendigt og uundværligt – men samtidig begrænset - led i individets evige liv og udvikling.

Men særlig det forhold, at det levende væsen, subsidiært sjælen, som følge af livs- og stofenhedsprincippet og organismeprincippet organisk-strukturelt er en holistisk enhed i alvæsenet Gud, løste overordentlig anskueligt problemet om, på hvilken måde sjælen (atman) er relateret til alsjælen (Brahman). Det levende væsen er simpelthen grundlæggende en miniudgave af Guddommen og fungerer i egenskab heraf som Guddommens sanseorgan og manifestationsredskab. Men nok så vigtigt: Den fysiske verden udgør i virkeligheden Guds sekundære bevidsthed, mens den åndelige verden tegner sig for Guds primære bevidsthed. Tilsammen repræsenterer disse to bevidstheder i alt seks tilværelsesplaner eller riger, men for at disse to former for bevidsthed evigt kan opretholdes, må de uafbrudt fornys gennem de levende væseners stadige og successive passage gennem de seks riger. Denne situation indebærer, at sjælen under sin passage gennem de fysiske riger midlertidigt mister erindringen om sin identitet med sit guddommelige ophav. Men via især sine lidelseserfaringer vækkes sjælens erkendelse og oplevelse af sit virkelige tilhørsforhold med tiden på ny. Et mere livs- og verdensbekræftende verdensbillede end dette finder man næppe.

Som enhver vil vide, der kender blot det mindste til Martinus' kosmologi, er Guddommen og det levende væsen alfa og omega i Martinus' verdensbillede, og for det levende væsen gælder det derfor på et tidspunkt om at blive i stand til at opleve og opfatte tilværelsen fra det, Martinus betegner som "Faderens eget udsigtspunkt". I og med denne erkendelse bliver individet i stand til at høre "Guddommens røst" gennem det daglige livs forhold, hændelser og begivenheder. Men længe inden individet opnår denne form for udvidet bevidsthed, kaldet kosmisk bevidsthed, er der mulighed for en kontakt med Guddommen via en slags telepatisk kanal. En sikker kanal udgøres ifølge Martinus af bønnen "Fadervor", hvorimod han ikke mener at decideret meditation er anbefalelsesværdig. Men en form for kommunikation med Gud kan imidlertid også opleves rent spontant og glimtvis. (6)

Frydefulde oplevelser

Det sidstnævnte har jeg selv oplevet allerede som barn, da jeg var omkring 8-9 år. En solflimrende sommerdag, da jeg befandt mig helt alene på et øde sted ved kysten, kun omgivet af det stille vand med langsomme, tyste bølgeskvulp til den ene side og grønne træer og buskadser til den anden side, oplevede jeg helt spontant at det smukke vide og blå himmelrum ligesom udvidede sig i det uendelige og blev dybere og dybere, samtidig med at jeg følte at blive løftet op af en for mig ukendt kraft, der ude fra det uendelige dyb trak mig til sig og fyldte min bevidsthed med stor og frydefuld eller nærmest ekstatisk glæde.

En anden solfyldt middag, da min jævnaldrende fætter og jeg i tavshed var spadseret en tur om i en af de nærliggende, men fuldkommen øde og stille gader i nærheden af, hvor vi boede, følte jeg pludselig og helt uventet at den samme ophøjede kraft igen trak mig til sig, så at jeg atter fyldtes af uudsigelig ekstatisk fryd. Det føltes nærmest som om jeg blev løftet op og svævede af sted hen ad fortovet. Min fætter havde åbenbart bemærket, at der skete noget usædvanligt med mig, for han sagde i en lettere bekymret tone: "Harry, hvad er det, der sker med dig?" Jeg kunne ikke svare ham, for jeg var i det øjeblik ikke i stand til at åbne munden. Derfor nøjedes jeg med at smile beroligende til ham, hvilket kun fik ham til at udbryde: "Man skulle tro, at du ikke var rigtig klog!".

Dengang var jeg ikke i stand til at sætte navn på den kraft, hvis nærvær jeg følte så tæt og stærkt, for begge mine i øvrigt kærlige og omsorgsfulde forældre var irreligiøse og ateister, så jeg havde kun hørt om Gud og Jesus i skolens religionstimer. Religion var imidlertid et af mine yndlingsfag, hvilket jeg for resten var ret ene om i min klasse, der bestod af 32 elever, udelukkende drenge! Men når læreren fortalte om Jesu liv og skæbne, oplevede jeg det ofte som om de prosaiske omgivelser fortonede sig og at Jesus og hans disciple og modstandere trådte lyslevende frem for mine øjne.

Gud, Jeget og evighedsdimensionen

Men Adam var som bekendt ikke længe i paradiset. Som for denne kom den tid, da kundskabstræets tillokkelser og krav til uddannelse og karriere meldte sig, og med hvad deraf fulgte. Men i dybet af mit sind følte jeg altid en åndelig hunger efter at få tid og kræfter til at løse livets gåde og finde ud af, hvad det var for en mystisk kraft, der lejlighedsvis og spontant meddelte sin eksistens og sit nærvær. Det fandt jeg først ud af mange år senere, da jeg for alvor var begyndt at studere Martinus' kosmologi, ikke til at begynde med, for da blev alt til grundenergier, skabeprincipper, tilværelsesplaner etc. etc. Martinus' opfordring til at bede til Gud, uanset om man troede på at der findes en sådan eller ej, druknede i intellektuelle og logiske analyser, der gjorde det treenige princip til noget rent 'teknisk' og udvendigt, og på sin vis personligt uvedkommende.
Siden de dage, hvor jeg studerede yogafilosofi, vidste jeg rent intellektuelt og følte intuitivt at mit/vores inderste selv, jeget, er identisk med evighedsdimensionen, og at det/vi som sådan er udødelige væsener. Det, der på det tidspunkt manglede for mig var, at erkende og opleve at evighedsdimensionen samtidig også er identisk med Guddommens jeg, ja, med hele dennes væsen.

Det faldt på plads en tidlig morgen i slutningen af 1960'erne, da jeg var på vej til arbejde. Bedst som jeg gik på en øde og stille villavej i nærheden af min bopæl, skete det igen at jeg spontant ligesom blev 'overskygget' af den førnævnte kraft, som atter lod mig føle at 'rummet' ligesom udvidede sig i en uendelig dybde til alle sider. Men denne gang gik det med øjeblikkelig og lysende klarhed op for mig, at denne kraft, som jeg lejlighedsvis havde oplevet siden min tidlige barndom, var identisk med ingen anden end selve verdensaltets majestætiske årsagsløse årsag, Gud, dette altomfattende, allestedsnærværende og altgennemstrømmende under og væsen, i hvem, ved hvem og af hvem alt og alle lever, ånder, oplever og handler. Denne Guddom og alt dennes væsen og væren har ingen efter min opfattelse formået at skildre mere indsigtsfuldt, detaljeret og dybdeborende end netop Martinus har gjort i og med sit kærlige forfatterskab. (7)

Noter og kilder:

1 Den nævnte nær-døds oplevelse er beskrevet i artiklen Min vej til Martinus. Kosmos nr. 12-2001. Mine ud-af-kroppen oplevelser er omtalt i artiklen Er sjælen en hallucination. Kosmos nr. 11-2002. Den

åndelige kopi af den fysiske krop betegnes i Martinus' kosmologi som 'transformationsfeltet' eller 'koblingslegemet'. Se note 7 til sidstnævnte artikel – Vedr. materialisation-dematerialisation, se tredje kapitel i Martinus' småbog nr. 22/3: Den sekundære og den primære opstandelse.

2 Efter 2. verdenskrigs afslutning steg interessen for okkultisme og især for klassisk indisk filosofi i form af yoga og vedanta. Mit eget bekendtskab med de sidstnævnte skyldtes først og fremmest Sri Ananda Acharyas bøger, Swami Vivekanandas bøger og dernæst Paul Bruntons bøger, hvis engelske udgaver kunne købes hos enkelte boghandlere herhjemme i slutningen af 1940'erne.

3 At mine psykiske evner forsvandt totalt efter nogle få års forløb, kunne ligesom min interesse for yoga tyde på, at der var tale om repetition af et tidligere udviklingsstadium. Psykiske eller okkulte evner er i henhold til Martinus en degenererende faktor i menneskets tilfælde. Se f.eks. hans analyser omkring tankeklimaer, Det Evige Verdensbillede 3, stk. 33:1-81.

4 Om den hinduiske sjælelære vil man f.eks. kunne læse i Ananda Acharya: Indledning til indisk filosofi. Foredrag holdt ved Kristiania Universitet 1915. Erslev & Hasselbalchs Forlag 1915.

5 Principielt samme sjælelære som i hinduismen findes også i nyplatonisme og nypythagoræisme. Se evt. herom i Politikens Filosofi Leksikon, bind 1.

6 Se f.eks. Martinus' artikel Livets Bog er kærlig-hedens bog. Kosmos nr. 8-2003.

7 Vedr. kosmologiens begreber skal her generelt henvises til Martinus' samlede værker. Vedr. hans opfattelse af Guddommen henvises læseren specielt til Livets Bog VI og til symbolet Den evige Guddom og de evige gudesønner", Det Evige Verdensbillede 1.

Gud og kærligheden

I den græsk-ortodokse kirkes mystiske skrifter fandt Ouspenski dette:

Forestil dig en cirkel og et centrum, hvorfra der udgår radierende stråler. Jo længere disse radier kommer fra midten, jo mere forskellige og fremmede bliver de for hinanden. Og omvendt, jo nærmere de befinder sig centrum, jo mere falder de sammen.

Antag nu, at denne cirkel er verdens centrum: Gud, og radierne, som går fra centrum ud til omkredsen eller fra omkredsen ind til centrum, er menneskenes liv. Helgener, der ønsker at nærme sig Gud, nærmer sig midten af cirklen, og således kommer de både hinanden og Gud nærmere. På lignende måde, de der trækker sig bort fra Gud, de trækker sig også bort fra hinanden.

Således er kærlighedens egenskab. I samme grad vi fjerner os fra Gud, fjerner vi os fra vor næste. I samme grad vi elsker Gud, elsker vi vor næste. Jo tættere, vi er forenede med vor næste, jo tættere er vor forening med Gud.

FORSKELLIG VIRKELIGHED?

v/Ruth Olsen

I de fleste spirituelle værker fremstilles den fysiske verden som en illusion. Jeg læste fornylig i en bog ("Fra krise til klarhed"), hvordan forfatteren gennem værket "Et kursus i mirakler" havde taget denne opfattelse til sig og oplevede det som en mægtig befrielse. Forestillingen om verden som blot en illusion kan åbenbart betyde en stor trøst for betrængte sjæle. Men den kan også virke passiviserende. For hvad betyder vel en illusion? Er det blot en betydningsløshed?

Det var baggrunden for den artikel om "Illusion eller virkelighed?", jeg skrev i sidste nummer af bladet. En læser har beklaget, at den var svær at forstå. Nu har jeg læst lidt mere på "lektien" - og forsøger een gang til. Det er jo ingen undskyldning, at Martinus ofte er svær at forstå.

Først må det pointeres, at der er en vigtig principiel forskel på det, der er evigt og uforanderligt, og så det, der er timeligt og under stadig forandring. To forskellige principper og dog uadskilleligt sammenhørende. Martinus har kaldt det X1 og X3.

På studenterkursus skulle vi engang læse Paludan-Müllers historie "Af en ung students dagbog", tror jeg den hed. I den undrer hovedpersonen sig over, hvordan han på een gang kan være en handlende person og samtidig stille sig observerende udenfor sig selv og reflektere over sin egen ageren. Hvad var det for en uhåndgribelig del af ham, der i tankerne kunne stille sig bedømmende udenfor "sig selv", ja, kunne gå frem og tilbage i tiden, på sekunder flytte bevidstheden til fjerne steder, osv?

De fleste tænker nok ikke videre over, hvorfor man i tankerne, altså i fantasien, kan færdes frit adskilt fra sin fysiske krop. Men for personen i den nævnte historie betød det erkendelsen af, at bevidstheden ikke tilhørte kroppen. Men hvem så? Her kommer Martinus' analyser os til hjælp. Vort evige jeg er godt nok glad for kroppen som redskab for oplevelse, men den er ikke afhængig af den. Det har vor tids nær-død-oplevelser og ud-af-krop-oplevelser med al tydelighed fået stadig flere til at indse.

Alt i universet består af de to facetter: det evige, ikke-stedbundne, som jeget (X1) tilhører, og det timelige, stedbundne, som kroppen (X3) tilhører. Det evige kan ikke sanses i sig selv, men dets virkning på den skabte verden er åbenbar. Vi kan bare betragte en afdød krop! Det der kan virke lidt forvirrende er, at Martinus kun regner det usynlige evige med til "virkeligheden", mens alt det skabte blot er illusion. Han tilføjer så, at det skabte dog kun er illusion, når man ser det "udenfor livet". For hvad betyder det?

Det forståelsesproblem har andre haft før mig. Helmer Fogedgaard mente således i bladet "Okkultisten" i 1945, at her havde Martinus en logisk brist. Han var dog så heldig, at han kunne opsøge Martinus selv og få en opklaring. Problemet er, at Martinus veksler mellem at se tingene kosmisk, dvs fra Guds udsigtspunkt ("udenfor livet"), og ud fra vor almindelige "lokale" synsvinkel. Og han er ikke alt for god til at præcisere, hvornår han bruger hvilken synsvinkel, siger Fogedgaard. Det vil jeg give ham ret i!

Fogedgaard skriver, efter en konstatering af at Guds udsigtspunkt ikke får megen praktisk betydning for os: "Som dele af helheden vil vi ingensinde kunne blive til alt. De enkelte individer er kun celler i helheden, og de oplever livet ved at korrespondere indbyrdes. Det kalder vi sansning, hvilket kun er reaktioner mellem de levende væsners energiformer. Og da en reaktion er en difference mellem to tings manifestationer, men ikke tingen selv, bliver resultatet hvad vi vil kalde en illusion."

At vor sansning ikke er reaktion på tingen selv men dens manifestation, kan vi f.eks. tydeligt anskueliggøre ved det faktum, at en stjerne, vi i vor tid ser på nattehimlen, måske eksploderede for 1000 år siden og altså ikke har eksisteret siden.

Fogedgaard tilføjer i sin artikel: "Nu skal man ikke tro, man kan løbe fra denne illusionernes verden i håb om at finde en mere objektiv tilværelse. Det er umuligt, for det er kun fra Guds stade, at vore oplevelser er illusioner. For os er de realistiske nok."

Hverdagens evighed

Vi har et meget vigtigt ikke-illusorisk evighedsaspekt i vor ganske almindelige hverdag. Og det er udviklingen af vor bevidsthed! Vor bevidsthed hører ikke til den timelige verden, omend den er under stadig forandring dvs vækst. Den er knyttet til vort evighedslegeme (X2), som vi bærer

med os fra liv til liv, fra spiralkredsløb til spiralkredsløb. Alt hvad der er sket, kan ikke være usket. Hvad der er sagt, kan ikke blive usagt. Der er afsat "et spor", en virkning, der ikke kan blive til intet. Selv om vor sløve fysiske hjerne måske ikke kan få hevet det op i dagsbevidstheden.

Forskellen på det evige og det timelige er i tidens løb blevet forklaret på mange måder. Eks: Det store træ, der stod midt i din barndoms have, er for længst fældet og brændt, men det eksisterer stadig i din bevidsthed! Eller: Det konkrete træ er forgængeligt, men forestillingen om et træ er evigt. Det var det, Platon mente med at sige, at ideen er virkelig (evig), mens dens konkrete form er en illusion (forgængelig, midlertidig). Martinus har kaldt det livssiden og stofsiden.

Fordi vore sanseoplevelser her i den fysiske verden bæres med os efter døden som immaterielle forestillinger i bevidstheden, kan vi "derover" i den metafysiske verden genskabe dem. I den verden er det blot nemmere at give den evige idé (livssiden) en timelig form (stofsiden), eftersom stoffet/energien i disse højere frekvenser er nemmere at forme ved hjælp af tanken. Men vi må stadig give vore tanker og ideer en energimæssig form for at kunne meddele dem til andre. Her er det blot nok med tankeenergi. De behøver ikke som her i det fysiske iklædes lyde, skrevne ord eller mursten.

Sproget er vor skabte midlertidige form, hvorved vi søger at formidle vore tanker og meninger. Det er nogle energivibrationer, vi håber andre formår at tolke indholdet af, så meningen - det åndelige - opfattes. Alle filosoffer har til alle tider drømt om at kunne skabe et sprog, der gav en klar formidling uden mulighed for misforståelser. Der kommer en dag, sagde Martinus, hvor ordene bliver lige så eksakte som matematikkens tal. Men det varer vist længe endnu!

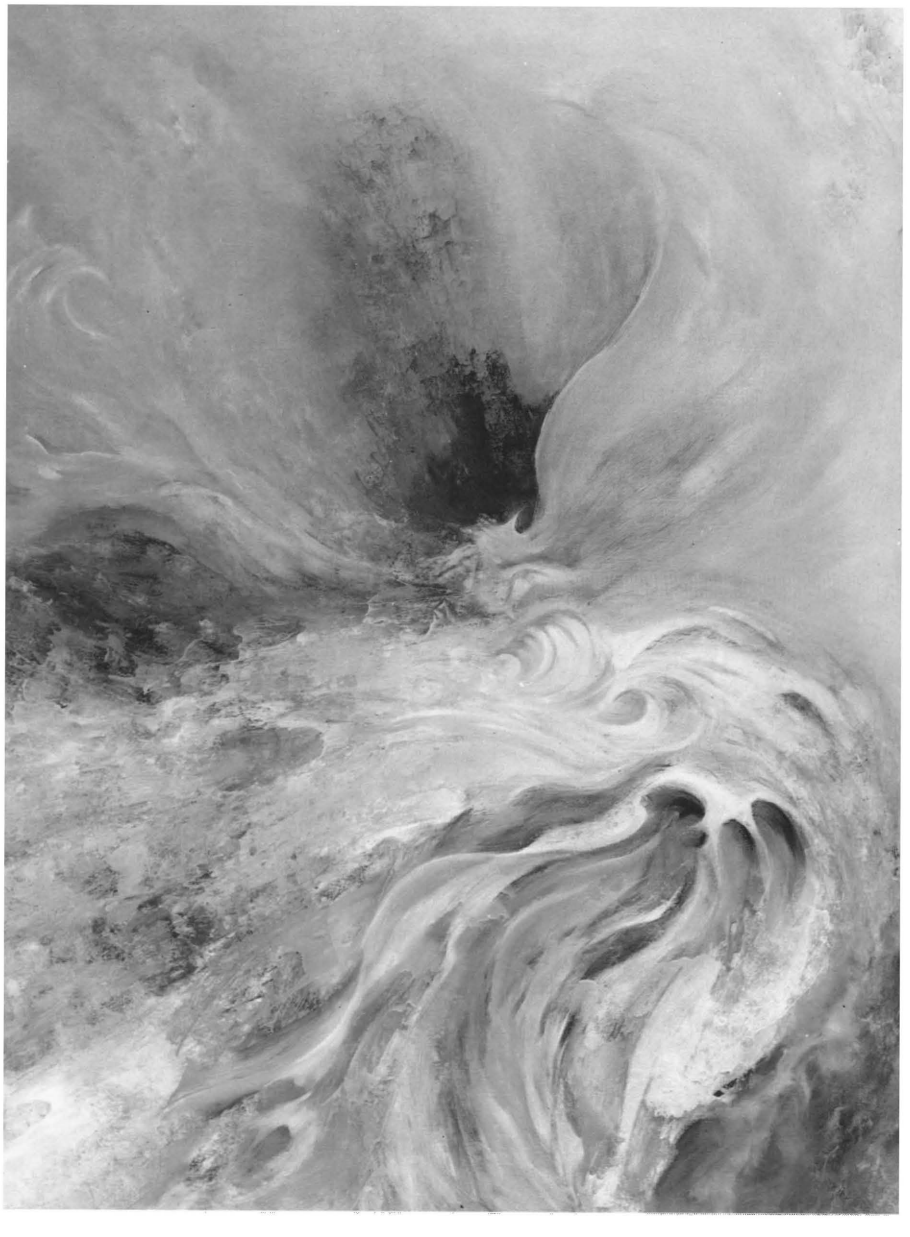

Mit møde med Mother Meera

v/Ellen Løvendal Ørnæs

For nogle år siden fik jeg kendskab til Mother Meera, der er avatar og bor i Tyskland. Jeg fik lyst til at besøge denne Guddommelige Moder, hvis arbejde er at transformere det Guddommelige frem i mennesket, fra tiden til evigheden, fra jordisk materie til guddommelig materie. Hendes arbejde er at transformere, og det er uden ende.

Jeg har nu besøgt Mother Meera fire gange og det er hver gang en utrolig og dejlig oplevelse, der er svær at beskrive. Jeg kan kun sige, at når jeg knæler foran Mother Meera og ser ind i hendes dejlige brune øjne, så oplever jeg en kærlighed og accept af mig som menneske, og det uanset hvad jeg føler, jeg har af fejl og mangler. Disse besøg hos Mother Meera har givet en ro og harmoni i mit indre, der vil kunne hjælpe mig til at klare de arbejdsopgaver, som livet har til mig.

Turen til Mother Meera arrangeres af foreningen De Tolv Indsigter i Rørvig og varer fire dage. Den første og fjerde dag er til transport, der foregår i bus fra Rørvig og tager deltagere op i Nykøbing Sjælland, Holbæk, Ringsted, Odense og Kolding. Der er pauser undervejs, så der er mulighed for at strække benene. På anden dagen er der planlagt en tur til Limburg, der er en gammel middelalderby med en smuk Domkirke. Der er en masse spændende forretninger der bl.a. sælger sten og smykker, et stort grøntorv samt en helsekost, jeg ikke tror findes magen til i Danmark.

Om aftenen, på anden og tredje dagen, deltager vi så i Mother Meeras Darshan og om den skriver Mother Meera selv: Folk er for aktive og sidder sjældent stille. I stilhed kan man modtage mere, fordi alle ens aktiviteter bliver koncentrerede om et punkt. Min undervisning er kun at give essensen, Det Guddommelige, det der er nødvendigt. Jeg giver nøjagtigt det, der behøves til hver enkel person. Paramatman er stille. Gud er Stille. Alt kommer ud af stilhed. I stilhed kan der gøres mere arbejde. Sand oplevelse af lyksalighed er uden ord. Mit hovedformål er at hjælpe menneskene og gøre dem lykkelige, fredfyldte, tilfredse, harmoniske og kærlige. Lykke og spirituel vækst er forbundne. At være fredfyldt og lykkelig danner det vigtigste grundlag for spirituel praksis. Så går øvelsen af sig selv.

Mother Meera tager ingen betaling for sit arbejde.
Mother Meera har ikke selv gjort noget for at blive kendt, men tusinder af mennesker fra både øst og vest, har oplevet hende som Den Guddommelige Moder. De kommer til hende for at få hendes Darshan, hendes stille overdragelse af Storhed og Lys gennem hendes berøring og blik. Der er ingen lære, ingen ritualer, ingen regler, ingen messen men kun en stille velsignelse. Mother Meera tilbyder os en direkte vej til det guddommelige i os selv. Vejen går via Kærlighedens Kraft og Det Guddommelige Lys, for at vi kan blive transformerede i vor verden, ved at forandre os blidt og beskyttende indefra. Denne transformation kan modtages af alle, der har brug for hjælp eller har ønske om at arbejde med sig selv. Det kan ske uanset hvilken personlig vej vi måtte gå ad, eller hvilken religion eller overbevisning vi måtte have. Besøget foregår i Mother Meeras private hjem, der ligger ved Schaumburg Slot nær Limburg i Tyskland.

Besøg Mother Meera ved Schloss Schaumburg, Tyskland.

Brochure fås ved henvendelse til: 59 91 97 15 eller
e-mail til: indsigt°tiscali.dk

Martinus og Adamvæsenet

v/ Charlotte Ettrup

I forbindelse med en boganmeldelse (Else Byskov: "Death is an Illusion", om Martinus analyser) fra USA (DNV3/03) reagerer anmelderen David Lorimer mod, at "Det tredje Testamente" hævdes at være det sidste, der vil blive åbenbaret på denne planet i verdensgenløsningens tjeneste, at "intet mere behøves". DL mener, "det er lidt overmodigt at antage, at en åbenbaring er ufejlbarlig og ultimativ", at "Kun den esoteriske essens er absolut, mens den eksoteriske form er relativ. Så når en relativ form udråbes til at være den absolutte essens, dukker et rødt flag op for at indikere fare for dogmatisme, eksklusivitet, ja endog intolerance for andre synspunkter", advarer DL. Jeg synes, kritikken er meget relevant, og føler trang til at udfordre åbenheden lidt:

Det ligger i selve skabeprincippet, at de skabte former, X3, er relative manifestationer. Skabeimpulserne, som befordrer religioner og åndsliv i forskellige epoker, er udtryk for, at den kosmiske bevidsthed kun kan manifestere sig stykkevis, gennem forskellig grader af tilslørethed, i den fortættede materieform som det fysiske rige repræsenterer.

Det verdensbillede Martinus har åbenbaret som et spiralkredsløb baseret på seks grundenergier, livsenhedsprincippet samt, hvad der for mig fremstår som en sandt forklaret analyse af forholdet mellem evighed og skabelse i, beskrivelsen af det treenige levende væsen er det, jeg, som forsker i analyserne, opfatter som udtryk for esoteriske essenser. Hovedsymbolet, tror jeg, skal erkendes som topmålet af genialitet i pædagogisk formidling. Eller som Martinus selv har kaldt det: Hans mirakel. Mit udgangspunkt er altså dette, at jeg accepterer den tanke, at Martinus i overordnet forstand har klarlagt verdensplanen og livsmysteriet fuldt ud. Der vil naturligvis, efterhånden som jordmenneskene får kosmisk bevidsthed, blive tilføjet en mængde detaljer til de kosmiske analyser. Det mener jeg ikke, står i modsætning til det, Martinus står for.

Men jeg opfatter Martinus' værk i flere lag. Ved siden af de evige principper har han udtalt sig om et væld af jordnære emner, som vi alle kan opleve direkte og danne os en opfattelse af (bianalyser). Her mener jeg til gengæld, det er nødvendigt, at vi gør op med den autoritetstro, som befordrede de tidligere verdensimpulser: Hvis Kosmologien, og de miljøer der opstår omkring studierne af denne, skal virke troværdige som udtryk for videnskab og nære humanitet og selvstændig tænkning, må disse appellere til mere end mekanisk indlæring af absolutte sandheder: Vi må selv tage ansvar for hvilke konsekvenser i form af menneskesyn og holdninger til hverdagens problematikker, som Martinus' verdensbillede medfører for os hver især. Når vi stiller undersøgende spørgsmål, må vi risikere at komme frem til et andet svar, end det Martinus har givet, uden at dette behøver at vælte hele verdensbilledet. Det indebærer at opfatte visse af Martinus' analyser som udtryk for et relativt synspunkt. Martinus havde kosmisk bevidsthed. Men han var også et jordmenneske

af kød og blod, og underlagt de begrænsninger som tid og rum udgør som grundvilkår.

Jeg vil i det følgende forsøge mig med et bidrag til belysning af dynamikken mellem den absolutte essens og den relative form: På baggrund af analyserne af Bibelens skabelsesberetning vil jeg fokusere på Martinus' opfattelse af de to køns karakteregenskaber, der for mig udgør et eksempel på en eksisterende nødvendighed af at udvikle en mere selvstændig og mindre "fundamentalistisk" attitude i studiet af Kosmologien:

Skabelsen ifølge Bibelen

Bibelens skabelsesberetning falder i to dele, nemlig 1.Mosebog kap. 1 og 2. I 1. kapitel beskrives de seks skabelsesdage. Kap.2 er en beskrivelse af 7. dagen, der både er dagen, hvor Gud fuldender sit værk, og dagen der helliggøres som hviledag. På trods af at det er hviledag, får vi en gentagelse af begivenhederne i de seks første dage, men i en ny variation: Gud vander den tørre jord og danner af leret mennesket, som han indblæser sin livsånde. Derpå planter Gud Edens Have. Adam må spise af alle havens træer undtagen Kundskabens Træ om godt og ondt. Gud ser nu, at mennesket ikke har godt af at være alene. Derfor dannes dyrene af jordens ler, ligesom Gud dannede mennesket heraf, men der er ikke nogen af disse, der passer til Adam. Da lader Gud en dyb dvale falde over Adam, tager et ribben ud af ham, og skaber Eva.

Fortolket af Martinus

Martinus så det som sin mission at forklare Bibelens brug af billeder mv. som symbolske fremstillinger af videnskabelige fakta. Som noget helt unikt opfatter Martinus ikke "Eva" som "kvinden" og "Adam" som "manden", men ser dem som to forskellige væsenstyper: Den dobbeltpolede Adam og den énpolede Eva. Martinus beskriver som bekendt dyrene som énpolede og de øvrige fem væsenstyper, "det rigtige menneske", visdoms-, guddoms-, saligheds- og plantevæsenerne som dobbeltpolede. Dvalen, som Gud sender over Adam, symboliserer, i følge Martinus, den indadvendte tilstand, som salighedsvæsenerne lever i ude af stand til at sanse og opleve på det fysiske niveau. Han tolker dernæst Adams skabelse ud af "leret" som planten, der vokser direkte ud af jordbunden. Evas skabelse ud af Adams ribben opfatter Martinus som udtryk for en indre omformning i Adams psyke. "Eva" kommer derved til at symbolisere det "énpolede væsen" eller "dyreriget", der udvikler sig af planteriget. Det mistede ribben er tabet af kosmisk bevidsthed. Martinus siger, det er "Evas død", når dyret begynder at udvikle humane karakteregenskaber. Når han omtaler jordmenneskets tendenser i retning af énpolethed, som f.eks. afhængigheden af det modsatte køn, det dræbende tankeklima osv., kalder Martinus væsenet for "Eva". Når han omtaler fremskridt i humanitet og intelligensudvikling, omtaler Martinus jordmennesket som den "nye Adam".

Om hvorfor det i Bibelens overlevering var "manden" der beholdt navnet "Adam", mens "kvinden" fik sig et nyt navn, siger Martinus at, det dobbeltpolede væsen er "inkarnationen af selvstændighed", og hævder, at hanvæsenet er mere selvstændigt end hunvæsenet, og umiddelbart ligner det dobbeltpolede væsen mest. Af den grund var det hanvæsenet, der overtog navnet "Adam". Om "hunvæsenet" siger Martinus: "Da det feminine princip betinger underlegenhed eller en uselvstændighed, der lige akkurat kan passe ind i det maskuline væsens overlegenhed og selvstændighed, får det derved brug for dette væsen som beskytter..." Videre hævder Martinus, at "hunvæsenet" i stor udstrækning er det dobbeltpolede væsens "materielle kontrast eller modsætning". (LB4:1193).

Absolut og relativ sandhed

Jeg vil i det følgende påvise, at Martinus' analyse, i sig selv, ikke er en absolut manifestation. Det absolutte er selve spiralkredsløbet. En fortolkning af en fabel kan kun være en værdibaseret udvælgelse af metaforer - en relativ manifestation. I følgende modanalyse accepterer jeg som grundpræmisse, at Adams og Evas skabelse billedliggør skabelsen af de to forskellige væsenstyper. Blot vil jeg opfatte "Adam" som det énpolede væsen og "Eva" som det dobbeltpolede væsen:

I overensstemmelse med kap. 2:19 hvor der står, at Gud dannede dyrene af markens jord, opfatter jeg skabelsen af Adamvæsenet af jordens ler som skabelsen af dyreriget. Den Paradisets Have, som Gud dernæst planter, vil da symbolisere dyrerigets lyszone, altså den første halvdel af dyreriget hvor dyrene lever 100 procent i overensstemmelse med princippet den stærkeste overlever, hvor der ikke er noget, der hedder at synde, fordi intelligensen ikke er udviklet til at skelne mellem godt og

ondt, og væsenet dermed ikke har udviklet nogen samvittighed og fri valgmulighed i forhold til medvæsenerne. Det giver her god mening, at Gud forbyder Adam at spise af Kundskabens Træ om godt og ondt: Det er jo netop dyrerigets funktion, at væsenet skal gennemleve uvidenhedens mørke, og er her direkte livstruende for væsenet at fravige det dræbende princip.

Dvalen, der sendes over Adam, fortolker jeg som indviklingen i materien, hvor det kosmisk bevidste væsen lidt efter lidt mister sin "vågenhed" eller fulde tilstedeværelse i verdensaltet. Når Gud ser, at "Adam ikke har godt af at være alene", er det her netop forårsaget af denne gradvise indvikling i materien, hvor væsenet har forvildet sig længere og længere ind i glemsel om sin guddommelige oprindelse og evige samhørighed med verdensaltet.

Adam giver alle dyrene navne, dvs. udvikler intelligens. Alle dyrene føres til Adam, men i hele dyreriget, i den ydre verden, finder den énpolede Adam ikke svar på sin eksistentielle ensomhed. Der må en omformning af Adams

psyke til, en helt ny dimension der kommer inde fra ham selv. Når Adam mister et ribben, betyder det, at hans ydre panser, hans krigsforsvar degenererer: Han blotter de sårbare dele. Evas skabelse er humaniteten, der udvikles ved en indre omformning af jordmennesket. Kvinden er billedet på intuitionen. Gennem Evas skabelse vågner det evige gudebarn af sin søvn, og erkender sit guddommelige ophav og samhørighed med altet. Hermed overvindes den dybe ensomhed, der opleves ved identifikation med materien.

Martinus siger jo, at det dobbeltpolede væsen er "inkarnationen af selvstændighed". Det er dog mindst lige så sandt, og i overensstemmelse med kosmologien, at kalde det for inkarnationen af "uselviskhed". Om grunden til, at det var kvinden, der beholdt den dobbeltpolede Evas navn, kan således tilføjes, at kvinden i kraft af moderskabet ligner det dobbeltpolede væsen mest: I dyreriget, hvor enhver er sig selv nærmest, er det levende væsens evne for uselviskhed latent, og kommer kun til udtryk i sin mindsteudfoldelse gennem "forældreprincippet", der domineres af hunnerne: Afkommet får lov at tage bolig i hendes krop og suge næring direkte heraf mv.. Hunvæsenet befordrer næstekærlighedens princip på vågeblus i spiralens mørkezone, og er et spejl på Guddommens organismeprincip: Livsenhedsprincippet.

En ny dogmatisme?

Det er for mig en pointe her, at Bibelens fortællinger netop er konstrueret lagvis, og kan fortolkes på mange forskellige måder, der ikke udelukker hinanden! Jeg mener ikke, at hverken Martinus' eller min egen analyse er absolut rigtig eller forkert. Spiralkredsløbet er spiralkredsløbet, uanset hvilken form vi vælger at symbolisere det i. De to udadtil forskellige fortolkninger fortæller den samme historie, ligesom de hver især siger noget om de to personer, der under hver deres forudsætninger har lavet dem.

Anerkendelsen af en analyse må i den ny verdensimpuls' tidsalder afhænge af analysens indre sammenhæng og logik, ikke af hvem der har lavet den! Hvis nogen vælger at sige, at Martinus udlægning må være "den rigtige" med den begrundelse, at "han jo havde kosmisk bevidsthed", fremfor reelt at forholde sig til indholdet af de to analyser – ja, så må de jo om det. Men så er vi ovre i det, man, efter min opfattelse af begrebet, helt nøgternt må kalde "dogmatisme". Og jeg tror, den ny verdensimpuls og de kosmiske analyser har sværere ved at vinde frem gennem den mentalitet.

Menneskesyn

De to analyser har til gengæld hver deres konsekvenser i form af det menneskesyn, der kan udledes af dem: Jeg er nemlig overbevist om, at det i praksis er umuligt at anvende "Adam og Eva" som udtryk for to forskellige væsenstyper, en énpolet og en dobbeltpolet, uden sammenblanding med de billeder, der, gennem de sidste 2-3000 års inkarnationer, har indlejret sig i vor (kollektive) bevidsthed af "kvinden" som Eva" og manden" som Adam. Ifølge Martinus selv er, dette at navngive ydre sansede objekter, lig med selve grundlaget for dannelse af bevidsthed. Tænkning har kun sekundært til formål at gøre os i stand til at kommunikere med hinanden. Det siger noget om hvor fundamentalt dybe lag i vor eksistens, som vi ikke har nogen viljeskontrol

over, der er forbundet med det navn, vi kalder en eller anden ting. Selvom vi med viljen fortæller os selv, at vi ikke skal opfatte Adam og Eva som de to køn, så vil vort ubevidste alligevel gøre det! Og de kvaliteter vi tillægger hhv. Eva og Adam, alt efter hvem der nu menes at symbolisere det dobbeltpolede hhv. énpolede væsen, vil – om vi vil det eller ej – blandes med og påvirke vores syn på de to køn og dermed vort menneskesyn.

Martinus baserer sine analyser på et menneskesyn, der hævder "uselvstændighed" som et absolut, kosmisk princip for hunvæsenet. Det er en påstand, der ikke underbygges, og som jeg opfatter som udtryk for en rent lokalt baseret antagelse: Hvis man betragter dyreriget, forekommer der efter min mening overhovedet intet belæg for identifikation af hanvæsenet som hunvæsenet overlegent i selvstændighed: I den lavere del af dyreriget, bl.a. fisk og fugle, klarer hunner og hanner sig fuldstændig på lige fod, når det gælder fødefinding, og de er nøjagtig lige sårbare over for større rovdyr. Hos pattedyrene kan det forekomme, at en lederhan nedlægger et bytte, som flokken æder af.

Men det er for at demonstrere en rangorden, ikke fordi hunnerne ikke kan jage selv. Stik modsat den "uselvstændighed", Martinus hævder præger hunkønnet, er det sådan for f.eks. isbjørne og katterovdyr, at hunnerne helt på egen hånd føder, ammer, plejer, jager til sig selv og afkommet samt oplærer ungerne i jagtteknik - uden den fjerneste hjælp fra faderen! På Kreta findes stadig arkæologiske rester af matriarkat, dvs. landbrugskultur med gudindedyrkelse. I lighed med kvinden, der giver liv af sin krop, er jorden her Den Guddommelige Skaber, en stor nærende Moder. Næppe en opfattelse der bekræfter billedet af hunkønsvæsenet som "hankønnet underlegent" og "uselvstændigt".

Lokal logik

Der har, i jordmenneskekulturer, i tusindvis af år, været tradition for, at kvinder ikke har de samme muligheder for at udfolde sig i samfundslivet, som mænd har. Men det er ikke grundlæggende et spørgsmål om kvindernes manglende evner. I naturen besidder hunkønsvæsenerne en fuldt udviklet, selvstændig handlekraft. Det er kun hos os jordmennesker, der har været tradition for at opfatte kvinder som "uselvstændige". Det, der er tale om, er naturligvis, at kvindens handlekraft er undertrykt gennem de sociale strukturer – ikke at den ikke eksisterer!

De magtstrukturer, der præger jordmenneskene, ser jeg som en lokal afsporing i vor del af dyreriget: I dyreriget i renkultur har det patriarkalske magthierarki til formål at styrke artens overlevelse i og med, at det er den stærkeste han, der fører sine arveegenskaber videre. Hos jordmenneskene opretholdes den strukturelle vold, herunder kvindeundertrykkelse, helt ud over, hvad der svarer til vort reelle udviklingstrin, da det ikke tjener til nogen form for sikring af artens overlevelse – nærmest tværtimod! Endvidere befordrer magthierarkiet udvikling af egoet i det levende væsen. Egoet repræsenterer en kunstig forestilling om, at "det ene væsen er mere værd end det andet". Dette er, selvom egoet har sin nødvendige mission i skabelse af kontraster i spiralkredsløbet, et udtryk for lokallogik! Så når Martinus hævder hunkønsvæsenet som et principielt "underlegent" og "uselvstændigt" væsen, så oplever jeg, det afspejler det ego, der har båret menneskehedens bevidsthed gennem de seneste årtusinders patriarkier. Og det er noget andet end en absolut, kosmisk analyse af kvindens karakteregenskaber!

Generelt er jeg dybt inspireret af, at Martinus fortolker spiralkredsløbet ind i Bibelens tekster. Men hvis jeg skulle forsøge at konkludere noget i denne sammenhæng, må det være, at jeg ikke er éntydigt overbevist om det hensigtsmæssige i at fortolke Adam og Eva som billeder på de to forskellige væsenstyper, hvoraf det ene repræsenterer alt det, vi på vort udviklingstrin søger at lægge bag os, og det andet står for den mentalitet, vi stræber efter at opnå. Det, jeg mener, vi har behov for at udvikle, er et sprog og en indre billedverden, der fremmer ligeværdighed mellem mænd og kvinder. Dette kræver et bevidst opgør med den sproglige/billedlige fastholdelse, som Bibelens (menneskeskabte) form manifesterer. Herunder skrønen om at kvinden er skabt til at tjene og adlyde manden, at hendes princip er, at hun er uselvstændig. Det er da stik imod ånden i den ny verdensimpuls!

Martinus om Adam og Eva:
LB4 stk. 1177 ff., DEV 3:33

Om bøger

Stilhedens budskab

af Eckhart Tolle

Borgen

123 sider
139 kr.

v/Gunder Frederiksen

Kan stilhed være et budskab? Stilhed er jo fravær af noget – f. eks. lyd, larm, tale m. m. Hvordan kan det så være noget i sig selv – altså et budskab? Det kan det. Hvad mener man f. eks. om det budskab, der opstår, når man i en forsamling opfordres til 2 minutters stilhed for at mindes en afdød elsket person? Budskabet kan også have negativ karakter. Det er f. eks. tilfældet ved den "pinlige tavshed" efter en eller anden uønsket afsløring. Mere opmuntrende er den stille beundring af en enestående naturoplevelse – en oplevelse der ofte karakteriseres som en skønhed, der ikke kan beskrives med ord. Tavshed kan være enormt talende. En god ven er et menneske man kan være tavs sammen med.

I forlængelse af sine bøger "Nuets kraft" og "Lev i Nuets kraft" har Tolle nu udsendt en bog med titlen "Stilhedens budskab". Man fristes til at tro, at han blot vil ride videre på den succes, han har opnået fra sine tidligere bøger, så der måske ikke er så meget nyt. Der er også gentagelser, men kun i mindre grad. Og de gentagelser, der er, er såmænd ganske nyttige. Gentagelser er uden konkurrence det mest anvendte pædagogiske middel. Anvendt med indsigt og skønsomhed kan gentagelse være udmærket og - ikke at forglemme: med variation.

Frihed fra sindets tyranni

Tolle stimulerer stadig til at "finde tomrummet mellem to tanker". For den, der ihærdigt har prøvet at befri sig fra det, han kalder sindets tyranni – altså tankernes malstrøm - bliver man klar over, at man virkelig er kommet på arbejde. Der er jo tanker ustandseligt. Måske har man aldrig tænkt over det. Sådan er det bare, siger man – sådan er livet. Og det er for så vidt rigtigt nok. Men måske kan det også være anderledes. Måske kan tankestrømmen standses. Det er da værd at forsøge. For mit eget vedkommen må jeg sige, at jeg tror, det lader sig gøre. Men kun i en kort tid. Måske kun nogle få minutter. Men til gengæld er det en behagoplevelse, som stimulerer til at gå videre.

Som stenaldermennesker var vi givetvis uhyre koncentreret om kampen for overlevelse. Der skulle nærvær og koncentration til for at finde føde og slippe helskindet gennem den vilde naturs mange farer. Det flov af tanker – sindets tyranni – kendte stenalder mennesket ikke – tankevirksomheden var forenklet, for der var jo ikke så mange bevidsthedsressourcer. Med kulturens udvikling er tilværelsen blevet langt mere kompliceret. Det moderne menneske lever i et ocean af påvirkninger, impulser, tanker, følelser og andet bevidsthedsstof. Tankekværnen kører ustandselig. I det daglige tænker man måske ikke så meget over det. Sådan er det bare. Men begynder man at vende blikket indad – f. eks. ved meditation – så virker det larmende, og så bliver det fristende at forsøge at nulstille tankerne, at opleve indre stilhed for på den måde at komme nærmere blot og bar væren – ens eget essens eller kerneelement. Her er Tolles bøger en god hjælp. Man kommer uvilkårlig til at styrke egne bestræbelser på at leve i Nuet.

Nuets kraft

Naturligvis kan man ikke fastholde Nuet – det afløses øjeblikkelig af et nyt nu og igen et nyt osv. osv. – Det kan ikke være anderledes, for det er jo selve livet. Det ville svare til at standse tiden – sætte sig uden for tid og rum. Det lader sig kun gøre under særlige omstændigheder, som vi ikke skal komme ind på her. Men det betyder ikke, at man ikke kan standse tankerne. Det er vel bl. a. det Yogierne gør. Undertiden sker det spontant f. eks. når man anspændt venter på at et eller andet spændende skal ske. Et godt billede på denne forventningsfulde koncentration, er katten det sidder bomstille og særdeles anspændt ved musehullet – hvornår kommer den? – På samme måde kan vi iflg. Tolle standse tankestrømmen ved forventningsfuldt at sige til sig selv: "Hvad er den næste tanke? Man vil da opleve et koncentreret nærvær, som gør, at tankestrømmen standser – "musen" eller tanken lader vente på sig.

Tolles bøger er gode vejledninger i at lære at holde styr på sine tanker – at være nærværende. Mon ikke de fleste har

oplevet behaget, når et menneske lytter indfølende og nærværende til det, man gerne vil dele med andre – og et tilsvarende ubehag ved den fornemmelse, at mærke manglende interesse for det, man fortæller. Her har vi noget at lære både i rollen som afgivende og modtagende person.
I "Stilhedens budskab" går Tolle hinsides det tænkende sind. Ligesom han bevæger sig bagom det egoorienterede selv. Det drejer sig om at finde stilheden i blot og bar væren.
Tolle: "Opdeling af livet i fortid, nutid og fremtid er skabt af sindet og er i sidste ende en illusion. Fortid og fremtid er tankeformer, mentale abstraktioner. Fortiden kan kun huskes nu. Det du husker, er en begivenhed, der fandt sted i nuet, og du husker den nu. Fremtiden når den kommer, er nuet. Så den eneste ting, der er virkelig, den eneste ting, der nogensinde findes , er nu". (s. 46-47)
Som i tidligere bøger gør Tolle meget ud af at anbefale at leve koncentreret i nuet, at være nærværende i alle situationer. Alle vore bekymringer drejer sig om erindringer fra fortiden eller negative forventninger til fremtiden. Altså får man det bedre ved at leve i nuet. Som han skriver s. 47: "Når nuet er grundlaget for og det primære fokus i dit liv, vil dit liv udfolde sig ubekymret".

Døden

Tolle har et kapitel, der hedder "Døden og det evige". Han gør op med menneskenes frygt for døden. Den er et resultat af at identificere sig med den fysiske form. Tolle tager os med ud i skoven, hvor vi "ikke blot ser en overflod af liv omkring os, men vi støder også på væltede træstammer, rådnende blade og opløst materie overalt. Ved nærmere eftersyn vil man imidlertid opdage, at den nedbrudte træstamme og de rådnende blade ikke bare giver grobund for nyt liv, men i sig selv er fulde af liv. Mikroorganismer er i gang. Molekyler reorganiserer sig selv. Så døden er ikke at finde noget sted. Det er kun omdannelse af livsformer". Hvad kan du lære af dette, spørger han. Og svaret er: "Døden er ikke det modsatte af liv. Døden har ingen modsætning. Det modsatte af døden er fødsel. Liv er evigt". (s. 99-100)
Tolle behandler derefter det privilegium at være til stede hos et døende menneske. Her bør man ikke fornægte det, der sker, ligesom man heller ikke bør fornægte sine følelser. Man bør fuldstændig acceptere, at der ikke er noget, man kan gøre – at man ikke har kontrol over tingene.
Bogen skal medgives min bedste anbefaling – ikke mindst til mennesker, der er interesseret i meditation.

De nye åbenbaringer

–en guddommelig samtale

af Neale Donald Walsch

Borgens forlag 2003

310 sider

279 kr

v/Gunder Frederiksen

Forfatteren er kendt af de fleste af vore læsere fra bøgerne "Guddommelige samtaler" 1,2,3 samt "Venskab med Gud" og "Samvær med Gud". Og han har stadig noget at sige os – eller rettere: Gud har stadig noget at sige os, hvis man altså kan stole på forfatteren: at han virkelig har samtalet med Gud.
Kosmologisk set kan man ikke tvivle. Vi er alle i konstant korrespondance med Gud. Gud er alt, der er. Og hele det miljø vi er placeret i - alle vore omgivelser - er guddommelige kræfter, som vi til enhver tid vekselvirker med – ikke mindst gennem bøn. Retter vi spørgsmål til Gud kan vi evt. gennem vore omgivelser få svar. Så på den måde korresponderer vi alle med Gud i hverdagen. Korrespondance er ikke forbeholdt Neale Donald Walsch.

Men der er en forskel. For hvis Neales ord står til troende, så foregår de samtaler, der er gengivet i hans bøger på en ligeså konkret og livsnær måde som en samtale her på jorden mellem to inkarnerede mennesker – som en samtale mellem dig og mig. Kan man tro på det???
Jeg vælger at tro, at vi må vurdere ud fra indholdet. Min vurdering er, at der virkelig er mange vise ord og gode råd i bogen. Det er faktisk spild af kræfter at spekulere på om det virkelig er Gud. Man må vurdere indholdet. Og det er godt.

Forfatteren gør op med vore trosforestillinger. Et af vore største problemer er den organiserede religion. De skulle være en løsning, men er iflg. Neale et problem – i al fald de fleste. Som han skriver: "Det, der er tilfældet med de fleste af jeres største religioner, er, at blinde leder blinde". Neale lægger ikke fingre imellem: "I forstår ikke, hvem I er. I forstår ikke, hvem Gud er. I forstår ikke, hvordan verden fungerer. I forstår ikke, at kærlighed er grundlaget for alt liv, og I kan heller ikke fatte en kærlighed, der er betingelsesløs".

Gud – via Neale – har imidlertid nogle åbenbaringer til os. Der er fem:

1. Gud er aldrig holdt op med at kommunikere direkte med mennesker. Gud har kommunikeret med os gennem mennesker fra tidernes begyndelse. Gud gør det også i dag.
2. Hvert enkelt menneske er i lige så høj grad noget særligt som alle andre, der nogensinde har levet, lever nu eller nogensinde kommer til at leve. I er alle budbringere. Hver eneste af jer. I kommer med et budskab til livet om livet hver dag. Hver time. Hvert øjeblik.
3. Ingen vej til Gud er mere direkte end nogen anden vej. Ingen religion er den "eneste sande religion", intet folk er det udvalgte folk, og ingen profet er "den største profet".
4. Der er intet, Gud har brug for. Gud kræver intet for at være glad. Gud er selve indbegrebet af glæde. Derfor kræver Gud ikke nogen eller noget i universet.
5. Gud er ikke ét enestående supervæsen, der lever et eller andet sted i universet uden for det og har de samme følelsesmæssige behov og er underkastet de samme følelsesmæssige storme som mennesker. Det, som er Gud, kan ikke såres eller beskadiges på nogen måde, og derfor har det intet behov for at hævne eller straffe.

Bogen er et felttog mod dogmetro, fastlåste meninger og sektdannelser samt det meste af hvad det gamle testamente står for. Der er mange klare argumenter og gode råd. Der behandles flere aktuelle problemer og internationale konflikter. Verden er på vej mod selvdestruktion, men vi kan ændre verden, hvis vi vælger følgende fem skridt, der angivelig er fem skridt mod fred.:

1. Jeg indrømmer, at nogle af mine gamle overbevisninger om Gud og livet ikke længere fungerer.
2. Jeg indrømmer, at der er noget ved Gud og ved livet, jeg ikke forstår, og at denne forståelse kunne ændre alt.
3. Jeg er villig til, at en ny forståelse for Gud og livet kan opstå, en forståelse der kunne frembringe en ny livsstil på denne klode.
4. Jeg er villig til at udforske og undersøge disse nye måder at forstå tingene på, og, hvis de svarer til min indre sandhed og viden, til at udvide mine trosforestillinger til at omfatte dem.
5. Jeg er villig til at leve mit liv i overensstemmelse med min tro.

Disse og flere andre råd kommenteres i dialogform gennem hele bogen, hvor målet er at forstå at: Vi er nødt til at omforme vores verden og dens samfund på alle niveauer. Der er således tale om en stor appel til hver enkelt af os om at gøre noget ved os selv. "Vi skal genskabe os selv på ny i den næste mest ophøjede version af den mest storslåede vision, vi nogensinde har haft af, hvem vi er" (bl. a. s. 57).

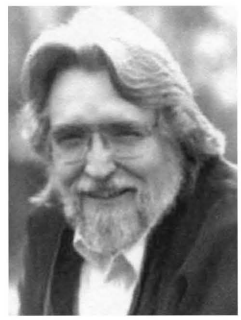

Mon ikke nogle læsere husker denne ambitiøse appel til menneskene fra Neales andre bøger. Jeg tror det.
Om det så vil frelse verden er en anden sag. Det har i al fald ikke meget at gøre med den ydmyghed, som Martinus udnævner som vejen til "visdommens port". Personligt tror jeg ikke det vil skade at holde benene lidt nede på jorden. Men personer der følger dette råd hænger som bekendt sjældent på træerne.

Nok er der mange gode råd og tanker i bogen, som for øvrigt gentages ind til flere gange, hvilket Neale, som Guds repræsentant, mener er nødvendigt, for at vi kan forstå det (s. 225). Men jeg savner en forståelse af det levende væsens udvikling og dermed en accept af, at vi alle i udviklingens forløb står på højden af vor udviklingsmuligheder; en opfattelse, der kan åbne porten til den mest værdifulde af alle egenskaber, nemlig tolerance. Reinkarnationstanken og skæbneloven er ikke berørt, og de mange gode tanker er ikke belyst i et evighedsperspektiv. På den baggrund mener jeg, at trods de mange værdifulde bud på, hvad vi kan gøre for at skabe en bedre verden, mangler bogen den logik, som kunne flytte den op på hylden for visdomsbøger. – Læst med en passende portion kritisk sans kan bogen ikke desto mindre anbefales.

Min engel Daniel

af Vassula Rydèn

Aschehoug

152 sider

149 kr.

v/Birgit Nielsen

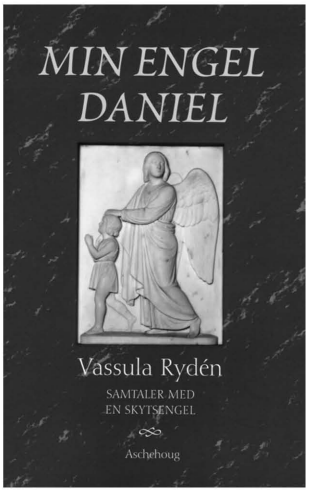

Vassula Rydèn er græsk af fødsel og har levet det meste af sit liv i tredjeverdens-lande. Da budskaberne fra englen Daniel og senere fra Gud begyndte, boede Vassula Rydèn (V.R.) i Bangladesh med sin svenske mand og 2 sønner. Hun færdedes hjemmevant i diplomatkredse, var en anerkendt kunstner, en dygtig tennisspiller og glad og tilfreds med sit liv. Engle – eller religiøse emner var bestemt ikke på hendes travle program.

"Jeg er din skytsengel og mit navn er Daniel" skrev V.R. til sin store overraskelse på sin indkøbsliste. Den høje lodrette skrift lignede slet ikke hendes egen runde skrift. Budskabet kom den 28. nov. 1985 og siden har V.R. fortsat dialogen med englen Daniel, med jomfru Maria og med Gud.

Hendes debutbog fra 1995 med de første budskaber er nu udgivet på dansk med forord af Niels C. Hvidt. N.C.H. er dansk katolsk teolog. Hans bestseller bog "Mirakler" udkom 2002, og det var det spændende kapitel i hans bog om Vassula Rydèns liv og budskabernes betydning, der gav mig store forventninger til V.R.'s første bog på dansk. Bogen er imidlertid en stor skuffelse,og alle budskaberne fra englen Daniel og samtalerne med Gud virker så "gammel testamentlige" med "synd og renselse" og "kampe med djævelen" inden Gud synes, at Vassula kan gå ud i verden og bekende, at Gud er til.

Siden er det blevet til 12 tykke bøger med budskaber oversat til 38 sprog. V.R. bor i dag i Italien med sin familie, og derfra rejser hun til mange lande, hvor hun fortæller om sine oplevelser og læser budskaberne for tusinder af tilhørere. Hun får intet honorar for sine foredrag, idet hun virkelig føler det som et kald.

Det er tydeligt, at V.R.'s budskaber har stor betydning for rigtig mange mennesker i katolske lande. Jeg forstår det, når jeg sammenligner med Neale D. Walsch's triologi "Guddommelige samtaler", der har fået så stor betydning for mange åndeligt interesserede mennesker i USA og Europa.
- Så der er budskaber til os alle på vidt forskellige måder.

I stedet for at læse "Min Engel Daniel" vil jeg anbefale at læse Niels C. Hvidt's "Mirakler" med kapitlet om Vassula Rydèns usædvanlige oplevelser og skæbne.

Den nye verdensimpuls

af Asger Lorentsen:

Borgen

275 sider

200 kr.

v/ Ruth Olsen

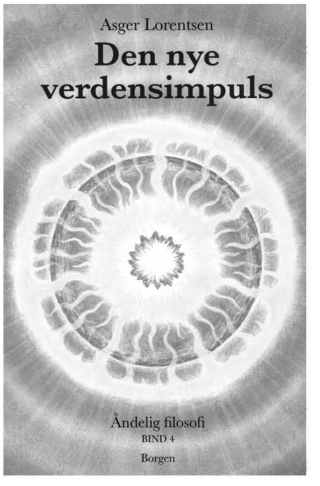

Nu har Asger Lorentsen i 10 år hvert kvartal modtaget et blad med navnet Den ny verdensimpuls. Det kan derfor undre, hvorfor han har givet sin nye bog samme titel. Nok har vi ikke patent på det udtryk, men det kunne jo give anledning til forvirrende forvekslinger. Faktisk kunne han ligesågodt have kaldt bogen "Den nye verdensreligion", da han stort set sætter lighedstegn mellem de to ting, måske fordi han hovedsageligt bygger på Alice Bailey alias tibetaneren.

Jeg er sikker på, at den fremtidige åndelige indsigt, der kommer til at samle jordens folk, ikke vil kalde sig en religion, fordi det ord alt for meget er blevet forbundet med fænomenet tro. Fremtidens mennesker vil basere sig på egen viden, sin egen indre gudsoplevelse. Som Martinus siger, vil evnen til at tro på "sandheder", som andre fortæller, langsomt dø ud.

Når jeg læser denne bog, ligesom de andre bøger af Asger Lorentsen, tænker jeg: måske er bogens udsagn rigtige og måske er de ikke rigtige, for jeg er overladt til at tro eller ikke tro. Den appellerer i høj grad til mine følelser, men ikke til min forstand. Jeg mangler de logiske argumenter, der vil kunne få mig til at indse, det er sådan tingene hænger sammen. Der mangler noget, jeg kan nikke genkendende til fra livets erfaringer.

I bogen bruges mange ord og begreber, som på mig virker meget indforståede, ofte helt uforståelige. F.eks. "den

egoiske lotus", vehikel, gralskraften. For de, der kender dette sproglige univers, er der sikkert megen varme og bekræftelse at hente i denne bog. Asger vil jo gerne bringe et godt og kærligt budskab. Men hvis det er Martinus' verdensbillede, man hælder til, er der en del ting, der virker meget lidt sandsynlige.

F.eks. mener A.L., at når engang den nye verdensreligion er blevet rådende over hele jorden (om ca. 500 år), vil der være templer med præster og præstinder, med ritualer og ceremonier, der bl.a. har opgaven at "velsigne parforhold". Men jeg kan ikke forestille mig, at vi til den tid behøver nogen særligt udvalgte personer til at formidle kontakten til det guddommelige. Da har vi vor egen "varme linie", vi kan etablere ved "at gå ind i vort lønkammer", som Jesus engang anbefalede. Og parforhold, som vi kender det i dag, tror jeg ikke længere vil eksistere. Vore kærlighedsforhold vil være mere altfavnende.

Ifølge A.L. synes der ikke at være ret meget, vi selv kan gøre for vor åndelige udvikling. Udviklingen kommer fra "højere magter", fra særligt indviede og selvopofrende verdenstjenere. Heller ikke naturvidenskabens udvikling synes iflg A.L. at kunne bidrage med noget afgørende til den nye åndelige bevægelse. Det står i kontrast til Martinus' udsagn om, at det er videnskabens udvikling ud over den fysiske materies niveau, der til sidst vil føre til erkendelse af den åndsvidenskabelige realitet.

Men for A.L. er Martinus' kosmologi jo blot en overgangsimpuls. Han skriver (s. 90): "Fra 1875 og til slutningen af det 20. århundrede blev der skabt gruppe efter gruppe, som hver repræsenterede forskellige hierarkiske impulser. Disse grupper - såsom Teosofisk Samfund, Antroposofisk Samfund, Martinus-bevægelsen, Alice A.Bailey-bevægelsen, Summit Lighthouse og forskellige guruprægede bevægelser - er udtryk for nogle overgangsimpulser, som leder frem til Den Nye Tidsalders livsforståelse, men som bl.a. ikke har indbygget Den Nye Tidsalders organiseringsform."

Jeg synes, der skal en stor portion mod - for ikke at sige overmod - til at udråbe sig selv som så vidende, at man er i stand til at vurdere, hvilke bevægelser, der blot er overgangsfænomener. Noget tyder på, at den kære Asger aldrig fik ordentlig tid til at fordybe sig i, hvad Martinus' kosmologi i grunden er! Men den kræver også mere end at forstå med "hjertet". Den kræver lyst til at søge viden og indsigt i de universelle lovmæssige sammenhænge, der til sidst vil føre til en ny verdenskultur.

Dette er Asger Lorentsens 18. bog, og man siger hans bøger sælger godt. Så der må jo være mange, der har brug for hans appel til de gode følelser.

Holder healere hellige køer?

- Guide til den spirituelle rejse.

af Peder Bundgaard

Lindhardt og Ringhof

180 sider

145 kr

v/ Børge Christiansen

"Holder healere hellige køer" forekom mig som en lidt mystisk titel, men det skal forstås som en humoristisk afmystificering af hele det okkulte marked. Og undertitlen "Guide til den spirituelle rejse" bekræfter det. Forfatteren er kommet ualmindelig dygtigt fra det. Han behandler stoffet dejligt uhøjtideligt med en pragtfuld humor.

Bogen er delt i tre dele. Første del, "Billeder af verden", beskriver spiritualitetens udvikling fra en fjern fortid til vore dage. Naturfolkenes religion er beskrevet fra den oprindelige shamanisme til nutidens healere. Der fortælles om østens religioner, hinduisme, buddhisme, taoisme og hele systemet med karma og reinkarnation, om auraer og chakraer m.v. Vestens magi og mystik beskrives fra den oldgræske filosofi, hermetikerne, gnostikerne, kabbalisterne og kristne mystikere. Og endelig sammensmeltningen mellem østens og vestens mystik gennem teosofien og antroposofien.

Psykologien med Freud og Jung får også sin omtale. Og til sidst omtales naturvidenskabens problem med at forstå fænomenerne i den subatomare verden (partikel/bølge fænomenet, stof/energi m.v.). Hele bogens første del kan faktisk bruges som en opslagsbog om religion og livsanskuelse, og der er ikke noget med en "vi alene vide" opfattelse.

I introduktionen siger forfatteren: Den guddommelige gnist kan vise sig på mange måder i det enkelte menneske. Og hvert eneste menneske har den fulde ret til at have sin personlige livsopfattelse. I afslutningen siger han: Jeg må lære at leve med mine tvivl. Tvivl kan også være positiv. Forhåbentlig er den garant for, at jeg kan bevare min store undren over verden. Jeg ønsker at bevare min ydmyghed. Smukt og klogt sagt.

Anden del af bogen, "Veje og vejledere", omhandler åndelige udviklingsveje og hjælp til at følge dem. Der er tre grunde til at søge åndelig udvikling. Nysgerrighed, almindelig utilfredshed med tilværelsen eller krise. Eller en kombination af alle tre. Til hjælp og vejledning kan man finde sig en guru. Guru betyder lærer. En mester er en meget dygtig lærer. Her nævnes en hel række såvel "autoriserede" som uautoriserede, såvel levende som afdøde. Og minsanten om her ikke også nævnes en "gammel dansk mester", Martinus Thomsen, bedst kendt som Martinus, som har "opstillet en umådelig detaljeret kosmologi, hvis man er til den slags". (Og det er vi jo nogle, der er!).

Tredje del "Selvhjælp" omhandler meditation og bøn og gode råd om, hvordan man bruger dem rigtigt. Et af de sidste gode råd lyder: Selv om du på rejsen skulle gå hen og blive mystiker, behøver du ikke blive asocial. Som jeg tolker det: Hold begge ben på jorden.

Hvis jeg havde læst bogen på det tidspunkt, da jeg lige havde lært Martinus' kosmologi at kende, ville jeg nok være blevet forbavset over, at Martinus ikke fik flere ord med på vejen. Men Martinus' kosmologi er nok mest for dem, der er mere til logik end til mystik - endnu. Men ellers kan jeg kun give bogen en varm anbefaling.

En misbruger var min læremester

af Christina Sarvik

Eget forlag, 1999

143 sider

168,- kr.

v/ Lise Grandt

Handlingen udspilles i forholdet mellem en enlig mor og hendes søn. Som et gennemgående tema i bogen genkender vi alle mødres „bløde punkt": Tvivlen og den „dårlige samvittighed", som aldrig helt vil slippe sit tag, bekymringen for om man nu har gjort det „godt nok og ikke svigtede". Følelsen sidder derinde, skønt vi ved, at vi faktisk gjorde vores bedste inden for de muligheder, den viden og erfaring, vi havde i det afsnit af vores liv.

Efter at sønnen som voksen er flyttet hjemmefra, træffer hun ham „tilfældigt" i 1994 på gaden i København, hvor han sjosker alene afsted som en sølle og forhutlet fyr. Han er blevet stofmisbruger. Hvad gør hun, og hvad ville vi andre gøre i den situation? Tilbyder ham hjælp til at komme på fode igen, selvfølgelig. Alt andet ville være utænkeligt.

Men fra da af begynder trængslerne. Ordet tilfældigt står i anførselstegn, fordi det naturligvis ikke er en tilfældighed, at hun møder sin søn netop sådan. Det er meningen, at de to gensidigt skal udvikle hinanden gennem deres samvær. Mange steder i bogen gives eksempler på de „ubehagelige goder", som Martinus kalder dem, når der er noget vi skal lære for at blive bedre til at være rigtige mennesker. Opfatter man i første omgang ikke signalerne, vil der ske det, at „tilfældene" vender tilbage i forstærket grad og kan ende med at tage form af et vink med en vognstang. Man får smerter i kroppen, føler sig syg, møder personer, som vækker indre ubehag, grimme følelser, eller noget endnu værre kan ske.

Bogen handler blandt meget andet om det, at være parat til at tage et ansvar på sig, men også være rede til at give det fra sig igen, at kunne give slip. Om den hårfine grænse mellem hjælpsomhed og utidig indblanding og endelig om kunsten at kunne sige fra og ikke risikere at blive den „dørmåtte", andre kan tørre deres skidt af på.

En sommermorgen i 1997 i forbindelse med en meditation, får Christina Sarvik et syn, hvor et lysvæsen viser sig for hende og opfordrer hende til at skrive om det at have en misbruger i familien. Hendes genvordigheder og måden, hun havde bearbejdet dem på, ville kunne være til stor hjælp for mange andre, siger lysvæsenet. Det tog hende otte måneder at skrive denne bog.

Forfatteren har siden midten af 1980erne studeret Martinus's kosmologi, og i et efterskrift i bogen giver hun udtryk for, hvordan denne lærdom hjalp hende gennem perioderne med megen sorg og smerte, så det er lykkedes hende at komme helstøbt og med større indsigt ud på den anden side. Men hun giver samtidig udtryk for, hvor svært og næste uoverkommeligt det er at bruge lærdommen i dagligdagen, at huske den hver time og hvert minut." Det er hårdt arbejde at opdrage sig selv, det er nok det mest smertefulde, jeg har udsat mig selv for" skriver hun.

Bogen er velskrevet og bygget op, så afsnittene slynger sig naturligt og smukt ind i hinanden fra nutid til fortid og tilbage. Den er barsk, vanskelig at slippe, giver stof til eftertanke, og den bør bestemt give anledning til overvejelser inden for vores behandlersystem. Bogen kan varmt anbefales.

SPIRITUEL INTELLIGENS

v/Ruth Olsen

Danah Zohar og Ian Marshall har skrevet en bog, de kalder "Spirituel Intelligens - SQ", (udgivet på Aschehoug forlag 2000, men nu udsolgt). Zohar har før udgivet bogen "Den kvantemekaniske bevidsthed". I den nye bog fortsætter forsøget på at forstå fænomenet bevidsthed, dennegang ved at bygge på bl.a. nyere hjerneforskning.

I bogen fremsættes den mening, at vi har tre forskellige former for intelligens. Der er IQ, som er den analytiske, rationelle tænkeevne, der især er knyttet til den venstre hjernehalvdel. Der er EQ, som er den følelsesmæssige, associative intelligens, der især er knyttet til den højre hjernehalvdel. Og så er der SQ, der integrerer de to andre til en større helhed og giver meningsfuld sammenhæng i vort liv. Det er SQ, der får os til at stille spørgsmålet "hvorfor?" og søge svar i noget udenfor og højere, end os selv. Det er vor moralske sans.

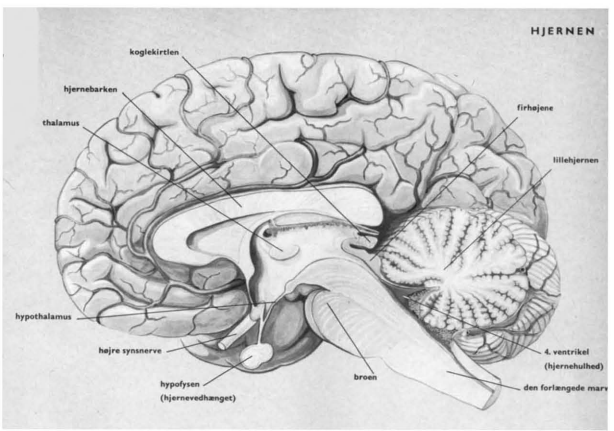

Dette baseres på den seneste videnskabelige forskning, der viser, at der sker synkrone svingninger over hele hjernen omkring 35-45 Hz, når vi sammenfatter indtryk til helheder, når vi har aha-oplevelser og andre såkaldte højdepunktsoplevelser.
Hjernens neuroner sammenlignes med guitarstrenge, der vibrerer, når de bliver stimuleret. At vore forskellige bevidsthedstilstande giver svingninger på forskellige frekvenser har længe været kendt, bl.a. fra søvnforskningen. Men indtil for nylig har man ikke målt højere frekvenser end ca. 30 Hz, det der kaldes Beta, og som hører til koncentreret mentalt arbejde. Faktisk har man nu målt helt op til ca. 200 Hz i den del af hjernen, der hedder hippocampus, men man har endnu ikke fundet ud af, hvilken funktion, dette har.

Det er svingningerne omkring 40 Hz, der interesserer Zohar, fordi de synes at have en overordnet funktion. De ser ud til at være en slags grundvibration, som er parat til at blive moduleret ved stimulation. Kun ved coma og i narkose forsvinder de. Det får hende til at konkludere, at bevidsthed er noget primært og fundamentalt, som vor sansning "spiller" på og modulerer.

Men hvor kommer bevidstheden fra?, spørger hun. Er det en fundamental egenskab ved "urstoffet", dvs universets energi, men hvorfor opstår den så først med hjerner?, spørger hun videre. Her ville åndsvidenskaben kunne give hende et bekræftende svar og fortælle, at hjernen jo blot er en slags transistorradio under udvikling, hvorfor vi endnu ikke har modtagerstationer til alle universets sende-frekvenser.

Filosoffen Bertrand Russell mente, at al materie (=energi) har noget, han kaldte "proto-bevidsthed", dvs at bevidsthed var en grundlæggende egenskab ved universet. Og biologen Julian Huxley skrev: "Al virkelighed består af begivenheder. Betragtet udefra er de stof (energi), indefra oplevet er de sind (bevidsthed)". Psykologen Jung skrev: "Eftersom psyke og materie er indeholdt i én og samme verden .. er det sandsynligt, at psyke og materie er to forskellige aspekter af én og samme ting." Martinus var altså ikke den første, der beskrev, hvordan alt i universet har en stofside og en livsside!

Zohar mener, at det er hjernens 40 Hz-svingninger, der sætter den i stand til at modtage og tolke omverdenens "proto-bevidsthed". Uden det elektriske felt, som disse svingninger skaber, ophører bevidstheden. Her er hun altså tæt på forståelsen af, at hjernen skal have "strøm på" for at kunne modtage og formidle signaler, akkurat ligesom vi skal sætte strøm på vort TV-apparat, før vi kan modtage og "materialisere" æterens signaler.

Zohar synes dog stadig at tro, så vidt jeg forstår, at bevidstheden sidder i den fysiske hjerne. Hun kender jo endnu ikke noget til de finere energilegemer, vi også består af. Hun mener, at jo flere neuroner, der svinger kohærent (synkront, i fælles takt), jo mere udviklet er bevidstheden. Når alle hjerneceller svinger kohærent, opnås således "enhedsbevidsthed", dvs bevidsthed i samklang med universets grundlæggende energivibration, af Martinus kaldet "universets grundtone".

Da Zohar er fysiker, mener hun, universets grundlæggende energitilstand er kvantevacuum. Dette vacuum er, siger hun:"..det stille ocean, på hvilket eksistensen viser sig som bølger, vibrationer. Det første der opstår af vacuum er et energifelt, videnskaben kalder Higgs-feltet. Dette felt er fyldt med meget hurtige, kohærente energivibrationer, der er oprindelsen til alle felter og partikler." Hvordan vi kan korrespondere med vacuums proto-bevidsthed, kommer hun dog ikke nærmere ind på.

Gudsmodulet

Man har fundet ud af, at ved at stimulere f.eks. synscentret i hjernen kan man fremkalde synsoplevelser af noget, den pågældende slet ikke ser. Fra Martinus ved vi, at sansning er energivibrationer, hvis mønstre vi har lært at afkode for deres betydningsindhold. Om disse vibrationer kommer fra fysiske genstande via det ydre sanseapparat frem til hjernen, eller om de opstår på anden måde, er ikke det afgørende. Vi kan jo også med lukkede øjne forestille os ting og se dem for vort "indre øje". I så fald er det tankeenergi, der sætter synscentret i svingninger, men billedet bliver som regel på den måde mindre skarpt, hvorfor vi kalder det "uvirkeligt". Også skytengle og andre "åndelige" væsner kan sætte f.eks. vort hørecenter i vibration, hvorved vi oplever en slags indre "tale", dvs telepatisk meddelelse.

Nu har man så også fundet ud af at sætte den del af hjernen i svingninger (temporallapperne), der fremkalder såkaldte "åndelige" oplevelser, bl.a. en gudsoplevelse. Zohar nævner, at man også ad anden vej end direkte magnetfelts-stimulation kan øge den elektriske aktivitet i temporallaps-området, f.eks. ved den form for trance shamaner fremkalder ved rytmisk trommeslagning o.lign. ritualer. Også ren og skær tankenergi kan stimulere disse områder i hjernen, f.eks. ved inderlig religiøs bøn, omend det oftest vil være ret svage vibrationer i forhold til de af forskerne frembragte.

Selv om Zohar synes at mene, det er hjernen, der skaber oplevelserne, mener hun dog ikke, den er alene om det, men at det dybest set hænger sammen med, at vi er forbundet med en større universel helhed. Hun påpeger iøvrigt, at der også kan være en forbindelse mellem øget temporallaps-aktivitet og psykisk sygdom, men i de tilfælde vil oplevelserne være af overvejende negativ og skræmmende karakter.

Da øget aktivitet i temporallaps-området både kan betyde ekstraordinære åndelige oplevelser med øget kreativitet men også mental uligevægt, ved Zohar ikke rigtig, om hun skal placere sin "spirituelle intelligens" i det område, forskerne har kaldt "guds-modulet". Hun afviser de fleste forskeres teori om, at de "mystiske" oplevelser blot skyldes underbevidsthed eller Jungs "kollektivt ubevidste". For hvem ved, hvad underbevidsthed er for noget?

Zohar konkluderer, at vi under alle omstændigheder er forankret i noget udenfor os selv, en slags næringsgivende kilde, som vi er i stand til at få kontakt med pga hjernens 40 Hz svingninger. Hun prøver at anskueliggøre dette med en lotusblomst, hvor egoet (IQ), den følelsesmæssige intelligens (EQ) samt den spirituelle intelligens (SQ) ligger i lag. Som alle blomster er den forbundet med en rod, et næringsgivende grundlag, som den ikke ville kunne leve foruden.

En ny ordens skabelse

Bogen har et stort afsnit om forskellige personlighedstyper og deres forhold til den spirituelle intelligens. Her er også anvisninger på, hvordan man udvikler denne intelligens, men de er ikke væsentligt forskellige fra så mange andre gode råd om åndelig udvikling, vi får i denne tid.

Men da Zohars udgangspunkt er atomfysikerens, er hendes vinkler dog lidt andre ind i mellem. F.eks. sammenligner hun det, der sker ved en øget temporallaps-aktivitet, med det, der sker "ved randen" i fysikernes kaos-teori, dvs ved mødet mellem orden og kaos. Hvor en gammel orden er ved at bryde sammen, ligger chancen for den kreative skabelse af en ny orden. Men også risikoen for sammenbrud.

Der er også en diskussion af begreberne godt og ondt, rigtigt og forkert, ud fra kvantefysikkens erkendelse af, at der ikke er noget absolut og sikkert her i verden, kun sandsynligheder. Altså mener hun ikke, der findes nogen almengyldig sandhed, vi kan finde ved at søge udenfor os selv. Det er i så fald en sandhed baseret på tro, kun gyldig så længe vi tror.

Kun når jeg finder sandheden i mig selv, bliver den gyldig - for mig! Men er sandheden så individuel og ikke almengyldig? Det der kaldes "moralsk relativisme"?

Nej - siger Zohar, sandheden er ikke relativ, kun vor evne til at registrere den er begrænset. Men vi kan nærme os den mere og mere. Hun er dog ikke i stand til at underbygge

denne påstand med logiske argumenter. Hun bygger den på vidneudsagn fra forskellige personer, som har haft en større spirituel intelligens end de fleste, og som - sammen med nyere hjerneforskning - har overbevist hende om, at vi alle har mulighed for at få åbnet "en varm linie" til alle tings kilde, af mange kaldet Gud.

Her citeres Jesus, der sagde, at "Guds rige er inde i jer" (fejlagtigt oversat til iblandt jer!). Og i Lukas-evangeliet, hvor der står, at dette indre rige som et lille frø kan vokse til et mægtigt træ. Således afviser hun hjerneforskernes påstand om, at Gud bare er vibrationer i hjernen, og mener vibrationerne derimod åbner en dør på klem til et indre rige, vi i vor åndeligt stupide kultur er blevet afskåret fra.

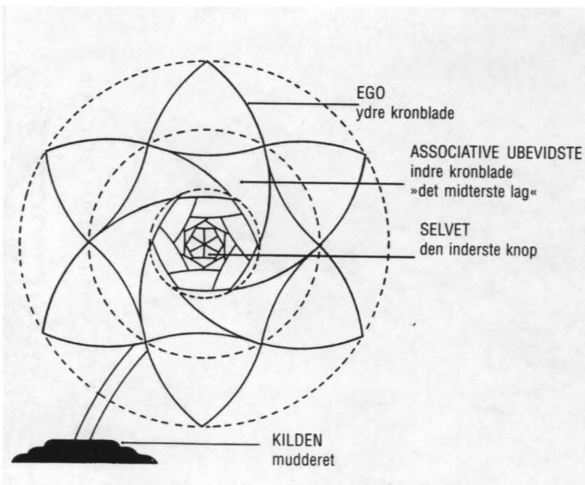

Åndsvidenskabeligt set

Jeg vil forsøge mig med en åndsvidenskabelig tolkning af de seneste opdagelser indenfor hjerneforskningen. Det er åbenbart ret nyt, at man har kunnet måle så høje frekvenser i hjernen som 4o-45 Hz, ja hos enkelte personer har man kunnet måle helt op til 200 Hz, hører vi. Det kunne skyldes, at man hidtil ikke har haft apparater, der var fintmærkende nok. Det er jo meget svage energier, der her er tale om. Men da en stærkere energi (højere frekvens) vel er nemmere at måle end en svagere, kan det næppe være årsagen. Det kunne nærmere tyde på, at der faktisk er ved at ske noget nyt.

I vor tids spirituelle litteratur støder vi hele tiden på det udsagn, at energifrekvensen her på Jorden er ved at blive hævet for at intensivere den åndelige udvikling. Også Martinus har beskrevet, hvordan en ny verdensimpuls fra Mælkevejens centrum nu stråler ind over Jorden og kan hjælpe os til at hæve det intellektuelle og åndelige niveau (LB I stk.63). Han beskriver også, hvordan disse stærkere energier for nogle kan have ubehagelige virkninger, f.eks. i form af seksuelle abnormiteter og mental sygdom. Men han bruger - mig bekendt - ikke udtrykket "højere frekvens", eller om dette også giver sig udtryk i højere frekvens i hjernens vibrationer. Men det kan vi vel gå ud fra.

Jeg går ud fra, at vi for at kunne modtage og få glæde af de stærkere energier "udefra" skal have højnet vort eget frekvensniveau i hjernen ved at tænke i mere næstekærlig retning. Mørke negative tanker har en lavere frekvens end lyse positive tanker. Det er altså ændringen i vort tankeklima, hjerneforskningen afslører, vil jeg tro. Hvis vi ikke har højnet vort tankeklima og dermed frekvensniveau, vil de højere energier "udefra" kunne påvirke negativt ved at forårsage disharmoni og ubalance. Jesus talte i en lignelse om, at man ikke "kunne hælde ny vin på gamle lædersække", for så vill de risikere at sprække!

Når vi engang med et næstekærligt tankeklima har hævet vort eget frekvensniveau højt nok til det, vil vi blive i stand til at vibrere i resonans med universets højeste energi, intuitionsenergien. Det er den der giver oplevelsen af uendelig kærlighed og universel visdom, ja oplevelsen af et guddommeligt væsen. Vibrationerne er stofsiden, deres betydningsindhold dvs oplevelsen af dem er livssiden. Kosmiske glimt er den sporadiske oplevelse af denne højere energi.

Vi skal langsomt hæve vor egen energifrekvens, men tilsyneladende kan det lade sig gøre med magnetstimulation kunstigt at sætte dele af hjernen i så høje svingninger, at den kan modtage/respondere på de vibrationer, der hører senere udviklingstrin til. Det er det, nogle hjerneforskere "leger" med for tiden. De forstår det ikke, for de kender ikke de finere, højere energiers betydningsindhold. De kender kun betydningsindholdet i de grove vibrationer, der bliver til billeder i vore TV-apparater! De ved ej heller, at vor hjerne faktisk fungerer som en TV-modtager, for hvor er sender-stationen så og hvem er afsenderen?

EGO versus EGO

***Flemming Martinussen, Fasanengen 6, Nyk.Sj.* har følgende komentar:**

Ofte bliver Egoet/egoismen anklaget for at være den direkte årsag til det uønskede, vi ikke vil, men ikke kan lade være med. Helt aktuelt i tidsskriftet Samvirke (okt.2003) hvor musikeren Peter Bastian i "samråd med sin yndlingsfilosof Andrew Cohen, opfordrer os til at spærre Egoet inde i en kiste, låse af for det og smide nøglen væk - i håb om, hvis det var muligt - at sikre "den hellige grav velforvaret".

Min "indre vismand" (se fodnote) smilede og vævede noget om, at hensigten sikkert er udmærket, men at den formulerede strategi ikke er så god for fredelige folk, da ingen vinder freden ved at bekrige sin modstander. Den åndelige verden fremmes ikke ved at bekæmpe den fysiske. Egoismen er vel netop "forsyn" for den fysiske verden - ja, opretholderen af den, da den er en helt nødvendig tilstand under udviklingen fra dyrisk til mere menneskeligt væsen.

Egoismen bliver, fra at være en naturnødvendig ubevidst egenskab, mere og mere bevidst som kontrasten til det gode, vi gerne vil, men endnu ikke er modne til at praktisere. Denne konstante forhindring i at leve op til sine idealer kan også opfattes som et uforligneligt gode - omend af de stride - under den skabelse, som mere og mere kan opleves som en medskabelse.

At elske sin næste som sig selv er ikke at elske medmennesket, som endnu ikke findes, men netop det, som forefindes her og nu. Elske det i forståelse af, at det - uanset hvad det har været og skal blive - altid er et helt unikt "guddommeligt eksperiment". Fysisk træghed og åndelig smalsporethed er det nødvendige grundlag for, at Egoet kan komme til sig selv i protest imod sin anakronistiske adfærd.

Egoet er "billetten" til alverdens lidelser og samtidig anledning til allehånde tindrende fryd, som altid er indføjet i udviklingen som selve "oplysningen", der baner vej for Sandheden og Livet. Vær god ved dit Ego - bekæmp det kærligt - og omskab det til sit eget modbillede.
Fodnote: "Vismanden" har talt, dvs sagt mig det, jeg ved, har tænkt, hørt og læst .... og langsomt er på vej til at leve op til.

De ulykkelige ægteskabers zone?

Rolf Kenneth Myhre, Norge, har sendt os følgende:

Martinus snakker meget om, at vi nu er inde i "de ulykkelige ægteskabers zone", med hvilket han mener, at de dybereliggende biologisk-psykologiske betingelser ikke længere er til stede for lykkelige livslange ægteskaber. Her har Martinus nok i bedste fald formuleret sig svært uheldig. Sagen er vel, at ægteskabet aldrig har haft sin "lykkelige zone", hvis vi da ser bort fra et lille mindretal af monogame dyrearter.

Elaine Hatfield, professor i psykologi ved University of Hawai'i, har sammen med sin mand Richard L. Rapson, professor i historie ved samme universitet, skrevet flere fagbøger om forskellige aspekter ved sex og kærlighed. I deres spændende bog "Love and sex: cross-cultural perspectives" (1996) ser de på sex og kærlighed fra et tværkulturelt og historisk perspektiv. De skriver:

"Hovedkonklusionen fra historisk forskning er ikke det universelle ved lidenskabelig kærlighed, men dets skrøbelighed. Generelt har politiske og religiøse autoriteter været fjender af kroppen og glæden ved romantisk kærlighed. Gennem størstedelen af vor nedskrevne historie og frem til 1500-tallet, er i de fleste kulturer den lidenskabelige elskers driftige og stormfulde følelser blevet betragtet som en trussel mod den sociale, politiske og religiøse orden og er blevet brutalt undertrykt.

Gennem den tidlige kristne æra i vesten var undertrykkelsen specielt brutal. I det meste af vestens historie frem til 1700-

tallet forventedes det ikke, at kærligheden skulle ende godt. I næsten hvert eneste tidlige samfund, blev det antaget, at lidenskab endte i skam, ydmygelse, vanære, selvmord og ruin. Med hensyn til sex og kærlighed er der sket en gennemgribende revolution i de sidste tre århundreder. Den begyndte i Europa, spredte sig til USA, og synes nu at trænge dybt ind i traditionerne i mange ikke-vestlige samfund."

"I traditionelle kulturer var det elskeren, som måtte tilpasse sig, ikke samfundet. Individets lykke betød meget lidt. Det, der var vigtigt, var familiens velvære og vedligeholdelsen af den sociale orden. Ægteskabet var hovedsageligt en alliance mellem to familier."

Altså: Hvis der nogensinde har været "en lykkelige ægteskabers zone", må det faktisk være den, vi er inde i nu! Har nogen komentarer til dette?

Komentar *v/Ruth Olsen*

Tak for indlægget. Nu håber jeg, det er provokerende nok til at nogle flere vil gribe pennen og give deres besyv med. Jeg kan kun give dig ret i, at her er noget, hvor det ikke er helt oplagt, hvad Martinus mener. Efter det jeg har læst mig til - i bl.a. historie og antropologi - har der ikke forekommet mange "lykkelige ægteskaber" i den betydning, vi lægger i ordet "lykkelig". Men læg mærke til, at Martinus sætter det i citationstegn! Ægteskaber i egentlig forstand er faktisk ret nyt historisk set. Selv i 1500-tallets Danmark var det endnu ikke almindeligt blandt "almuen" at blive lovformelig viet. Men delte de seng og bord, blev de regnet for ægtepar. (Mon det er derfra udtrykket "bordet fanger" stammer?)

Ser vi på de meget tidlige såkaldt primitive samfund, levede mænd i huse for sig, mens kvinder og mindre børn levede i fælleshuse for sig. Det seksuelle samvær gik man afsides i skoven eller bushen og "forrettede" med forskellige partnere alt efter øjeblikkets sympati. Hvem der var den biologiske fader, var dengang ikke væsentligt, for det var moderens broder, der var den socialt vigtige person for drengene.

Det var først med patriarkatets indtog, at mænd begyndte at ville eje sin egen, sine egne, kvinder og dermed deres børn. Det skabte stadige stridigheder mellem fædre og morbrødre, mellem patriarkatets mænd og matriarkatets mænd. Disse konflikter ses afspejlet f.eks. i de græske myter. En typisk myte fra den tid, da morbrødrene stadig var de dominerende, er den hvor moderens søn er kulturhelten, der vokser op og slår faderen, den kanibalistiske jætte, ihjel. Senere står sønnen solidarisk med sin gode tapre fader og slår de onde morbrødre ihjel. I overgangperioden er sønnerne splittede mellem moderklanens gamle magt og den nye faderpatriarkalske magt.

Der synes på et tidspunkt at have været indgået et kompromis gående ud på, at den førstefødte søn tilhørte moderens slægt. Han skulle således "ofres" til "fjenden". Fjendskabet mellem moderklan og faderklan kunne måske også hænge sammen med, at mænd ofte tyvstjal en kone fra en anden stamme, da kvinder i hans egen stamme var tabu. Senere blev der regler om at betale for hende i stedet, evt. ved 7 års arbejde i moderklanen, som vi hører om i det gl. testamente. Senere i patriarkatet blev kvinder en almindelig handelsvare mellem mænd, som det stadig er mange steder på Jorden, ikke bare i prostitutions-sammenhæng. De æresdrab, vi nu oplever i de vestlige lande, har sin oprindelse i, at mænds indbyrdes aftaler skal holdes!

Det jeg forestiller mig, Martinus har ment med "ægteskabelig lykke", er at den seksuelle tiltrækning mellem de to køn har været stærkere førhen og den seksuelle akt dermed mere tilfredsstillende. Men det handlede jo ikke om lykke endsige kærlighed i den betydning, vi lægger i disse ord i dag.

Følgende indslag er gengivet af Gunder Frederiksen med tilladelse fra Alternativt Samfund nr. 3. 2003

Astrologi – snyd og bedrag?

Du har måske anet det, men nu er det videnskabeligt fastslået: Astrologi og horoskoper er bare snyd og bedrag. Astrologiens centrale påstand, om at menneskelige egenskaber er formet af indflydelsen fra solen, månen og planeterne på tidspunktet, du er født, kan være modbevist en gang for alle. Den største videnskabelige undersøgelse af astrologi levner i al fald ingen tvivl om, at det hele bare er tågesnak.

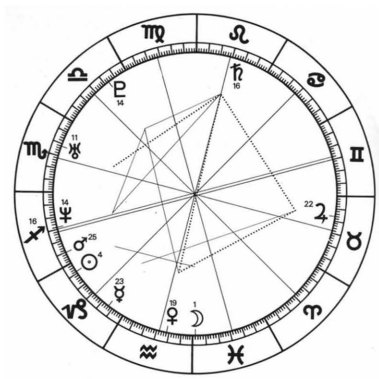

I flere tiår har forskere fulgt mere end to tusind personer født blot minutter fra hverandre. Ifølge astrologien skulle disse personer have meget ens træk.

Personerne blev udvalgt som babyer i London i 1958, alle blev født tidlig i marts samme år.

Forskerne har fulgt dem frem til i dag og studeret 100 forskellige træk, inklusiv erhverv, angstniveau, civilstand, aggressivitet, sociale færdigheder i kunst, sport, matematik og læsning. Alt dette er træk ved et menneske, astrologer hævder, de kan forudsige ud fra stjernerne.
Dersom astrologerne havde ret, skulle de finde lighedstræk mellem personerne født på samme tid, men videnskabsmændene klarede ikke at finde nogen bevis på ligheder mellem tidstvillingerne.
Forholdene for at bevise at astrologi fungerer kunne ikke være bedre, men resultaterne er udelukkende negative, kan man læse i sidste udgave af Journal of Consciousness research. Det er videnskabsmændene Geoffrey Dean fra Perth i Australien og psykolog Ivan Kelly fra Saskatchewan i Canada, der har analyseret forskningsresultaterne.

Dr. Dean siger til avisen Daily Telegraph, at resultaterne knuser astrologernes påstande.

Fra Dorthe Pøhler, Lindholmsvej 5, 3740 Svaneke har vi modtaget flg. kommentar til artiklen i Impuls 1/2003 med titlen:

Hvad kan vi gøre med hensyn til krig?

Da jeg læste ovennævnte artikel, var der et par ting, som faldt mig ind, som jeg finder væsentlige at fremhæve. Man kan nemt få det indtryk, at Martinus mener, man udelukkende skal koncentrere sig om sit nærområde, sine nærmeste medmennesker, og lade resten af verden ude af betragtning, ude af sine bekymringer.

Men læser man hans skrifter, nævner og fremhæver han flere gange Røde Kors som et eksempel på, hvad der karateriserer den tiltagende humanisme og næstekærlighed i menneskehedens udvikling. Og folkene i Røde Kors er jo netop mennesker, som begiver sig ud i verden, langt fra det hjemlige område, for at hjælpe i krigszoner og katastrofeområder.

Nu er det ikke alle mennesker, der egner sig til at være Røde Kors folk, arbejde som læger og sygeplejersker på tværs af grænser eller blande sig i den internationale politik som fredsmæglere og fredsstiftere. I den forbindelse kommer Martinus' ord på plads om, at vi skal lære at forstå, hvad der er vores arbejdsfelt, vort embede og vor mission. Hvor vi skal arbejde. For nogle mennesker opleves det som et kald at drage ud i verden og hjælpe som redningsfolk, læger eller fredsmæglere, og har de evnen til at udføre denne opgave, er det rigtigt af dem at gøre det. Da er det det, de skal.

Har man ikke dette kald eller evnerne til at gennemføre det, selv om lysten måske er der, må man "nøjes" med at tjene sin næste og skabe fred blandt sine nærmeste, hvor der også er mange, man kan hjælpe og glæde ved at rette sin opmærksomhed ind på at søge dem, få øje på dem.

Med hensyn til at deltage i demonstrationer kan der være mange gode grunde til at gøre det. Men den hjælp og nytte, der kommer ud af det, er måske mindre, end en indsats kunne være andetsteds. Jeg tænker på et ungt menneske, som måske synes, der er mere spændende at gå i demonstrationstog med kammeraterne, hvor der sker noget, og hvor de er genstand for en del opmærksomhed, end at gå på besøg hos den gamle syge bedstemor på plejehjemmet.

Men det lys, der kastes ind i verden, ville måske være langt større ved besøget hos den ensomme og syge bedstemor end ved deltagelse i demonstrationstoget, hvis gavn for næsten kan være tvivlsom. Og står valget i dette tilfælde mellem demonstrationen og sygebesøget, hvilken af delene overskydende tid og kræfter skal bruges på, må det unge menneske gøre op med sig selv, om det primært er egne eller næstens behov, der skal tilfredsstilles. Den bagvedliggende motivation for ens hjælpeindsats har også en betydning.

Lidt om tallenes mystik

v/Ruth Olsen

Einstein udtrykte dyb forundring over, at verden kunne beskrives i et matematisk sprog. Mange af vore dages forskere mener, at den fysiske verden er opbygget efter nogle få grundlæggende formler, dvs at udfra ganske få digitale "byggeklodser" er naturens uendelige variationer skabt.
Det har fået den svenske filosof Nick Boström til helt seriøst at mene, at verden er skabt af en computer, som følger enkle matematiske love. Det er iøvrigt den tanke, de populære Matrix-film bygger på.

Det er måske ikke helt forkert, bortset fra at den intelligente "computer" nok ikke lige er den, som Boström forestiller sig. Verden bygger faktisk på matematiske koder. Ifølge Martinus er det dog ikke kun stoffets verden, der kan udtrykkes ved tal. Efter at have påvist, hvordan 10-tal systemet afspejler kredsløbsprincippet, livsenhedsprincippet osv, siger han (LB III stk.1043): "Ja, ethvert menneskes skæbne, enhver karakter, enhver tankeart, enhver samtale eller korrespondance findes i eller kan udtrykkes i tallenes verden."

Det var dog ikke hans opgave at komme ind på de nærmere detaljer, siger han så. Det havde jeg ellers ønsket, han havde gjort. For i disse numerologi-tider har jeg forgæves ledt i diverse numerologi-bøger efter en logisk forklaring på, hvorfor nogle navne skulle have andre effekter på et menneskes personlighed og skæbne end andre navne. Vi lever i et logisk univers, altså må vi kunne finde og forstå den logiske sammenhæng, hvis den overhovedet er der.

Man kan måske indvende, at vi i vor tid dog bruger megen teknologi, uden vi forstår den, men fordi vi oplever, den faktisk virker. Men med numerologiens navneændringer ser vi ofte modsatte virkninger af det, der var hensigten. Så det må indtil videre forblive et spørgsmål om tro. Når kordegne for tiden klager over de mange navneændringer, kunne vi altså lidt humoristisk påpege, at de dog er vant til at beskæftige sig med tro!

Taltyper

En af de mere seriøse numerologi-bøger, jeg har læst, er Olaf Brandt's "Vælg din partner med omhu" (Forlaget Fortuna 2001). Han går også kun ud fra fødselsdatoen og blander ikke navne ind i det. Først forklarer han, hvordan vi fra at have følt tiltrækningen til en person af det modsatte køn pga vibrationer "under bæltestedet", dvs de lavere chakraer, nu mere og mere tiltrækkes af energierne i de højere chakraer. Dvs der skal også være samklang på et åndeligt, sjæleligt niveau. I vor tid må et forhold for at blive vellykket basere sig på en vis harmoni i de indre værdier og kvaliteter. At kende vore taltyper skulle kunne hjælpe os til bedre at forstå hinanden og til således at kunne støtte hinanden i vor åndelige udvikling.

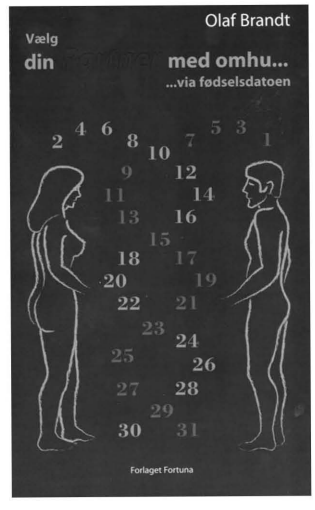

Hvert tal, dvs fødselsdatoerne 1-31, har en bestemt energi, siger forfatteren. Den energi kan bruges på forskellig måde alt efter andre sider af personen og livssituationen, f.eks.om man er mand eller kvinde. Han deler taltyperne i 3 hovedgrupper. I kort rids: A-gruppen (1-9) satser på egne kræfter og indsats, vurderer personligt og subjektivt. B-gruppen (10-19) bruger mere andre i gensidig udveksling, dog stadig med personligt fortegn. For C-gruppen (20-31) har omverdenen stor betydning - på godt og ondt, man vil gerne gøre social nytte og påvirke sin omverden.

Her kan du så selv undersøge, om der synes at være "noget om det", ved at se på dem, du kender. Det meste af bogen er opdelt i 31 dele, hvor kvinders hhv mænds karakteristika er opregnet efter fødselsdatoer.

Generelle betragtninger

At hvert tal har forskellig energi lyder meget logisk. Alt er jo energi, alt er vibrationer med forskellige frekvenser

og bølgelængder. Heri er der forskellige mønstre, rytmer og kombinationer, som alt sammen dybest set kan udtrykkes ved tal. Det er den matematik, den fysiske videnskab er i gang med at udforske. Spørgsmålet er, hvilke vibrationsmønstre, dvs tal, der har hvilke åndelige betydninger. Så vidt er videnskaben langtfra kommet.

Disse vibrationsmønstre kan også udtrykkes som musik. Musik er jo periodiserede svingninger med bestemte rytmer dvs intervaller. Når Pythagoras (600 f.Kr.) talte om "sfærernes musik" var det, fordi han havde en vis indsigt i, at universet er struktureret som frekventiske systemer. Musikkens 7 eller 12 toner kan vi sætte tal på alt efter deres svingningsfrekvens.

Frede Schandorf har med sin kronomatik (omtalt her i vort blad nr.1 og 3/1988) vist os sammenhængen mellem tonesystemets periodiserede svingninger og den universelle energistruktur. I musikken ser vi f.eks. spiralkredsløbet afspejlet i de stigende oktaver. Men den viser også vej til forståelse af begrebet TID , som jo hænger sammen med tilstandsændringer/bevægelse.

I vort blads nr. 3/1989 har Jørgen P.Erichsen i sin artikel "Det tredie øre" skrevet: "Den stoflige verdens grundlæggende byggestene er atomerne. Den musikalske verdens byggestene er tonerne. Atomer kan forbinde sig med hinanden til større strukturer, molekyler. På samme måde kan flere toner forbinde sig til en klang eller akkord. Faktisk er der nogle helt forbløffende lighedspunkter mellem den måde, hvorpå atomer danner molekyler, og den måde, hvorpå toner danner akkorder.

Når to eller flere atomer svinger med samme frekvens, eller når deres frekvenser står i et bestemt talforhold til hinanden, indgår de sådanne forbindelser, der for vore sanser manifesterer sig som stof. Når musikkens toner - dvs frekvenser - står i bestemte talforhold til hinanden, danner de akkorder. Ligesom det indbyrdes forhold mellem atomernes frekvenser bestemmer, hvilket kemisk stof, det bliver, bestemmer det indbyrdes forhold mellem tonernes frekvenser, hvilken musik, det bliver.

Frekvens er blevet et nøgleord i moderne fysik. Det er også blevet et nøgleord til forståelse af de psykiske og bevidsthedsmæssige fænomener. Karl Pribram, professor ved Stanford University, hævder, at hjernen slet og ret er en "frekvensanalysator", og at alle de informationer, vi modtager via vort sanseapparat, til syvende og sidst har at gøre med frekvenser." (Citat slut).

Vi ser altså, at de kemiske stoffer er opbygget som frekventiske systemer. Det danner iøvrigt grundlag for grundstoffernes nummereringssystem, som videnskaben arbejder med. De harmoniske frekvensmønstre, som naturens former er opbygget på, er baseret på bestemte matematiske koder.

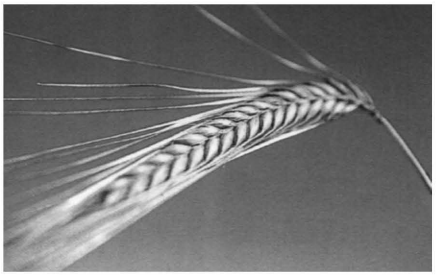

Farverne er også et frekventisk system. Her ligger de røde farver i den lave ende af skalaen og de blå og violette i den høje ende af frekvensskalaen. Martinus' symboler bygger på farvernes frekvenssystem og viser os, at energifrekvenser repræsenterer forskellige åndelige niveauer. Alle former for energi har en "livsside", dvs en åndelig betydning. Det gælder farver såvel som tal og toner.

Kabbalaens tal-mystik

Jeg har i en gammel teosofi-bog fundet noget om de kabbalistiske tal-værdier, som jeg her kort vil referere lidt af. Jeg synes nemlig, jeg har læst et sted, at det er på kabbalaen, man bygger vore dages numerologi. Og det forstår jeg ikke.

Ifølge teosoffen Ellen Bille Brahe:
1 står for logos, enhed, hvorfra al kraft udgår.
2 står for urstoffet
3 er den umanifesterede livskraft
4 er adskillelsens tegn, den manifesterede verden
5 betegner liv og tilværelse, korsfæstelsen i materien
6 betyder at universets umanifesterede kraft polariseres, tvedeles
7 er "gudernes fødsel", en skabelsescyklus' afslutning
8 åbner en ny tidsalder, betyder anstrengelse
9 er de hvirvlende modsatte kræfter
10 er den manifesterede kraft
20 er substans
30 forener af stridende kræfter
osv

Jeg har svært ved at se sammenhængen med dette og vore dages numerologi. Tallene her synes jo at symbolisere den universelle skabelsesproces. Men jeg fortsætte min opdagelsesrejse som åndelig sandhedssøger, og skulle jeg finde de opklarende "vises sten", vender jeg tilbage til emnet.

MENNESKEHJERNEN OG FÆNOMENET BEVIDSTHED

v/Per Bruus-Jensen

For ikke så længe siden udkom tidsskriftet Illustreret Videnskab (nr. 12/03) som temahæfte med menneskehjernen som emne.

Foruden at tegne et signalement af menneskehjernens opbygning og funktionsmåde så langt, man kender den, skildrer fremstillingen også de betydelige fremskridt, der på det seneste er sket inden for hjerneforskningen, og som i sandhed er imponerende. Men så meget desto mere interessant er samtidig en indrømmelse af, at man stadig ikke ved, hvad bevidsthed er for en størrelse.

At der er tale om et hyper sofistikeret produkt af hjernens samlede virksomhed, tvivler man ganske vist ikke på, men hvordan man nærmere skal forstå dette produkt med dets udpræget subjektive status, er man trods alle øvrige fremskridt stadig ikke i stand til at forklare. Og set på denne baggrund må det i høj grad findes interessant at høre, hvad en skikkelse som Martinus med baggrund i kosmisk bevidsthed har at sige om denne sag.

Viden om væren

Først og fremmest gør Martinus gældende, at fænomenet bevidsthed absolut ikke lader sig forstå i relation til den fysiske hjerne alene. Og slet ikke hvis man blot anskuer denne som en særlig ansamling af slet og ret fysisk stof, der mere eller mindre automatisk varetager en kompliceret elektro-kemisk virksomhed, men i øvrigt ikke rækker ud over det rent fysiske - altså ud over hvad der fysisk kan måles, vejes og på anden måde registreres.

Dette forbehold forklarer Martinus med, at bevidsthedsfænomenet på afgørende måde befinder sig i gæld til ikke-fysiske faktorer, der også omfatter rent immaterielle elementer. Men for at indse dette, må man først komme til forståelse af, hvad bevidsthed er rent begrebsmæssigt.

Med hensyn til dette fremgår det af Martinus værker, at bevidsthed ved roden slet og ret er viden om væren .. Eller i en lidt udvidet form: viden om Nogets væren. Og han opererer i sin virkelighedsbeskrivelse med særligt fem bevidsthedskategorier, idet denne viden kan optræde på forskellige kvalitetsniveauer med hver sit særpræg, spændende fra ren ubevidsthed over den spædeste anelsesbevidsthed og frem til såkaldt kosmisk bevidsthed.

De fem bevidsthedstilstande

Mere præcist må de fem bevidsthedstilstande omtales som henholdsvis 1) ubevidsthed; 2) anelsesbevidsthed; 3) dagklar omverdensbevidsthed; 4) reflektiv bevidsthed; og 5) kosmisk bevidsthed, og alle udmærker de sig altså ved i en eller anden grad og form at repræsentere viden om Nogets væren - den første kategori dog naturligvis med et vist forbehold.

Fremstillet i den samme orden og dermed en orden, der tager udgangspunkt i den svageste kategori, er de fem bevidsthedstilstande kendetegnet ved følgende særpræg:

1) Ubevidsthed - en tilstand, hvor individets viden om Nogets væren ganske vist er potentielt til stede, men af en eller anden grund ikke uden videre tilgængelig for registrering (som eksempel kan tjene såkaldt fylogenetiske erfaringsbanker- herunder for menneskets vedkommende det kollektivt ubevidste. Men naturligvis også fortrængte erfaringer af personlig art).

2) Anelsesbevidsthed - en bevidsthedsform, der udtrykker sig som ultra vag, diffus og ubestemt viden om Nogets væren (planternes tilstand).

3) Dagklar omverdensbevidsthed - en bevidsthedform, der fortrinsvis ytrer sig som stærk, prægnant og dagklar viden om en omverdens eksistens og væren (dyrenes tilstand).

4) Reflektiv bevidsthed - en form, der viser sig som dagklar viden om egen væren i samspil med en omverden (det jordiske menneskes tilstand).

5) Kosmisk bevidsthed - en tilstand, der udtrykker sig som viden om Guds eksistens og væren som det både samlede og samlende totaludtryk for altings eksistens og væren (det rigtige menneskes tilstand).

Viden gennem oplevelse

Man kan nu rejse det spørgsmål, hvad denne såkaldte viden i alle dens forskellige former egentlig er for noget. Og ligeledes kan man efterlyse dens grundlag.

Som svar på det første spørgsmål gør Martinus opmærksom på, at den omtalte viden altid er forbundet med fænomenet OPLEVELSE. Gennem oplevelse opnår individet viden og dermed bevidsthed om Nogets væren - herunder ikke-væren og anderledes-væren (ikke-væren når fx. en tavle viskes ren for sit informationsindhold; og anderledes-væren når fx. et landskab skifter udseende med årets gang).

I Martinus' fremstilling hører oplevelse og bevidsthed altså uløseligt sammen - ja, er i virkeligheden to sider af samme sag, idet begrebet oplevelse tegner den proces, der har bevidsthedsfænomenet som resultat. Efterlyses derfor bevidsthedsfænomenets grundlag, er svaret altså i første række begrebet "oplevelse".

Men hvad er så oplevelse - både som fænomen og som proces betragtet ...?

Et forsøg på at besvare dette centrale spørgsmål vil uundgåeligt lede til det sværeste, mest abstrakte og vanskeligst tilgængelige område i Martinus' kosmiske virkelighedsbeskrivelse, men derfor ikke mindre vigtigt. Og interessant, for den sags skyld, samtidig med at det kaster lys over grundene til, at tidens hjerneforskere med deres fokusering på den fysiske hjerne - og den alene - har svært ved at forklare bevidsthedsfænomenet udtømmende.

Når dette sidste er tilfældet, hænger det sammen med, at fænomenerne bevidsthed og oplevelse som her defineret kun lader sig forklare i sammenhæng med en ikke-fysisk virkelighed. Ja, endog kræver et helt igennem ikke-materielt virkelighedselement inddraget. Altså noget helt igennem immaterielt. Hvilket jo ligger på milevid afstand af det, som fysiske forskere med respekt for sig selv og de personlige karrieremuligheder vil tage alvorligt.

Da imidlertid netop dette immaterielle element er det springende punkt i sagen, er det ikke alene ikke til at komme udenom, men må også danne udgangspunkt for den kommende redegørelse.

Dette fremgår allerede af, at Martinus udpeger det pågældende element som selve ur-grundlaget for ALT, hvad der eksisterer - det fysiske såvel som det parafysiske og det åndelige; det objektive såvel som det subjektive. Og da alt eksisterende for den kosmiske bevidsthed under ét er en guddommelig totalitet og dermed et kosmisk TOTUM af guddommelig natur, omtaler han også dets bærende ur-grundlag som "Det guddommelige Noget".

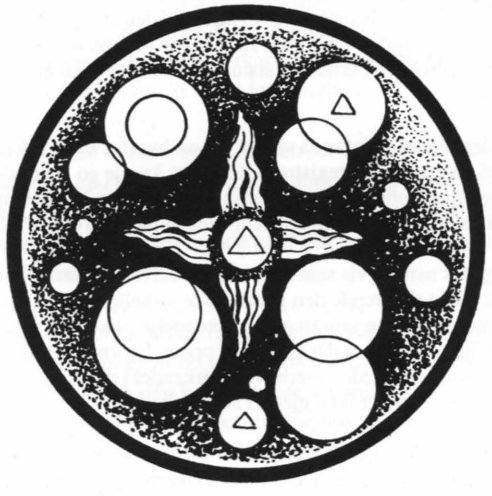

Det guddommelige Noget

Om dette guddommelige Noget oplyser han i øvrigt, at det kun lader sig erkende via moden, viljeført intuition, samt at det i lyset af denne viser sig som "en størrelse", der er blottet for enhver art af fænomenologiske træk og egenskaber, og som derfor også unddrager sig enhver beskrivelse, der søger støtte i netop sådanne træk og egenskaber. Og set under denne synsvinkel er det pågældende Noget at betragte som totalt uudsigeligt med hensyn til, HVAD det er, og hvoraf følger, at det i netop denne forstand må karakteriseres som absolut navnløst; som et navnløst Noget, der ér.

For det er ikke hverken stof, energi eller bevægelse, og langt mindre noget, der kan udledes eller afledes heraf - herunder tid, rum, kvalitet og formålspræg. Det nærmeste, man kan komme sandheden om det, er at skildre det som et evigt og uendeligt element af tomhed og absolut stilhed hinsides tid og rum, hævet over enhver form for forandring. En tilstand eller eksistensform, Martinus har valgt at forbinde med symbolet "X".

Symbolet "X" tegner dermed hos Martinus "Det guddommelige Noget" i al dets navnløse tomheds- og stilhedsnatur hinsides enhver form og funktion.

Imidlertid kan man spørge, hvordan et sådant Noget som hævdet kan spille rollen som hele den kendte verdens grundlag og udgangspunkt?

Til dette svarer Martinus, at man med henvisning til det guddommelige Nogets absolutte navnløshed ganske vist ikke kan tale om, HVAD det er. Men dette udelukker ikke, at man kan tale om, HVORDAN det er; hvordan det trods sin immaterielle tomheds- og stilhedsnatur rent faktisk fungerer og opfører sig. For til trods for disse særlige træk er det nemlig højst aktivt. Og det vel at mærke på en måde, der lader den kendte verden - herunder den fysiske eksistenssfære - blive til virkelighed. Altså vor verden og virkelighed.

Dette kan naturligvis lyde fuldstændigt absurd. For hvorledes kan noget absolut immaterielt danne grundlag for noget materielt ..?
Svaret er fra Martinus' side, at det kan det kun på den måde, at det såkaldt materielle ved roden er lige så immaterielt som dét guddommelige Noget, der er dets grundlag og udgangspunkt. Hvilket i praksis betyder, at det såkaldt materielle i virkeligheden er en kæmpe illusion og hele det materielle univers dermed et vældigt, guddommeligt illusionsnummer. Men så godt udført, at det næsten er umuligt at gennemskue (jfr. myten om Mayas Slør).

Hvorfor Gud skaber verden

Et nærliggende spørgsmål er her, hvad der tilskynder det guddommelige Noget - "X" - til at udføre dette gigantiske illusionsnummer ..? For helt bortset fra spørgsmålet om, hvorledes det udføres, er det ret beset lige så gådefuldt, hvorfor det overhovedet sættes i værk.

Svaret er fra Martinus' side, at det helt enkelt har sin årsag i det guddommelige Nogets ønske om at lære sig selv og sin eksistens at kende, hvilket ønske er rodfæstet i det såkaldte ur-begær. At opnå en sådan erkendelse er nemlig udelukket på det rene "X"-grundlag og kræver derfor en indsats, der kompenserer herfor. Og netop dette tilskynder det guddommelige Noget til at træde i aktion på en sådan måde, at ur-begæret tilfredsstilles, hvilket - som det fremgår - kun kan ske ved, at det samme guddommelige Noget bringer sig i besiddelse af viden om sig selv og sin eksistens - altså beriger sig med bevidsthed.

I praksis opnås dette ved, at det guddommelige Noget som netop "et Noget" betragtet (og dermed som det modsatte af et intet) træder i aktion på en måde, der trods de foreliggende udgangsbetingelser fører til netop det ønskede resultat. Altså bevidsthed. Og det sker ved, at det pågældende Noget via en særlig treenig strategi, der samtidig lader det optræde som skaber, skabeevne og skabt, evigt frembringer en modsætning til det, det i virkeligheden er (immateriel tomhed og absolut stilhed). Nemlig en modsætning, der ved sin anderledeshed så at sige tjener som et kosmisk spejl, det pågældende Noget kan "se" sig i og herved OPLEVE sig selv.

I praksis har dette spejl, og dermed denne nødvendige modsætning til den immaterielle virkelighed, form af hele det materielle univers. Men da dette som grundlag netop har den immaterielle virkelighed, er det naturligvis i bund og grund en illusion som materielt betragtet, idet det immaterielle selvfølgelig ikke i absolut forstand kan opnå status som materielt. Men det forhindrer det ikke i at spille sin rolle som kosmisk spejl for det guddommelige Noget og herved tilføre det viden/bevidsthed om sin egen væren. Endog i enormt omfang, og på en mangefacetteret måde, således som netop det materielle univers demonstrerer.

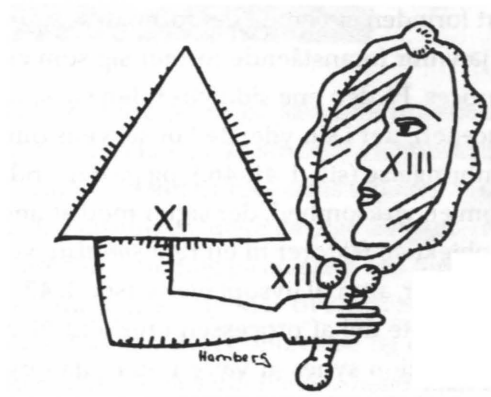

Dette er så meget mere tilfældet, som det uden videre ligger i kortene, at det materielle og det immaterielle på ligefrem komplementær vis er så intimt koblet sammen, at det ene har mulighed for at gøre indtryk på det andet. Og da det er det immaterielle element, der tegner den sande virkelighed, er det også dette, der bliver genstand for indtrykket og herved i øvrigt får status som oplever.

Dette gælder som et almindeligt princip og har således også gyldighed i de tilfælde, hvor det materielle fx. optræder i en form som den menneskelige hjerne. Hvorved denne, som en afsluttende bemærkning, uden videre lader sig identificere som en særlig effektgenerator i det guddommelige Nogets tjeneste. Eller et kosmisk del-spejl, så at sige, med alt hvad dette indebærer for den menneskelige identitet og eksistens ...

Suppl: Om de såkaldte tre X'er

Når Martinus taler om X 1, 2 og 3, drejer det sig udtrykkeligt om tre principielt forskellige måder, som ét og samme "X" FUNGERER på - samtidigt - og ikke om

tre forskellige X'er, der befinder sig i forbund med hinanden; det er jo dette, der er pointen i begrebet "treenigt princip".

Verden og virkeligheden fungerer med andre ord ved roden som et treenigt princip. Og DET, som fungerer, er udtrykkeligt ét og det samme "X", alias dét navnløse, guddommelige Noget uden for tid og rum, der fra A til Z er verdensaltets ultimative grundlag og udgangspunkt. Og hvor det samtidig gælder, at hver af de tre basisfunktioner som en naturlig følge får det pågældende Noget eller "X" til at fremtræde på tre tilsvarende grundforskellige måder - samtidigt - nemlig:

1. som evig tomhed og absolut stilhed (X1)
2. som energi/grundenergier/skabeevne (X2)
3. som stof og bevægelse samt alle former for modsætninger og timelighed (X3)

Men da grundlaget for det hele i form af tomhed og absolut stilhed udtrykkeligt er immaterielt, må også alt det stoflige og timelige og dermed hele X3-sfæren nødvendigvis være en illusion mht. den måde, den fremtræder på, samt hvad angår det, den umiddelbart giver sig ud for at være. Hvorimod funktionerne X1 og X2 uden videre begge er forenelige med en immateriel identitet.

Dette gælder først og fremmest X1; dvs funktionen som årsagsløs årsag til skabelse samt ultimativt vidne til skabelsens resultat - kort sagt funktionen "skaber/oplever". At varetage denne elementære funktion kræver ved nærmere eftertanke ikke andet og mere, end hvad tomhed og stilhed og dermed immateriel virkelighed i princippet vil kunne præstere.

Men det gælder også mht X2 - altså funktionen som skabeevne/energi, idet energi ikke i sig selv er noget materielt, hvorimod det er evnen til at fremkalde INDTRYKKET af det materielle - både objektivt og subjektivt. I øvrigt helt i pagt med Einsteins berømte formel E = mc2, idet denne indirekte siger, at stof repræsenterer energi som forudsætning for sin evne til at virke og gøre sig gældende SOM stof ....

Hovedkonklusionen af dette bliver, at verden og virkeligheden de facto har sit grundlag i det immaterielle, og ikke omvendt, således som ikke mindst den materialistiske naturvidenskab forestiller sig. Og det er i samme forbindelse netop denne misforståelse, der afskærer naturvidenskaben fra at avancere til et niveau som seriøs og kompetent åndsvidenskab. Nærmere betegnet en åndsvidenskab, der som en del af sin kompetence ser sig i stand til gennemskue og forklare hele den subjektive dimension i tilværelsen og dermed fænomenerne oplevelse og bevidsthed i al deres uhåndgribelighed. Se disse fænomener som en forholdsvis simpel konsekvens af netop et treenigt funktionskompleks på immaterielt grundlag.

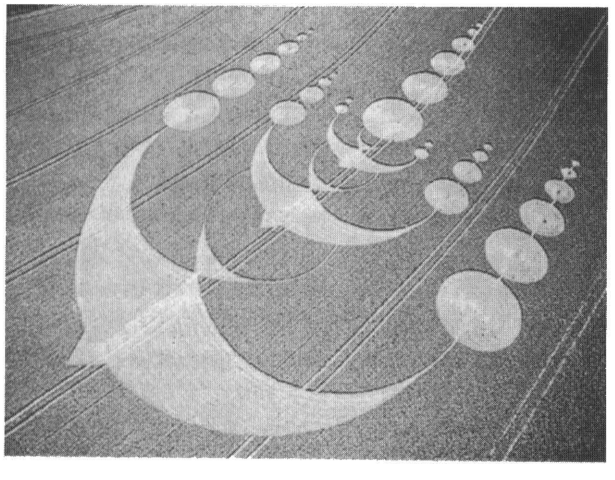

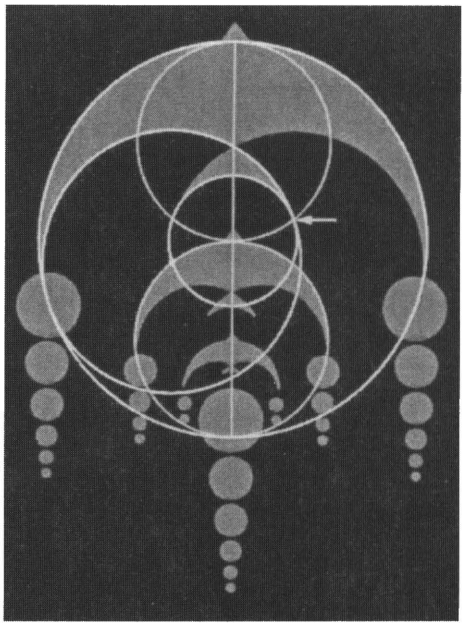

Korncirkel i Wiltshire - august 2003.

Cirkelen ligner flyvende svaler, men måler man den op (figuren til højre) fremstår den geometrisk perfekte opbygning.

KORTFORTALT

Ruth Olsen

Koglekirtlen

I spirituelle bøger kan man støde på den påstand, at koglekirtlen spiller en særlig rolle for kontakten til den oversanselige verden. En skotsk parapsykologisk forsker, Serena Roney-Dougal, har undersøgt dens forbindelse med fænomener som clairvoyance, telepati m.v. Hun mener, meget tyder på, at koglekirtlen er det fysiske center og formidler af disse fænomener, og at den står i kontakt med pandechakraet, det der kaldes "det tredje øje".

Koglekirtlen, der ligger midt i hovedet under de to hjernehalvdele, er et meget aktivt organ og har kroppens næsthøjeste blodgennemstrømning efter nyrerne. Den styrer de endokrine organer via stoffet melatonin, sådan at den ved at øge mængden af det kan afstresse organismen og få os til at slappe af. Mens hypofysen sætter hormonproduktionen i gang og således aktiverer kroppen, kan koglekirtlen slå den fra og sænke aktiviteten.

Koglekirtlen

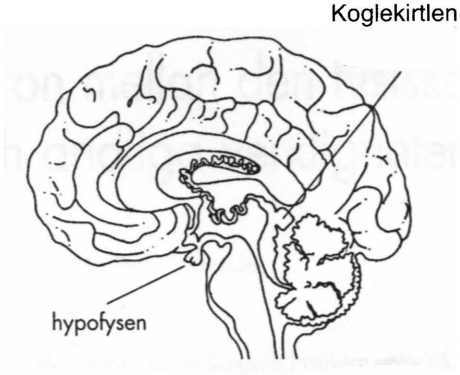

Koglekirtlen er meget følsom for forandringer i det elektromagnetiske felt, særligt lyset, men også Jordens magnetfelt. Mængden af melatonin følger normalt en 24-timers cyklus, således at den er højst ved 2-tiden om natten og lavest om dagen. Forstyrres denne rytme, f.eks. ved konstant lys, medfører det utilpashed og måske sygdom.

Serena har fundet ud af, at koglekirtlen kan producere et stof, pinoline, som kan fremkalde en ændret bevidsthedstilstand. Stoffet ligner det kemisk aktive stof harmaline, der findes i den drik, ayahuasca, som visse sydamerikanske indianere bruger til at fremkalde oversanselige evner og kontakt med ånder/afdøde. Denne ændrede bevidsthedstilstand træder vi faktisk ind i fire gange hver nat, når vi drømmer. Serena og andre forskere mener, at det er det øgede melatoninindhold om natten, der er grundlaget for denne tilstand.

Åndsvidenskabeligt set er det klart nok, at kemiske stoffer er budbringere mellem det fysiske og "resten" af os. Det er interessant, at det åbenbart er koglekirtlens melatonin, der spiller en vis rolle, når vi frigør os fra kroppen om natten. Måske kan vi ved f.eks. trance og meditation øge produktionen af melatonin, ja også af pinoline, og således opnå de såkaldte oversanselige oplevelser. Om de bliver lavpsykiske eller højpsykiske afhænger så af vort eget udviklingsniveau.

Flere universer

Bladet Illustreret Videnskab fortæller, at der er en dvd på vej, som har plads til 200 film i lag ovenpå hinanden. Dette vil formodentlig gøre det lidt nemmere at forstå, hvordan der kan eksistere flere "lag" universer oveni hinanden samme "sted" uden at forstyrre hinanden. Det er alt sammen et spørgsmål om at fungere på forskellige frekvenser. Lidt a la det, de mange radio- og TV-stationer gør i dag.

Hvad er intelligens?

Det skabte røre i Danmark, da en Århus-professor (okt.-03) mente, at der skulle reguleres sådan, at de intelligente opmuntredes til at få flere børn og de uintelligente til at få færre. Han prøvede at pakke det pænt ind i argumenter om, at det var synd for

de uintelligente, der jo ikke havde mange chancer for et godt liv. Han mente nemlig, at intelligens er arveligt og sidder i generne!

Bortset fra de uheldige mindelser om racehygiejne, kunne alle med indsigt i inkarnations-mekanismerne blot smile lidt overbærende. Manden vidste jo ikke, hvad han talte om! Børn medbringer nu engang deres eget intelligens-niveau, uanset hvor de lader sig føde. Men det gav da en udmærket debat om, hvad intelligens egentlig er, og hvad et "godt liv" er. Der var dog ingen af debattørerne, der kunne fortælle, at det faktisk er det ikke-gode liv, der er det mest berigende - hvad åndelig udvikling angår.

Kødspisning

Forskning ved universitet i San Diego i Californien viser, at tyktarmskræft og hjerte-karsygdomme kan opstå, fordi mennesket egentlig ikke tåler kød. Alle pattedyr bortset fra mennesket har et særligt sukkerstof på deres cellemembraner. Vi mangler det specielle gen, der skaber stoffet. Når mennesket spiser rødt kød, reagerer vort immunforsvar imod dette fremmede stof, for at få det fjernet. Det forsvinder først efter 4-8 dage. Det kan forårsage allergi, betændelse m.m., som kan udvikle sig til kræft. Det særlige sukkerstof har man ikke fundet i frugt, grønsager, æg, kylling og fisk.

Den danske ernæringsekspert Lotte Holm siger iøvrigt (på sin hjemmeside) om kød: "At spise kød er en magtdemonstration, nu godt nok ubevidst. Det er magtfuldt at slå et andet levende væsen ihjel og spise det. Der knytter sig stærke symbolske betydninger til kød. Det associeres med muskelkraft, styrke, seksualitet, brutalitet og magt. Kød har historisk set været forbeholdt de rige og frie mænd, men ikke anset for egnet til slaver, kvinder, børn, syge og gamle. Antropologien viser, at kødspisning som kulturelt fænomen er knyttet til forestillingen om mennesket som højt hævet over naturen."

Iøvrigt må vi med skam melde, at Danmark er et af de mest kødspisende lande i verden! Kun 1% vegetarer har vi, heraf flest unge mennesker - og kvinder. Sverige har lidt flere - 1,5%. Så vidt jeg har kunnet få oplyst. England er noget længere fremme. Iøvrigt har en engelsk undersøgelse over 70 år vist, at hos de børn, som spiste meget frugt, faldt risikoen for at få kræft som voksen med op til 35%.

Tankens kraft

Hvor videnskaben førhen afviste al spirituel snak om tankekraft og nærmest anså det for børns fantasi og overtro, er den nu selv i fuld gang med at omsætte denne "kraft" i praksis. F.eks. til at give lammede personer mulighed for ved hjælp af tanken at bruge og styre en arm, til at bruge en computer, styre en hjælperrobot osv. De kalder det for "nerve-energi", fordi de først kan måle tankerne, når de er blevet til impulser i hjernen.
Men det viser, at afstanden mellem naturvidenskaben og åndsvidenskaben bliver stadig mindre!

Intelligensen stiger

Børn og unge er blevet mere intelligente, viser mange undersøgelser. Målinger udfra standardtests viser stigninger helt op til 20-25 points indenfor de sidste 50 år. Og skakmestre bliver yngre og yngre. Det er især koncentrationsevnen, der er blevet bedre, synes forskningen at vise. Det gælder især de visuelle og rumlige prøver, hvilket man tilskriver børns megen computerspil. Det har vakt undren, at det er sket på så relativ kort tid.

Åndsvidenskabeligt set er det imidlertid helt efter "opskriften", dvs efter grundenergiernes naturlige udviklingsforløb. Men det faktum tæller nok også, at der i de senere år er inkarneret børn, som i deres tidligere liv har fået en rimelig god uddannelse. Og hvad man i een inkarnation nemmer, man ikke i næste liv glemmer!

På det sidste har vi hørt, at antallet af børn med psykiske vanskeligheder også stiger. Flere og flere indlægges med stress o.lign. Det mener man, skyldes forældrenes stressfyldte liv, skilsmisserne osv. Men årsagen er nok så meget, at vi er ved at blive mere sensitive væsner. Tænk hvad børn kunne holde til i gamle dage!

Tro på Gud - og lev 7 år længere!

Forskning på Duke University, North Carolina i USA har vist, at mennesker, der tror på Gud, lever 7 år længere end de, der ikke tror på noget. Det er altså lige så godt for helbredet som at holde op med at ryge, eftersom ikke-rygere lever i gennemsnit 7 år længere end rygere!

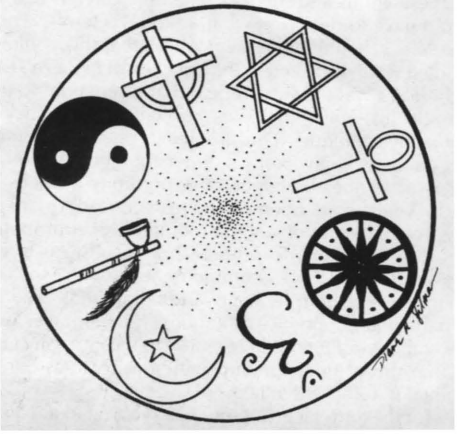

Nu er man også på Københavns Universitet gået i gang med at undersøge troens indflydelse på sundheden. Ja, man har endda taget skridt til at oprette det, de kalder en "mirakelkommission", for at forske i

mirakuløse helbredelser. Man vil undersøge de patienter, der menes at være helbredt af bl.a. nigerianeren Ndifon og volvodirektøren Berntsen. Den vil ligesom vatikanets kommission blive sammensat af jurister, læger og teologer.
At formanden for Den Almindelige Danske Lægeforening er dybt skeptisk, kan ikke undre nogen. Han kan ikke se, hvorfor ikke-læger skal blande sig i folks sundhed.

Iøvrigt har det ingen betydning, hvilken tro man har. Der er dem, der mener, danskerne ikke er blevet ateister, de er bare blevet privat-troende. De vil nemlig selv bestemme, hvad de vil tro på. Som Peter La Cour siger, passer folks idé og teologernes idé om, hvad tro er, meget dårligt sammen. Derfor er det i dag ikke folks kirker men præsternes kirker, vi har.

Hvor kvinder går ind, går magten ud

Engang var tre af samfundets klassiske autoriteter, lærere, læger og præster, altid mænd. I dag er der to kvinder for hver mand på alle tre uddannelser. Intet tyder dog på, at kvinder er ved at overtage magten i samfundet. For samtidig med kvindernes indtog er autoriteten og prestigen forsvundet fra de tre fag.

Nu har vi lige haft en magt-udrednings-kommission, der har siddet i flere år og udgivet 14 digre værker om magtens fordeling i Danmark. Konklusion: demokratiet har det strålende! Ikke et ord om pengemagten i direktionslokalerne - og slet intet om kvindernes manglende tilstedeværelse her. Intet om mændenes slipseparade i EU-hierarkiet, de multinationale selskaber, lobbyister og spindoktorer osv. osv.

Men så har vi jo Pia Kjærsgaard til at dementere det med kvindernes manglende magt. Men magt er jo kun noget, de andre har. Det, man selv har, hedder indflydelse!

Det med sjælen

I meget gamle dage, dvs omkring matriarkatets tid, troede man, at den inkarnerende sjæl kravlede ind i kvindens mave og således gjorde hende gravid. Man troede også, at de inkarnationsmodne sjæle især holdt til på særlige steder, f.eks. ved hellige kilder. Derfor opsøgte kvinder disse steder, når de ønskede børn. Senere, i patriarkatets tid, mente man, det kun var mænd, der havde en sjæl. Derfor måtte de nye væsners sjæle selvfølgelig fare ned og sætte sig i mændenes sæd. Drengenes sjæle - forstås!

Senere igen afskaffede man begrebet sjæl. Det var ikke noget, børn var født med, mente videnskaben. Børn var som en tom ubeskrevet tavle. Det har mødrene nok aldrig troet på. De kunne jo selv se det ikke passede, når de sad med deres nyfødte i armene. De var forskellige. De havde personlighed lige fra starten. Det er måske derfor, der er flertal af kvinder blandt de ca. 70%, der i Danmark tror på reinkarnation! "Livet er ikke for begyndere", som Malene Schwartz har kaldt sin erindringsbog!

Vågner op med "nyt" sprog

En kvinde i USA vågnede op efter flere dages coma (efter en hjerneblødning) og talte pludselig en gammel vestengelsk dialekt. Familien var dybt forundret - hun havde aldrig været i England! Avisen, der bragte historien, prøver at grave andre lignende historier frem og finder frem til en norsk kvinde, der efter en tid i dyb bevidstløshed vågner op og taler tysk. Hun havde aldrig lært tysk eller været i Tyskland.

At der i vore talentkerner ligger erindringer og evner fra tidligere liv, ved vi nok. Vi har set, hvordan man med hypnose kan få adgang til disse. Men hvordan man pga en skade i hjernen pludselig kan få åbnet op til et tidligere livs rutiner, er ikke lige til at forstå. Men det er interessant, at mennesker i vor tid hele tiden således bliver mindet om, at vi har haft mange liv!

Jesus - et spørgsmål om identitet

I Network aug.2003 kunne man finde følgende vits:

Der er tre gode argumenter for, at Jesus kunne have været sort:
1. Han kaldte alle "broder"
2. Han kunne li' gospel
3. Han kunne ikke få en retfærdig retssag

Men der er tre ligeså gode argumenter for, at han var jøde:
1. Han gik ind i sin Fars foretagende
2. Han boede hjemme, til han var 33 år
3. Han var sikker på, hans mor var jomfru, og hans mor var sikker på, han var Gud

Der er også tre gode argumenter for, at han var italiener:
1. Han talte med hænderne
2. Han drak vin til maden
3. Han brugte olivenolie

Og der er tre gode argumenter for, at han var californier:
1. Han klippede aldrig sit hår
2. Han gik altid barfodet omkring
3. Han startede en ny religion

Der er også tre gode argumenter for, at han var irsk:

1. Han giftede sig aldrig
2. Han fortalte altid historier
3. Han elskede grønne marker

Men de mest overbevisende argumenter er for, at han kunne have været en kvinde:

1. Han mættede en stor skare i en fart, selv om der ingen mad var
2. Han prøvede uopholdeligt at få et budskab igennem til grupper af mænd, som bare ikke fangede det
3. Og selv da han var død, måtte han stå op igen, fordi der var mere arbejde at gøre

Oraklet i Delfi var sniffer

Bladet Illustreret Videnskab mener at have opklaret grunden til, at oraklet Pythia i Apollontemplet havde nogle oversanselige evner. Hun sad simpelthen lige over en forkastning i jordbunden, hvor narkotiske gasser som metan- og ætylengas sivede op gennem den porøse kalksten. Hun menes altså at have været "skæv". Forskere har fundet ud af, at der er to skjulte forkastninger, der netop krydser hinanden lige under det kælderrum i templet, hvor Pythia sad.

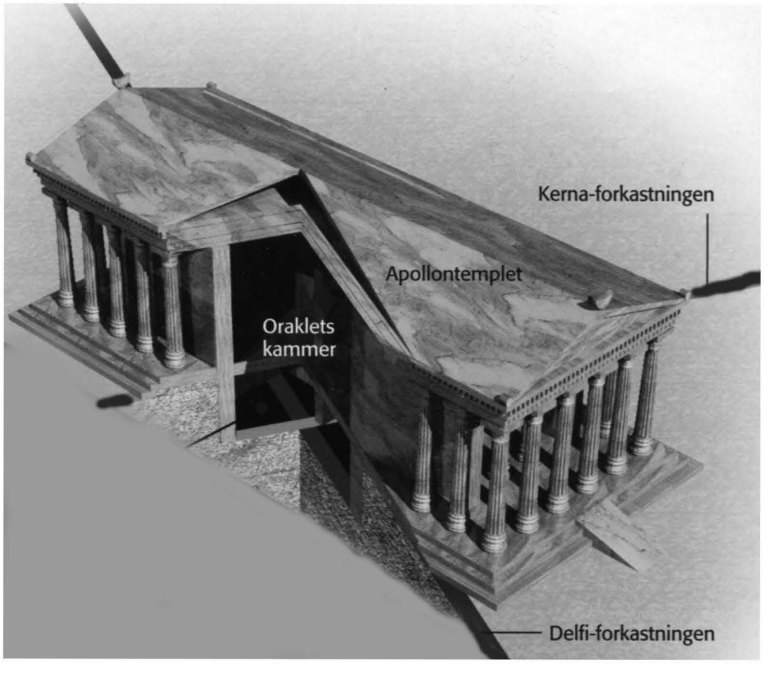

Men hvorfor hun i den tilstand skulle være i stand til at se ud i fremtiden, fortæller bladet ikke noget om. Vore dages sniffere kan mig bekendt ikke se andet end formørket tågedis. Så nogen opklaring er der altså ikke tale om!

Moral og moral

Israels flyvevåben bombede i Gaza for at få ram på en Hamas-mand, men dræbte i stedet 16 civile, heraf 9 små børn. Det fik 27 israelske militærpiloter til at udsende et åbent brev, hvori de meddelte, at de ikke længere ville udføre "umoralske ordrer" om at bombe civile mål.

De har nu fået besked på at trække deres udtalelse tilbage, ellers vil de blive smidt ud af flyvevåbnet. Chefen Ezer Weizmann har opfordret de 27 piloter til "at skamme sig over deres umoralske og pinagtige optræden"! Det er før sket, at officerer i den israelske hær har afvist at bekæmpe civile mennesker i de besatte områder. De blev fyret og sat i fængsel! (Politiken okt.03)

Begrebet moral er åbenbart blevet et temmelig relativt fænomen på det sidste! De folkeretlige tilstande er blevet flydende - det er ikke ret, men rå voldsmagt, der hersker. Havde vi ikke fra kosmologien vidst, at der er en dybere mening med galskaben, var det næsten ikke til at bære at se TV-aviser for tiden.

Sygdom er et gode

Når læger i dag siger, at lidelserne tjener et godt formål, er det ikke fordi de er blevet åndsvidenskabelige. Men de er ved at komme på sporet af den dybere mening med, at kroppen reagerer, som den gør. De siger f.eks.:

Feber bekæmper bakterier, sænk derfor kun feberen, når det er helt nødvendigt.
Diarré udskiller skadelige bakterier og virus fra vort fordøjelsessystem.
Hoste renser luftvejene for slim og fremmedlegemer og skal kun dæmpes, hvis den er tør.
Smerte og hævelse sikrer at den beskadigede legemsdel holdes i ro, så den kan hele.
Ved infektion har vi jernmangel i blodet for at bekæmpe bakterierne, da jern er livsnødvendig for bakterier. (Iøvrigt er det meget usundt at få for meget jern, hvad de fleste gør via kød!)

Den tredje spådom

Vi har her i bladet skrevet om de tre børn, der i 1917 i Fatima i Portugal "mødte" Jomfru Maria og bl.a. fik 3 spådomme. Den første handlede om afslutningen på 1. verdenskrig, den anden handlede om 2. verdenskrig (hvilket skete som spået), mens den tredie skulle holdes hemmeligt til 1960. Paven fik den i 1944, men afslørede den først i år 2000. Den ældste af børnene, Lucia, som dengang var 9 år, blev siden nonne og er i dag en ældre dame.

Den tredie spådom fortæller, at paven og mange andre kirkefolk vil blive dræbt af soldater på en høj med et stort kors. Undervejs til korset går paven gennem en by af ruiner, hvor

der ligger mange døde. Før dette har der været en stor krig med et stærkt og farligt lys, som kun Jomfru Maria kan stoppe.

Lucia blev senere nonne. Her er hun fotograferet i 2000

Dette lyder, som om der ville blive brugt en atombombe i en evt. ny krig. Nok har vi en del galninge gående "løse" på Jorden for tiden, men mon de ville gå så vidt? Hvor er Saddam Hussein og Bin Laden mon i dag, og hvem hjælper dem til husly, hvorfra de stadig kan trække i trådene? Men hvorfor skulle det gå ud over Rom? De spådomme, der blev nævnt i sidste nummer af dette blad, stemmer ellers godt nok overens med denne "tredie spådom".

De globale kriser

Rolf Kenneth Myhre (med forfatternavn Aristos?) har skrevet en meget skarpsindig og oplysende bog om tilstandene her på planeten Jorden. Det ville have været deprimerende læsning, hvis det ikke havde været for de optimistiske visioner, bogen slutter med - bl.a. på grundlag af Martinus' beskrivelser om fremtidssamfundet og den nye verdensregering.

I forordet skriver Rolf bl.a.: "Siden begyndelsen af 1980-tallet har politikerne i den vestlige verden, med USA og Storbritanien i spidsen, gradvist indført den økonomiske politik, der kaldes nyliberalisme. ... Nyliberalismens vindere er de rigeste 20% af verdensbefolkningen samt skattesnydere, multinationale koncerner og forbrydersyndikater. Taberne er 80% af befolkningerne, samt statskasserne og velfærdssamfundet. Gennem nyliberalismen har politikerne underordnet sig finansmarkedet, hvilket indebærer en svækkelse af demokratiets magt."

Dette bliver grundigt underbygget i bogen, så enhver kan se, hvor galt det står til. Dette står i grel modsætning til den nyligt udkomne "magtudredning", hvis konklusioner politikerne synes at have bestilt for at putte blår i øjnene på folk, eller måske for at foregøgle sig selv, at de alligevel har en masse magt!

Rolf mener, vi her på jorden også får inspiration fra andre planeter, der er længere fremme i udviklingen end vi er, f.eks. via UFO-besøg. Han henviser til en hollansk industrileder Stefan, der mødte en person fra planeten Iarga. Hans oplevelser er udgivet som bog i 1982 og solgt i stort oplag.
Jeg vil tilføje, at de unges nye globale

bevægelse, der for nylig holdt møde i Frankrig med omkring 50.000 deltagere (hvis jeg ellers hørte rigtigt), er et positivt tegn midt i elendigheden. Via internettet skaber de kontakterne - og formulerer visionerne, omend de endnu er lidt famlende. Som Rolf slutter sin bog: "Så længe visionen om et mere humant og harmonisk verdenssamfund er klar, er der ikke mangel på indfaldsveje for den enkelte til at give sit personlige bidrag. ... Man må så sit kreative frø .. til et kommende træ .. som vil blive en del af den kommende skov."

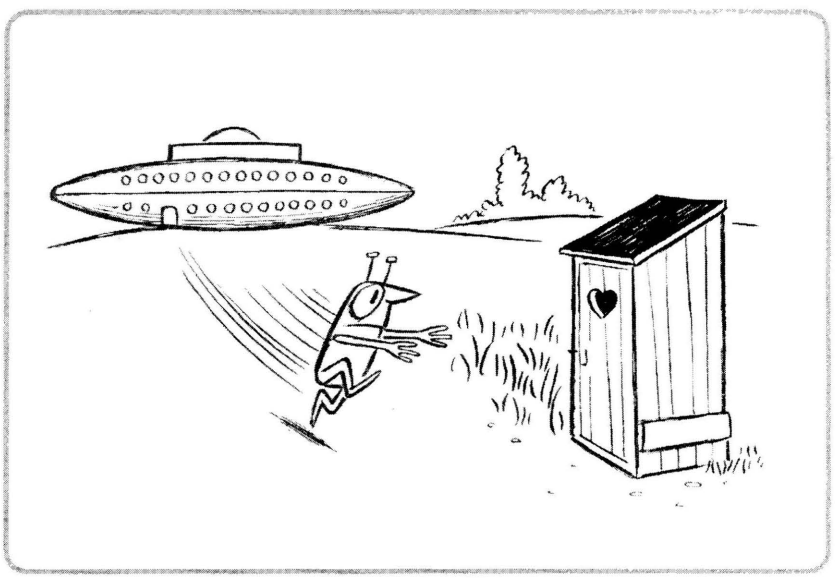

Den alternative sædcelle

v/Per Henrik Gullfoss

Per Henrik Gullfoss er redaktør på det norske spirituelle tidsskrift "Ildsjelen". Han har arbejdet med alternativ bevidsthed siden 1980, og har skrevet 10 bøger. Følgende lille historie er taget fra Ildsjelen nr. 4/2003. Oversat fra norsk af red..

Der var virkelig tryk på. Som skudt ud af en kanon fløj den lille sædcelle ind i den alternative bevægelse. Den havde måske ikke set lyset, men den vidste, der var et stort colombusæg et sted fremme. Den havde hørt rygter om lyset og om nogen, der kendte kanaliserede budskaber fra det magiske æg. Dette æg var et helt nyt verdensbillede, sagde de, som havde fod på det der. Det skulle være en helt ny og unik oplevelse af en ny fødsel.

Her skulle ikke en og en sædcelle styrte frem på primitiv darwinistisk vis og kun have som mål at befrugte dette æg helt alene. Endelig skulle det nye blive virkelighed, den verden som blev født, når alle sædcellerne trængte gennem cellevæggen til den nye dimension på én gang.

Svøm, svøm for livet - råbte en lille sædcelle-fyr. Denne kanal er ved at gå i opløsning af forrådnelse. Den vil bryde sammen og vor store moderorganisme vil dø .. svøm for livet, det er vort eneste håb. Og den nye sædcelle svømmede for livet, gennem lag af dommedagsprofetier og nogle slimede væsker, som blev afsondret fra de små angstkirtler, som lå lige under huden på de små alternative sædceller. Jo hurtigere sædcellen svømmede, jo værre lugtede der på grund af angstslimet, og jo trægere blev det. Til sidst sad stakkelen næsten helt fast i sejg masse.

Da hørte sædcellen en anden råbe med myndig røst .. Jeg kender vejen ud af dette uføre ... vi må rense os og styrke vore kroppe. Vi må frigøre os fra slimet ved at spise den rigtige mad, gøre de rigtige øvelser, tænke og føle rigtigt. Det lyder jo så rigtigt så rigtigt, tænkte den lille sædcelle, og meldte sig til 719 kurser i den rette måde at leve på.

Den lille sædcelle trænede, den åndede fra maven og opløste gammel karma, og følte den virkelig var på vej til det rigtige sted. Endelig havde den lidt kontrol over livet, og den lærte at skabe en hinde mellem sig og slimet derude, så den kunne beskytte sig mod alle de ækle sædceller, som fortsatte med at forurene det fælles vand, de alle skulle svømme i.
Dette hyggede den lille sædcelle sig med rigtig længe, lige til den opdagede, at den faktisk var holdt op med at svømme og slet ikke var på vej mod noget colombusæg, men ganske enkelt var fanget i sin egen lille boble. Så sagde den tak og farvel til sin rene og ædle tilstand for at dele skæbne med alle de andre tilsmudsede og uperfekte sædceller, som stræbte fremad gennem det forurenede, uklare og forvirrende kanalsystem, som sædceller nu engang må bevæge sig gennem, hvis de skal have nogen mulighed for at finde frem til ægget.

Pludselig opdagede den lille sædcelle, at den var faret vild. Den var helt alene og derfor nok kommet ind på den forkerte vej. De andre vidste nok, hvor de skulle hen, for jo flere der var, der mente det samme, jo større var muligheden vel for, at de havde ret. Den blev ganske fortvivlet, der var jo så stille og skræmmende ensomt. Hvad skulle den på et sted som dette. Var der nogen mening i at stræbe efter det der nye æg? Var der i det hele taget mening i at bøvle og bakse med noget som helst?

Kunne den ikke lige så godt give op og finde sig en eller anden meningsløs hobby, eller måske bare blive en almindelig skikkelig fyr af en egoistsædcelle. Hvad betød det altsammen. Sædcellen led mange kvaler og blev så sulten efter meningsfuld næring, at den gav sig til at gnave i sig selv. Den prøvede at finde ud af, hvad universet ville med den, og hvad den ville med universet, og hvorfor den egentlig skulle prøve at stræbe efter nogetsomhelst.

Men jo mere den grublede, jo mere frynset og forvirret blev den. Til sidst slog en klar tanke ned i den. Den var jo en sædcelle. Det lyder måske meget enkelt og selvfølgeligt og alt for banalt til at være en stor åbenbaring. Men sædceller er nu engang ganske primitive encellede amøber, så for den var det en åbenbaring. Den var jo bare en sædcelle, der ledte efter ægget. Ikke fordi den var ædel og ren eller hovmodig eller noget som helst andet. Det var egentlig meningsløst at snakke om mening eller ej.

Den var det, den var. Det var dens natur at være sædcelle og svømme mod det store æg. Det var dens natur at længes efter det store æg, efter den nye tilværelse og det nye liv og det fantastiske som en gang . . . en gang ville ske. Så svømmede den videre. Fornøjet med at være på vej. Fornøjet og helt afslappet i forhold til sin egen længsel. Den var det, den var - en sædcelle på vej til det store moderæg. Og er den ikke kommet frem . . så svømmer den endnu.

MØDER - FOREDRAG - KURSER - STUDIEGRUPPER - UNDERVISNING

ESBJERG
Tirsdag 27/1 Tolerance -en stadig udfordring i hverdagen! v/Hanne Myrfeld
Tirsdag 24/2 Se titel på www.martinusguiden.dk v/Preben Devantier
Tirsdag 23/3 Ven med døden - ven med livet! v/Sébastien Vesterlund
Møderne holdes kl. 19 i Multihuset, Gasværksgade 2,1sal, grønt lokale
Arrangør: Uffe Andreasen, tlf. 7517 3797

FREDERIKSHAVN
Tirsdag 3/2 Tolerance - en stadig udfordring i hverdagen v/Hanne Myrfeld
Tirsdag 17/2 Kan fjendskab blive til venskab? v/Hanne Thrane
Tirsdag 16/3 Det åndeligt hjemløse nutidsmenneske v/Ole Therkelsen
Tirsdag 30/3 Humanisme og næstekærlighed i en verden præget af krige, vold og egoisme v/Lars Gyde

Møderne holdes kl.19.30 i Skolegade 8
Arrangør: Birger Juel Jensen, tlf. 9893 0686

HADERSLEV
Onsdag 10/3 Ven med døden - ven med livet! v/Sébastien Vesterlund
Mødet holdes kl. 19 på Bispen, Bispebroen 3
Arrangør: Henrik Mayoni, tlf. 7452 2224

HERNING
Torsdag 29/1 Tolerance - en stadig udfordring i hverdagen! v/ Hanne Myrfeld
Torsdag 19/2 Kan fjendskab blive til venskab? v/Hanne Thrane
Torsdag 18/3 Det åndeligt hjemløse nutidsmenneske v/Ole Therkelsen
Torsdag 1/4 Fra instinktivt til intuitivt gudsforhold v/Ib Frende
Møderne holdes kl. 19.30 i "Kulturellen", 2.sal lok.05-08, Nørregade 7
Arrangør: Martin Stokholm Jepsen, tlf. 9716 8230

KØBENHAVN
På Martinus Institut, Mariendalsvej 94, er der foredrag hveranden lørdag. Der er 5 studiegrupper.
Hør nærmere på tlf. 3834 6280

ODENSE
Møder holdes i Munkevænget 7
Hør nærmere hos Kai Hvalsøe, tlf. 6614 7424

RANDERS
Torsdag 3/2 Reinkarnation, skæbne og køn v/Solveig Langkilde
Torsdag 18/3 Ven med døden - ven med livet! v/Sébastien Vesterlund

Møderne holdes kl. 19.30 i AOF kantinen, Store Voldgade 10
Arrangør: Ole Berthelsen, tlf. 8641 1552

SILKEBORG
Onsdag 14/1 Intuition og åndsvidenskab v/Eskild Kjær-Madsen
Onsdag 4/2 Reinkarnation, skæbne og køn v/Solveig Langkilde
Onsdag 18/2 Humanisme og næstekærlighed i en verden præget af krige, vold og egoisme v/Lars Gyde
Onsdag 3/3 Er vi på vej mod fred på Jorden? v/Ingolf Plesner
Onsdag 17/3 Kontakten til den åndelige verden v/Eigil Kristensen
Møderne holdes kl. 19.30 i Medborgerhuset, Søvej 3
Arrangør: Sven-Erik Rævdal, tlf. 8688 6263

THISTED
Søndag 18/1 Hvordan skaber vi et humant retssamfund uden hævn og straf? v/Sven-Erik Rævdal
Søndag 22/2 Humanisme og næstekærlighed i en verden præget af krige, vold og egoisme v/Lars Gyde
Søndag 14/3 Det åndeligt hjemløse nutidsmenneske v/Ole Therkelsen
Møderne holdes kl.15 i Plantagehuset, Plantagevej 18
Arrangør: Birgit Thorndal, tlf 9798 5384

VEJLE
Torsdag 5/2 Reinkarnation, skæbne og køn v/Solveig Langkilde
Torsdag 26/2 Ven med døden - ven med livet! v/Sèbastien Vesterlund
Tordag 18/3 Kontakten til den åndelige verden v/Eigil Kristensen
Torsdag 1/4 Hvordan skaber vi et humant retssamfund uden hævn og straf? v/Sven-Erik Rævdal
Møderne holdes kl.19.30 i Kulturværket (v.gl. rådhus) 1.sal, Blegbanken
Arrangør: Edith Grønbæk, tlf.7568 5425

VIBORG
Torsdag 3/2 Hvordan skaber vi et humant retssamfund uden hævn og straf? v/Sven-Erik Rævdal
Tirsdag 2/3 Er vi på vej mod fred på Jorden? v/Ingolf Plesner
Tirsdag 23/3 Fra instinktivt til intuitivt gudsforhold v/Ib Frendø
Møderene holdes kl.19.30 i Medborgerhuset, Vesterbrogade 13
Arrangør: Dagmar Dalsgaard, tlf. 8661 2923

AALBORG
Onsdag 4/2 Tolerance - en stadig udfordring i hverdagen! v/Hanne Myrfeld
Onsdag 18/2 Kan fjendskab blive til venskab? v/Hanne Thrane
Onsdag 3/3 Ven med døden - ven med livet! v/Sèbastien Vesterlund
Onsdag 17/3 Det åndeligt hjemløse nutidsmenneske v/Ole Therkelsen
Møderne holdes kl.19.30 på Sønderbro Skolen, ved hovedindgang i kælder.
Arrangør: Jørn Stokholm, tlf. 9827 7081

ÅRHUS
Mandag 19/1 Tolerance - en stadig udfordring i hverdagen! v/ Hanne Myrfeld
Mandag 2/2 Reinkarnation, skæbne og køn v/Solveig Langkilde
Mandag 16/2 Kan fjendskab blive til venskab? v/Hanne Thrane
Mandag 1/3 Er vi på vej mod fred på Jorden? v/Ingolf Plesner
Mandag 15/3 Søvn, drømme og døden v/Ole Therkelsen
Mandag 29/3 Fra instinktivt til intuitivt gudsforhold v/Ib Frendø

Møderne holdes kl. 19.30 i Studenternes Hus, mødesal 2, Ndr. Ringgade 3, bygning 420
Arrangør: Grethe Bergstrøm, tlf.8672 5546

FILOSOFISKE KRUMMER

Tilfældighed er et ord uden mening. Intet kan eksistere uden årsag.

(Voltaire)

Tilfældighed eksisterer ikke. Husk det, hvis du tilfældigvis skulle støde på en.

(Storm P.)

Terrorister er bebudere af verdenshistoriske rystelser - deres tids seismografer.

(Horst Herold)

Venskabet er kærlighedens forstue.

(Andre Gide)

Enten må vi følge samvittigheden - eller også forfølger den os.

(Wulf)

Psykoanalyse er skriftemål uden syndsforladelse.

(Chesterton)

Når stormagter er bange for at miste ansigt, er der grund til at frygte, de taber hovedet.

(N.Mailer)

Verden vil ikke leve i harmoni, så længe to tredjedele af dens indbyggere finder det vanskeligt overhovedet at leve i den.

(U.Thant)

Når man vil have noget sagt, henvender man sig til en mand. Hvis man vil have noget gjort, henvender man sig til en kvinde.

(Margaret Thatcher)

Penge er som gødning. Hvis de spredes, gør de godt, men hobes de op på ét sted, stinker de.

(Ludwig)

Mennesker laver falske penge. Penge laver falske mennesker.

(Farkas)

Penge under bordet betyder ikke penge til manden på gulvet.

(Ludwig)

Nogle skifter parti for deres princippers skyld, andre skifter principper for deres partis skyld.

(W. Churchill)

Illegale indvandrere har altid været et problem i USA. Spørg bare indianerne!

(R.Orben)

Efter Bush jr.: Da jeg var dreng, fik jeg at vide, at hvem som helst kunne blive præsident i USA. Nu er jeg begyndt at tro på det.

(C.Darrow)

Danmark - et lille land et sted mellem legoland og egoland.

(grafitti)

Jeg er aldrig blevet gift - jeg kan ikke formere mig i fangenskab.

(Gloria Steinem)

De opførte sig som vilde dyr - de hverken røg eller drak.

(grafitti)

Forretningsmanden blev spurgt om, hvad 2 og 2 er. Han svarede: "Hvad taler vi om, køb eller salg?"

Jeg har aldrig set elektriciteten - derfor nægter jeg at betale for den.

(S.Wright)

Intelligens uden moral er en slags åndssvaghed.

(Viggo Starcke)

Før i tiden havde magthaverne hofnarre, i dag har de spindoktorer.

(grafitti)

Hvad jager vi dog efter? Er det lykken? Den har ingen endnu fanget ved kun at tænke på sig selv. Den smutter fra os, hvis vi tror, vi kan gribe den uden at dele den med andre.

(Dronning Margrethe II)

Udtrykket den ny verdensimpuls stammer fra den danske humanist og intuitionsbegavelse Martinus (1890-1981), der så universet som udpræget levende og til stadighed gennemstrømmet af skabende energiimpulser.

Fra tid til anden rammes Jorden af sådanne skabeimpulser, og resultatet er i hvert enkelt tilfælde et udviklingsspring på et eller flere områder. Fx. må de store historiske kulturepoker ses som virkninger af fortidige impulser, og det samme gælder m.h.t. verdensreligionerne og naturvidenskaben.

Omkring starten af forrige århundrede begyndte ifølge Martinus en ny kraftig impuls at stråle ind over Jorden, og han så, at den denne gang ville afstedkomme intet mindre end fødslen af en helt ny verdensorden, kendetegnet ved bl.a. hidtil uset fremgang for humanitet, moral og kultur.

Allerede nu mærker vi så småt virkningerne af denne nye verdensimpuls, nemlig i form af de stormløb på den hidtil gældende verdensorden, der kendetegner tiden; politisk, økonomisk, videnskabeligt, teknologisk, religiøst, moralsk, miljømæssigt etc. Men typisk nok også som en lang række mere eller mindre målbevidste forsøg på at skabe bedre og mere menneskeværdige livsbetingelser for alle Jordens beboere.

Tidsskriftet Den Ny VerdensIMPULS har til formål at fokusere på hele denne interessante emnekreds og herunder orientere om det revolutionerende virkelighedssyn, Martinus gennem et langt og virksomt liv lagde frem i sin kosmologi.

Den Ny VerdensIMPULS
Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland
Tlf. 59 30 52 72 - Giro 9 25 42 42
E-mail: kos-info@worldonline.dk
Hjemmeside: http://k-i.homepage.dk